FLORIN PURLUCA

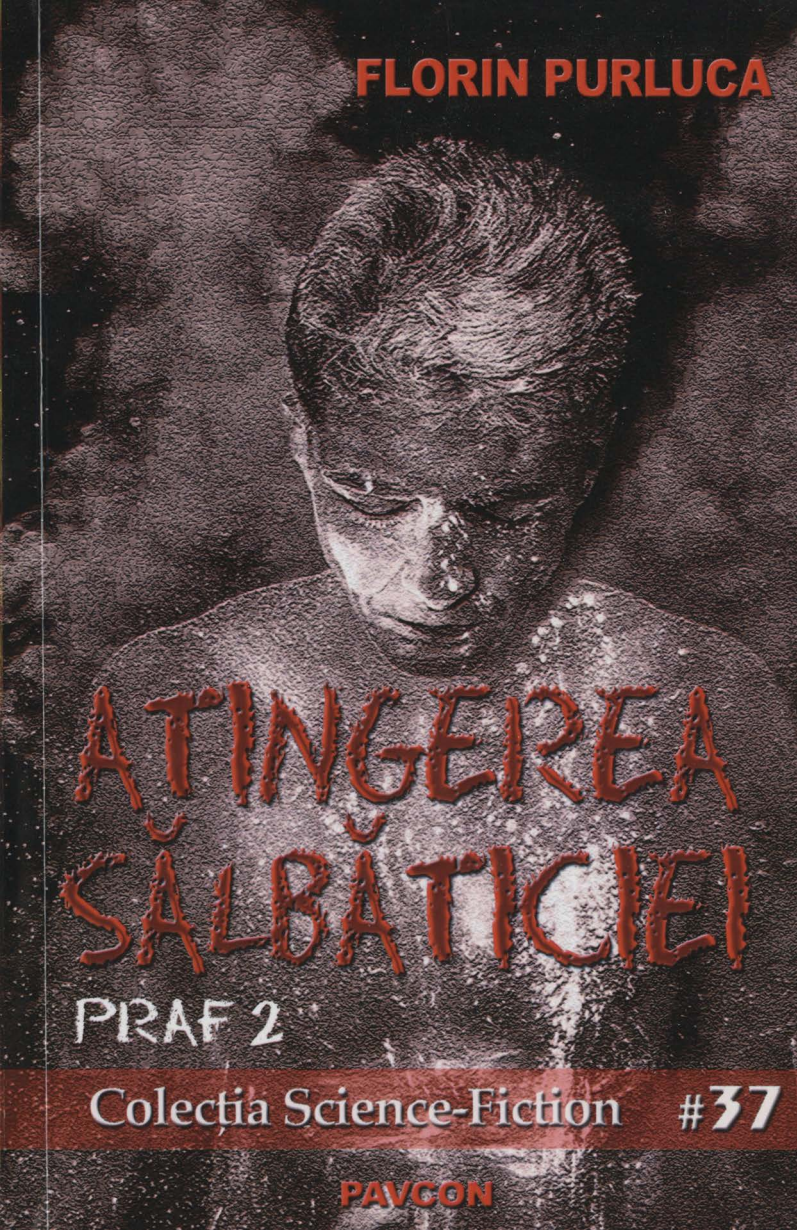

ATINGEREA SĂLBĂTICIEI

PRAF 2

Colecția Science-Fiction #37

PAVCON

ATINGEREA SĂLBĂTICIEI

PRAF 2

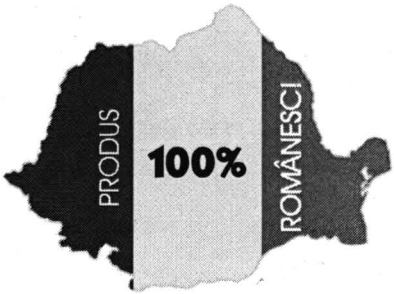

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

37

Florin Purluca
Atingerea sălbăticiei
Praf 2

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PURLUCA, FLORIN
Atingerea sălbăticiei / Florin Purluca - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-65-9

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-65-9

FLORIN PURLUCA

Atingerea sălbăticiei

PRAF 2

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2018

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut 1**, de Aurel Cărășel
#20 – **Sawtooth**, de Constantin D. Pavel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#26 – **Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar**, de * * *
#27 – **Romanul cerului**, de Victor Anestin
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#29 – **Oameni pe care i-am cunoscut 2**, de Constantin D. Pavel
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migrații**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Atingerea sălbăticiei – Praf 2**, de Florin Purluca
#38 – **RSA – Auro Luck**, de Constantin D. Pavel
#39 – **Războiul Celestinei**, de Sergiu Someșan
#40 – **Aripile Albastre – Dragon**, de Anamaria Borlan
#41 – **Aripile Albastre – Karma**, de Anamaria Borlan
#42 – **Aripile Albastre – Tulburare**, de Anamaria Borlan

Femeia stă ascunsă după un parmalâc. Strânge ceva la piept, cu ardoare, și se leagănă. În față și apoi în spate. Se leagănă iar – înainte și înapoi. Din când în când, la intervale de timp neregulate, se ridică încet, temătoare, și se uită peste buza cărămizilor sfărâmicioase. În lungul străzii nu poate să vadă prea multe. Case lăsate pradă pustniciei, carcase ruginite de mașini. Și fulgii molcomi de cenușă, care continuă să cadă, învelind fiecare gram de materie într-un strat fin de praf moale. Catifeaua apocalipsului, nenorocita asta de cenușă, care tot cade fără sfârșit. Se uită la stânga, imediat la dreapta. O rețea de riduri profunde îi trădează încordarea și-i face fața să pară o bucată de ceramică pe care făuritorul a închistat o expresie gravă, complicată. Tot caută ceva, ca și cum s-ar aștepta ca dintr-o clipă în alta să apară de pe undeva o amenințare. Se lasă din nou pe vine și revine la legănatul stereotip, tot strângând la piept un sul de boarfe murdare.

O bună bucată de timp, în jurul ei se strânge o liniște dureroasă. Mai apoi, însă, mutenia se crapă. Ar putea fi ecouri ale unor percepții false, dar, fir-ar să fie!, astea-s voci. Lasă sulul de haine pe pământ și se uită iar. Mai atentă, mai încordată, mai speriată. Și-i vede. Sunt patru și-i analizează urmele prin giulgiul de praf. Se socotesc unul cu altul și ea stă ca o momâie și se uită la ei. Momen-

tul în care unul din ei are să arate în direcția fatidică i se derulează prin minte, o face să tremure. Fără să se gândească mai mult de-o clipă, se ridică și fuge. Au văzut-o, e sigură de asta. Poate să-i audă cum strigă după ea. Fuge cât o țin picioarele. Calcă greoi, gleznele luptă cu informitățile terenului. Sub cenușa moale sunt ascunse tot felul de resturi: cărămizi, țevi, table, lemnărie. Peste tot pe unde te uiți, oamenii, în goana lor oarbă spre o salvare iluzorie, au lăsat în urmă numai gunoaie. Ea fuge printre resturile civilizației, cu gândul nebun că trebuie să scape, cu urmăritorii la numai câțiva metri în spate. Trebuie să se lupte, să facă totul ca să scape. Și se prea poate că totul s-a redus la dimensiunea unui grăunte de nevoi primare. Pentru că, dacă viața ei nu mai contează prea mult, ei bine, viața copilului ei contează.

Șocul o zguduie incomensurabil, o face să dârdâie și să se împleticească prin niște dărâmături. Și-a uitat copilul! Speriată, l-a lăsat și a fugit. A fost un gest ca un păcat primordial. Face imediat stânga-mprejur. Cunoaște locurile bine, doar a hoinărit pe-aici zile în șir. Trece prin spatele unei case părăginite, îi aude pe oameni cum strigă după ea. Unul tușește. Tușește și ea. Efortul o stoarce de vlagă. Praful nu iartă pe nimeni. Înfundă plămâni, îi transformă în motoare hodorogite, are să îngroape și ultimul om de pe pământ. Gestul o face să încetinească, dar scuipă; o flegmă vâscoasă, negricioasă; și pe urmă o ia din loc și mai tare. Cât ți-ar lua să spui o poezie scurtă, de câteva versuri, ajunge deja în dreptul parmalâcului. Își înhață

copilul în grabă de pe jos, de unde l-a uitat, și o ia iar la sănătoasa. Ce-i în urma ei, în urma ei să fie. Lasă tot. Locurile astea blestemate nu mai au nimic care s-o facă să mai piardă vremea. O să găsească ea o casă, un apartament, undeva, unde să se ascundă și să fie în siguranță, măcar pentru o vreme. Pe urmă, o să mai vadă. Continuă să alerge, o privire la copilul care nu scoate un sunet, alta ca să vadă bine pe unde calcă, să nu-și sucească vreo gleznă. Primește lovitura în plin. O bucată de lemn, o scândură sau ceva, a izbit-o cu putere. Ținta a fost pieptul, dar, cum stătea cu mâinile aduse în față, ținându-și strâns copilul la piept, bucata de lemn a plesnit-o fix în coate și acum o dor de-i vine să urle. Ar face asta, ar striga cât ar ține-o plămânii, dacă gura nu i-ar fi înțepenită de frică.

Bărbatul stă deasupra ei și are chipul ascuns sub o bucată de cârpă. Ea dă să se ridice și el o lovește din nou, de data asta peste un umăr. Cum a făcut de a reușit s-o prindă în capcană? Din apropiere răsună mai multe voci mirate, mulțumite. Vin și ceilalți, sunt la numai câțiva pași. Sfârșitul ei, al copilului ei, e indubitabil. Încearcă să se ridice pe o parte, să-și tragă copilul lângă ea, dar două mâini murdare îl înhață chiar înainte ca ea să-l dea mai aproape. Bebelușul tace mâlc. Femeia îi aude pe urmăritori cum bombăne, cum se opintesc în scutecele jegoase, improvizate din tot felul de țoale rupte.

— Târfă nebună! scuipă unul cuvintele, ca pe un pumn de noroi.

— Ce-i? zice o altă voce, nedumerită.

— Na! Uită-te și tu.

— Ce tâmpită!

Bebelușul e azvârlit cât colo. Bucata de plastic dur se izbește de un colț de ciment și scoate un sunet searbăd.

— E nebună, zice unul dintre ei. Să umbli cu o păpușă, s-o porți ca pe un prunc viu?!

Își trage cuțitul afară din teacă și se apleacă peste ea. E bărbatul cu fața acoperită de cârpe murdare.

— Era bună carnea de bebeluș, dar nici a ta nu e de lăsat.

Râde, poate să-l audă; și încearcă să-și închipuie rânjetul ascuns în spatele cârpelor, rictusul unui animal sălbatic. Fără nicio mișcare menită să-i trădeze intenția iminentă, femeia simte metalul rece și dur cum i se afundă în burtă. Apoi, durerea. Violentă, crudă, continuă, vibrantă. Cuțitul e scos și pe urmă e înfipt din nou. Și e pe cale s-o facă iarăși, s-o înjunghie pentru a treia oară. Însă, fără nicio explicație, bruta se trage îndărăt cu o rapiditate neașteptată, care ei, în măsura în care mai poate să judece limpede, cu toată suferința care-i mușcă din carne, i se pare cel puțin ciudată. Ca o șopârlă speriată, corpul i se arcuiește, pregătit de atac. Se-aud voci repezite, apoi țipete. Descurajat de ceea ce vede, bărbatul se întoarce și vrea să fugă. O tijă lungă și neagră zbârnâie prin aer și i se înfige în țeasta învelită în cârpe murdare. Șocul loviturii îl proiectează de-a berbeleacul, doi metri mai în spate. Corpul i se îngrămădește în niște dărâmături și ră-

mâne țeapăn, într-o poziție stranie, contorsionat. Femeia ar vrea să vadă ce se petrece, dar oricât de mult s-ar strădui să se ridice, nu poate. Simte o durere pulsatorie în stomac, asta fără să mai pună la socoteală crampele. Se trage, totuși, pe o parte și, în poziția aia, suferința pare că i se mai diluează.

Îl simte cum se apropie, are privirea încețoșată, e chiar deasupra ei și abia dacă poate să-l vadă, ca printr-o țoală din in, murdară. Dar îl aude:

— Poți să te miști? Unde te-a înjunghiat?

Vocea e moale, ca a unui copil pregătit să devină bărbat. Așa cum sunt toți copiii din lumea cenușii. Copii prea puțin, bărbați prea devreme.

I-au spus cu toții, ești o nebună dacă nu încetezi să mai târăști păpușa aia după tine, o să te lăsăm de una singură. Dar ce ar fi putut să facă? După ce l-a pierdut pe Alex, lumea din jurul ei a început, pur și simplu, să se deformeze. Ca o bucată de plastic pe care o ții deasupra unui foc. Ca o lumânare aprinsă, așa se simțea ea când se gândea, de fiecare dată, la faptul că bebele ei nu mai e. Încă de la naștere a tușit aproape continuu, zi și noapte. E din cauza cenușii, îi spuneau. Praful ăsta nenorocit i-a atins plămânii.

Băiatul o mai întreabă ceva, doar că ea e mult prea ostenită ca să-l mai audă. E moale ca o bucată de cârpă și, pe urmă, mai e și faptul că durerea s-a mai topit. Un somn nu i-ar strica deloc, se gândește ea. Pleoapele-i grele, cortina actului final, și tot praful cenușiu care continuă să

curgă. Moale și catifelat, ascunde lumea sub o liniște pliurdă.

Se spune că mai demult, când lumea era exact așa cum ar fi trebuit să fie, un înger a coborât molcom printre nori. Voia să privească minunățiile pământului și să povestească lumii întregi necazul ineluctabil al omului. Dar nimeni nu s-a priceput să-l asculte. Poate c-o fi fost întuneric atunci când s-a lăsat, timid, înspre lume, sau poate că era o zi scăldată de o lumină caldă, ocrotitoare, și niciun suflet nu i-a dat crezare. Prea ocupat, omul, cu lucruri lumești, simple, ca să-și permită să asculte sau să vadă un înger coborând din ceruri. Și îngerul a plecat. O dâră de tristețe în urma lui, un chip cenușiu, bătăi domoale din aripile lungi, fine.

Dar într-un parc oarecare, un pui de om, cu o mânuță grasă înălțată spre cer, își strigă încântat mama:

— Mami, mami! Uită-te. Acolo. Sus. Un înger care zboară!

Femeia a zâmbit, l-a mângâiat cu tandrețe pe părul de culoarea spicului de ovăz copt. I-a explicat minunea din ceruri ca pe un lucru pământesc:

— Nu e niciun înger. E doar un porumbel care fâlfâie ambițios din aripi.

— Dar eu pot să-l văd bine, cum zboară trist și încet.

Mama l-a apucat de mânuță, l-a luat în brațe și a continuat să-i zâmbească. Și a mai zis:

— Dacă există vreun înger în tot parcul ăsta, atunci acela ești tu, puiule.

Apoi a început să-l gâdile și să se joace cu el și copilul acela mic și rotofei chiar a râs, s-a bucurat și s-a zbenguit de ici până colo, întocmai ca un mesager al divinității.

Și astfel, îngerul s-a îndepărtat de lume. A trecut dincolo de nori și a ajuns în Rai, unde l-a întâmpinat cohorta de frați și Tatăl Ceresc, care s-a mâniat piramidal, apăsător. Și cine ar putea să judece supărarea Tatălui căzută peste fiul răzvrătit? Pedeapsa a căzut peste lume ca o lespede, iar îngerii au plâns cu ardoare – și au tot plâns, zile și luni, ani și ani la rând — până când ochii au început să le ardă în flăcările durerii și lacrimile s-au transformat în cenușă.

Și, în felul acesta, fulgii de cenușă au pornit lungul și domolul drum înspre lume. La început rarefiați, apoi din ce în ce mai deși. O perdea tocită și zdrențuroasă aruncată peste orașe, care să învelească tot și toate. Zid, suflet, casă sau copac. Nimic n-a putut să fie iertat de căderile fuliginoase.

— Câte păcate s-au tot făcut, de la facerea lumii și până în ziua lacrimilor de funingine, tot atâția fulgi se vor fi scuturat peste Pământ, a mai spus Tatăl tuturor lucrurilor văzute și nevăzute. Iar omul, în nerozia lui, își va fi purtat, în ceasul cel din urmă, crucea.

Dar asta nu e altceva decât o poveste – sau, mai precis, o legendă, așa cum le tot spune Ed – și se prea poate ca în ea să nu fi fost chiar atât de mult adevăr pe cât ar fi vrut cineva să creadă. Și dacă s-ar fi făcut, cumva, printr-o minune nemaivăzută, ca toate întâmplările din basmul acela

să fie cusute una de alta cu fire de adevăr, atunci destinul omului avea să fie greu, rigid ca un obelisc tăiat în stânca unui munte. Căci păcatele omului, de la facerea lumii și până la întâia zi a lacrimilor de cenușă, sunt multe și apăsătoare și numai un zeu s-ar pricepe să născocească iertarea.

Hainele lor sunt urât mirositoare. La fel, trupurile. Pentru că, deși au apă, cantitatea pe care o obțin de pe urma filtrului manual de apă de mare abia dacă le e suficientă pentru băut și pentru gătit mâncarea. Sunt mulți, mult prea mulți. Curățirea trupurilor de mizeria acumulată peste lunile neîntrerupte lipsite de apă și săpun e un lux. Prass face glume, uneori, pe seama asta. Mirosim ca niște porci, se amuză el. Adulții râd, copiii, deloc. Pentru ei, ăștia mai mici, porcii există numai în mintea lor. Despre mirosul specific de cocină, nici vorbă. Proiecții imprecise ale unor reprezentări minimaliste, puerile, din niște cărți de colorat jumulite, găsite pe una din ambarcațiunile care plutesc în derivă în largul mării. În urma căutărilor, lucrurile găsite – altele decât alimentele, băuturile, articolele de îmbrăcăminte sau încălțămintea – sunt împărțite viitorilor păstrători de drept. Ed le spune mereu, tacticos: fiecare trebuie să aibă o sarcină precisă, ca un soi de slujbă, exact ca-n zilele de dinainte de căderea cenușii.

Hârtiile scrise, cărțile – întregi sau chiar și numai fragmente –, pagini rupte din reviste și ziare, cataloage sau cărți de colorat, îi revin doamnei Lou-Lou. Abu nici măcar nu are habar dacă acesta e numele ei adevărat. De fapt,

nimeni nu știe. Pe doamna Lou-Lou au găsit-o Ed și Prass într-una din peregrinările lor prin așezările din apropierea locului în care hotărâseră să-și ridice tabăra. Stătea cuibărită, tremurândă, într-un colț de bucătărie, cu pereții murdari până la refuz, cu o coajă de pătură plină de jeg, pliată peste umerii slabi, într-o casă veche. O tencuială mâncată de vreme amenința să colapseze. Peste tot, numai găuri și cărămizi roase, fărâmate. Fusese un fel de minune divină că structura de rezistență mai stătuse în picioare, că nu se prăvălise peste ei atunci când trecuseră pragul hâit și Prass trântise ușa, neglijent.

Le trebuise mai bine de un ceas ca să poată să o convingă pe femeie că nu aveau nicio intenție vătămătoare, să afle de la ea că în vremurile curate ale lumii de dinainte de funingine lucrase ca profesoară. Ed s-a gândit numaidecât: doar Dumnezeu ar fi putut să ne scoată în cale o așa minune. Pentru că el le tot spunea celor din grup, în serile lungi și reci petrecute dinaintea focurilor călduroase: cel mai energic dușman al omenirii nu e cenușa, așa cum bine crede mai toată lumea, ci riscul iminent și imanent ca oamenii să se sălbăticească. Motiv pentru care tot insista că era imperios să caute și să găsească alți supraviețuitori, pe care să-i convingă să rămână alături de ei. Pe unii i-au salvat, însă pentru alții a fost prea târziu. Doctori, profesori, tâmplari, electricieni, instalatori, oricine se pricepea la ceva, era binevenit. Deși, la prima vedere, nu pare nimic alceva decât o povară – alți oameni, alte guri de hrănit – beneficiile au să apară în timp, le mai

spunea bărbatul. Chezășia omului stă în omenie, nu în lupta lui îndârjită pentru supraviețuire. Cu orice preț, prin orice mijloc. Acesta nu este sensul lumii. Nu, nici gând. E doar accepțiunea unică a drumului fără tăgadă înspre paragina socială.

Doamna Lou-Lou e blândă, răbdătoare. Deseori cade într-un fel de transă, o privire pierdută și moale precum cenușa dimprejur. Dar asta se întâmplă destul de rar și, în restul timpului, ea se ocupă, grijulie, de copii. Îi învață să priceapă taina scrisului și a cititului. Le explică despre vânturi, despre soare, lună sau despre stele. Le mai spune și despre zăpadă, care, în mod normal, ar fi căzut din ceruri exact în felul în care se prăvălește acum scrumul peste lume.

— Frumusețea lumii stătea în culoare, insistă doamna Lou-Lou, de fiecare dată. Mai albă și mai curată decât un os dezvelit de carne.

De multe ori își cere iertare, pentru că i se pare că face unele comparații ciudate. Dar în lumea asta șorecie, nu știi unde să mai cauți culoarea. Alb este un os, roșu poți să vezi în sângele șiroid din rană, verde în buchețelele minuscule de flori de mucegai. Din pricina asta, ea crede că s-a pricopsit și cu vreo doi dușmani, în mod special mezina Mira, care opune rezistență ca un fort din piatră, în timpul procesului de învățare. Dar problema nu stă în poveștile despre animalele sau restul frumuseților care existaseră cândva, chiar dacă uneori le sunt explicate într-o manieră crudă, ci în cele câteva discipline anoste. Mate-

matică, Fizică sau Chimie. Evident, predate de doamna Lou-Lou la un nivel elementar, dar suficient de chinuitor pentru mințile lor de copii.

Abu privește înspre tabără. O formă aiurită a unui dreptunghi strâmb – a învățat și el formele geometrice de la doamna Lou-Lou – ce pare o redută deficitară în fața voinței destinului. Desigur, dacă vreo fărâmă din legenda îngerului cuprinde adevăr. Dacă zeii vor ca lumea să renască. Dacă nu, el se mulțumește să considere încercarea o simplă luptă pentru ziua de mâine. Care va fi, negreșit, la fel ca ziua de azi. Cenușie, anostă, tristă, lipsită de mișcări până la nivel letargic.

În stânga băiatului fâșâie marea. Unduiri aproape insesizabile ale lichidului vâscos. Picioarele cu glezne osoase i se înfig adânc în amestecul de nisip și cenușă. Zigzaghează printre tone de gunoaie ce se târăsc lent înspre țărm, ca o reptilă ghiftuită. În fiecare zi din ultimele două luni, continuă să scotocească printre resturi. Cutii din tablă ruginită, sticle, bucăți de lemn putrezite, haine deșirate. Le culege din apa murdară, le analizează. Și dacă par a fi bune în vreun fel, ajung în coșul pe care-l cară după el.

După o trudă de mai bine de o lună, într-un efort comun la construirea taberei, un munte de lemne recuperate de pe mare a fost transformat în forma jalnică a unei hale. Sarcinile de bază au fost împărțite. Ed și Prass cercetează împrejurimile, Abu reciclează gunoaie, doamna Lou-Lou îi învață pe copii. Betty, Dana și Alena gătesc mâncarea în bucătăria improvizată într-un colț al halei.

Fac focul într-o sobă hodorogită, descoperită ca printr-o minune într-o casă dărăpănată din apropiere. Dan, Remus și Lippy umblă în lungul și în latul plajei după resturi lemnoase, pe care le strâng în mormane ordonate în apropierea taberei. Și pentru că din ceruri n-a mai curs nici măcar o lacrimă de ploaie – deși și-ar fi dorit cu toții să fie întocmai pe dos – în anomalia asta exista un avantaj: lemnele sunt mereu uscate, numai bune pentru foc.

Nu e unul căruia să nu i se fi atribuit o sarcină; faptul că treburile îi țin ocupați ore în șir, a aprins în ochii lor pui de stele de speranță. Mă rog, nu-i vorba despre doamna Lou-Lou, cu transele ei stranii, ocazionale. În niciun caz despre Bobo, moșneagul cu ochi ca de funingine. Cataractă, îi auzise Abu pe adulți discutând. O privire laminată, inexpresivă.

Moșul avea o poveste interesantă și se procopsiseră cu el chiar din primele zile în care Ed hotărâse că aveau să rămână locului. Orbecăia prin noapte, de unul singur, și toți s-au speriat de el. Au crezut, fără doar și poate, că babacul era folosit drept momeală. I-au pus de-a curmezișul beregatei lama unui șiș.

— Spune unde așteaptă restul bandei? l-a repezit Ed pe babac.

Fiecare dintre ei, împrăștiați, pregătiți să apere colțurile halei, neterminată încă, de posibile amenințări apărute din matul nopții veninoase. Țevi grele, împestrițate de vopsea scorojită, și pari lungi, cu vârfuri ca niște suliți. Fiecare, cu ce a găsit la îndemână. Abu, scrutând întune-

ricul, cu arcul pregătit. O noapte lungă și chinuitoare, fără niciun conflict final. Doar lumina chioară a zorilor puturoși și moșul jurând, înlăcrimat, că n-are nicio intenție ascunsă. În ziua următoare venirii lui Bobo, au dormit cu rândul, neconvinși pe deplin de scopul moșului. Iar mai apoi, în noaptea care se apropia de lume ca o fiară ce-și mijea colții de întuneric, au stat și i-au ascultat povestea deprimantă, scăldați de haloul tremurând al focului.

Cu trei zile în urmă, o dimineață bâltind într-o liniște surdă, le-a povestit Bobo, trist. La început s-a speriat de moarte. S-a gândit că poate soarta își pusese în gând să-i fure și auzul, nu doar privirea. Să-l lase să trudească, chior și surd, un bilet în primul rând pentru spectacolul grandios al suferinței în lumea câștigată de scrum. Și-a frecat palma de geaca groasă din tercot și fibrele i-au șoptit, pe limba lor, că auzul era la locul lui, nu i-l răpise nimeni. Pleoapele au căzut din nou peste ochii inutili și, într-o mică măsură, inima a început să nu mai imite cursa unui mustang. Și-a dat seama, mai târziu, că toți ai lui obosiseră peste măsură, după ritmul nebunesc în care merseseră cu o seară în urmă. Și i-a mai lăsat să doarmă, la fel cum a făcut-o și el. S-a așezat și s-a cufundat în somn.

A tot dormit o bucată bună de vreme – o oră sau poate chiar două, de unde ar fi putut el să știe ceasul? – și s-a trezit din nou. Aceeași liniște pliurdă, înăbușind lumea. A strigat după ei; niciun răspuns. Vechea și chinuitoarea lui teamă, ridicată, în acel moment fatidic, la rangul de fobie. În tot timpul de când începuse să nu mai zărească

niciun strop de lumină, considera că devenise o povară pentru toți ai lui. Un răspuns crud, însă drept, pe care nu l-a primit niciodată. Dar el a știut dintotdeauna. La început numai discuții ferite, șușoteli, iar mai apoi, decizia aproape profetică a grupului de a-l lăsa în urmă, de izbeliște, la mila sorții. Prea mulți ani de chin, s-a gândit el la situație ca la un fel de scuză. Totuși, imposibil de acceptat.

Singurătate adâncă, cât un ocean, și o frică ce zburda în el ca un armăsar lovind violent totul în jur. S-a ridicat și a început să tremure, sperios, teama identică primilor pași din pruncie. Ca și cum la primul pas, în oricare direcție ar fi încercat să plece, îl aștepta prăpastia. A avut nevoie de foarte mult timp ca să îndrăznească să meargă. Și atunci când a făcut-o, a simțit funiile. Încolăcite dimprejurul ambelor glezne. N-a putut să creadă volumul – nemăsurabil – de otravă ce zăcuse în inimile lor, în tot timpul cât stătuse alături de ei. Abandonat și legat de cine știe ce Dumnezeu le trecuseră prin cap, de vreun stâlp sau poate de carcasa ruginită a unui automobil mort de zeci de ani. O barbarie, un joc măsurabil numai în cruzime. De parcă un orb s-ar fi priceput în vreun fel să le agațe urma.

A apucat una din funii și a tras cu putere de ea, așteptându-se să întâmpine rezistența obiectului de care fusese priponit. Un câine lăsat să se prăpădească în lanț. Nimic mai mult, doar la asta s-a gândit. Însă sfoara nu s-a opus. A lunecat înspre el, târșâind ceva prin cenușa proaspăt așternută peste noapte. Și a tras până când obiectul, de

greutate potrivită, a venit la picioarele lui. Grijuliu, oarecum speriat, a încercat cu degetele. Textura rugoasă i-a lăsat impresia unui sac. Și chiar asta a fost. Câte un sac legat de fiecare gleznă. L-a desfăcut pe primul și a recunoscut forma cilindrică a metalului rece – conserve. Un total de șase. În celălat, două bidoane din plastic, pline cu apă.

Mult timp, n-a făcut nimic. Doar a stat, a cântărit liniștea lumii. Numai el și cenușa, așezându-i-se puturoasă peste pleoape, pe nas sau pe vârful urechilor. Peste umerii căzuți în față. Percepția opacă a existenței oarbe, un tunel fără lumina atotsperată de la capăt. După un timp imposibil de contabilizat, a simțit o senzație anostă de foame. A întins mâna după funie, să tragă sacul de pe unde îl lăsase. Dar s-a oprit în ultima clipă. Pentru ce să mănânce? N-ar fi făcut altceva decât să-și hrănească suferința. A renunțat și a continuat să privească adânc în amintirile cuibărite în sufletul lui. A scormonit printre memorii vechi și fade, ca un amărât care tot speră să descopere ceva util într-un morman de gunoaie inutile. Cam la asta se rezumau amintirile lui despre viață și despre lume, pentru că-i lipsea exercițiul minții. În tot timpul cât mersese împreună cu grupul, înainte să fie abandonat, niciodată nu se concentrase să-și dezvolte o deprindere care să substituie, măcar într-o mică măsură, privirea pierdută. Un fel de metodă de a-și omorî timpul. Nu făcuse nimic altceva decât să fie mereu cu urechile ciulite, ca un câine de pază, conștiincios. Și să tot meargă. Au mers cumplit de mult,

aproape continuu. Înspre ce, nimeni n-avea habar. Doar fugeau de amenințarea morții iminente, vestită parcă de o voce tainică, în mințile lor confuze. Moartea e pe urmele voastre. Un balaur colosal, care ingerează oameni pe de-a-ntregul, pe nemestecate.

Idei și gânduri care începuseră să cadă atunci peste el, în talazuri de spaimă. Dorințe de răzbunare, planuri de supraviețuire dovedite inutile până la ultimul detaliu, o frică perpetuă de moarte. Și mai era și foamea. La început, un crâmpei insesizabil de durere, pe urmă crampe chinuitoare. Dihănii mici și parșive își ascuțeau ghearele de pereții stomacului său. A întins mâna și a bâjbâit după o conservă. Metalul rece și degetele cercetând febril marginile. Dumnezeule mare! O conservă fără cheiță. O glumă proastă sau simplă întâmplare? A lăsat-o jos, grijuliu, ca nu cumva să se piardă, și a scos alta din sac. La fel. Nici urmă de cheiță. A continuat să le tot pipăie, pe fiecare în parte, fără nicio urmă de bucurie. Șase, până la ultima, toate fără cheiță. Poate că n-a fost atent, s-a gândit, și a repetat întreaga operațiune, cu tact, ca pe un ritual, punându-le grijuliu înapoi în sac. Deznodământul s-a dovedit identic și s-a apucat să orbecăie prin cenușă. Îngenuncheat, palmele înfipte adânc în stratul de cenușă, scotocind după pietre sau ceva dur, orice i-ar fi fost util, ceva care să-l ajute să deschidă o conservă. Apoi a încercat să lovească cutiile una de alta, fără prea mare succes. În tot timpul ăsta, scenarii sadice îi treceau prin minte. Se gândea c-ar fi fost în mijlocul unei mulțimi uriașe de oameni,

care s-ar fi amuzat pe mutește văzându-l cum umblă ca un bezmetic prin colb, fără rost. Sau își mai închipuise el cum era singur cuc, ca și când ar fi fost ultimul suflet de pe fața pământului și se tot fâstâcea cu degetele încleștate în scrum, la numai câțiva metri de o casă sau benzinărie în care așteptau cuțite sau desfăcătoare de conserve numai bune pentru nevoia lui. Dar el se tot învârtea în gol. A căutat până când degetele, umerii și genunchii au început să-l doară de la atâta bâjbâit în van. După care s-a așezat în fund și a început să plângă. Nu sonor, pentru că încă se temea că cineva l-ar fi putut auzi și s-ar fi făcut de râs. Numai lacrimile tulburi șiroindu-i în lungul obrajilor prăfuiți. Adevărata furtună se consuma dincolo de carcasa de oase și carne. Furtuna era înlăuntrul lui. Da, știa prea bine, la dimensiunea aceea fusese redus trupul său. Un schelet pe care bucățile uscătive de carne și mușchii desecați mai stăteau lipite de oase doar din pricina pielii. Dacă un magician s-ar fi priceput la un truc care să-i facă pielea să dispară dintr-odată, atunci corpul i s-ar fi descompus ca un puzzle rezolvat greșit. Un mănunchi superfluu de măruntaie, organe, oase și carne. Sau poate, în cel mai fericit caz, hrană pentru vreo jivină care ar mai fi supraviețuit apocalipsului, prin cine știe ce minune.

S-a ridicat, a desfăcut sforile încolăcite peste glezne și a pornit din loc. La început timid, apoi din ce în ce mai semeț. Era pregătit să moară, orbecăind prin negreală. Ori, cel puțin, așa crezuse el. A mers mult, chinuit de foame, frică, sete, întuneric, singurătate, necunoscut, gândindu-se

că nici măcar nu avea habar dacă afară era noapte sau zi. A tot umblat, până când i s-a părut că aude ceva. Ce anume, nu avea nicio idee. Un sunet pe care nu se pricepea să-l localizeze cu exactitate sau să-l înțeleagă pe deplin. Teama a început să-i mănânce din pași, micșorându-i până la dimensiunea mersului de furnică. Și, după un timp în care s-a tras tot mai aproape – sau, cel puțin, așa a sperat – parcă a început să distingă vibrația care-i gâdila timpanul. Un zgomot domol, greu de imaginat c-ar fi fost cu putință să-l mai audă vreodată. Dacă nu se înșela, acolo, nu departe de el, lipăiau valurile mării. Însă exista ceva nepământesc în mișcarea aia, ceva care nu-i amintea de sunetul valurilor de odinioară. Cred că anomalia se datorează cenușii, s-a gândit el apoi. Prea mult praf, amestecat mereu cu apa sărată de mare. Poate că sărurile din apă fac reacții chimice la atingerea fulgilor moi. Sau poate că totul se rezumă la un final banal: toate apele de pe pământ se vor fi transformat, în cele din urmă, în niște bălți mocirloase.

S-a lăsat pe vine, a căutat șireturile, le-a desfăcut și și-a scos încălțările deformate. Tălpile goale, dezmierdate de nisipul mâlos. O parte ruptă, desprinsă, o porțiune rămasă din ceea ce odinioară umbla printre suflete drept bucurie. Asta simțise. Și totuși, deznădejdea îi sufla în ceafa ridată. Întunericul care pulsa în mintea și în ochii lui anunțau lucruri ce însemnau pustnicie și inevitabilul sfârșit prin înfometare. Dar Bobo trudea să țină gândul sec al morții departe, cel puțin pentru o vreme. Voia din

nou să simtă, înainte să piară, măcar pentru ultima dată, marea.

Era ceva straniu în glasul mării. Ori, mai curând, ceva magic, s-a contrazis, ca pentru sine. O șoaptă, un sărut al iubitei pierdute și regăsite în somnul de veci. Dacă nu l-ar fi șicanat stomacul, ar fi putut să se piardă la nesfârșit în lipăitul cleios al apei.

Rece și densă, în felul acela i s-a părut marea. Nu era chiar atât de consistentă pe cât s-ar fi așteptat, totuși a simțit atingerea lichidului uleios printre degetele răsfirate. Sângele pământului, s-a gândit. Lumea a început să sângereze prin răni profunde și nu peste mult timp are să cadă într-o comă globală. Ca mai apoi, totul să înțepenească în gheara morții.

A pornit în lungul țărmului, călcând peste lucruri aduse la mal de maree. Tot felul de gunoaie, care-i făceau mersul anevoios. După o perioadă vagă de umblat în visare, a auzit somația. Un „stai pe loc" ferm, care n-ar fi îngăduit nesupunerea. Iar el a stat, supus, și imediat a simțit linia rece și ascuțită a lamei unui cuțit, așezată amenințător de-a curmezișul beregatei. Și tot ce va urma din momentul ăsta, și-a zis, va fi sfârșitul chinurilor singurătății.

Sau un nou început.

Primul lucru pe care l-au făcut, după ce s-au convins de intențiile sale pașnice: au plecat, negreșit, în căutarea sacilor abandonați. Abu, Ed și Prass, scrutând lungimea peisajului cimentuit în nemișcare. Au mers în șir indian de-a lungul țărmului, încercând să reconstituie drumul

îndelungat parcurs de Bobo. Iar veșnicia petrecută în tot timpul în care orbul fusese lăsat de izbeliște, s-a adunat în trei ore de mers repezit. La început au fost urmele imprimate în praf, pe jumătate îmbrăcate în țesătura proaspătă de fulgi, coborând cu pași mărunți de-a lungul plajei, înspre buza mării. Mai apoi au dat peste perechea de pantofi lăsată de izbeliște, încremenită în nisip, stratul fin cernut din ceruri acoperind încălțările scâlciate și făcând din ele o formă atipică din marnă. Mai încolo, departe, dar nu chiar atât de departe pe cât și-au imaginat, așteptau sacii. Goliți de conținut, mai multe urme roind imprecise dimprejurul lor. Nici urmă de conserve, de apă sau de funii. Doar sacii, sfârtecați la repezeală de lama unui cuțit bont.

Cu ce ar fi putut să le fie de folos un zidar orb? Nu prea multe lucruri de făcut, aproape niciunul. Cu toate astea, o întrebuințare s-a găsit și pentru el. Filtrul manual de apă are la bază o pompă hidraulică, iar aceasta e pusă în funcțiune de mișcarea anostă, repetată – în sus și-apoi în jos – a unui levier.

Sunt ore în care își dorește, pur și simplu, să moară, dar mai sunt și unele în care Bobo stă și savurează aroma vocilor din grupul care l-a adoptat. Gălăgia, văzută ca o prăjitură bine însiropată. Râsetele și vocile copiilor, străduania speranței în lupta cu fundamentele lumii post apocaliptice. Speranță peste cenușă.

— Te superi dacă te întreb unele lucruri?

E glasul unuia dintre copiii care n-a știut nicicând ce e copilăria.

— Nu, nu mă supăr. Întreabă-mă. Ce vrei să știi?

— E greu?

— Să nu poți să vezi?

Liniște, o vreme, care trădează lipsa curajului. Apoi, în cele din urmă:

— Da. E greu să nu poți să vezi? repetă copilul.

— E greu.

O respirație apăsătoare, ca un pietroi mai mare.

— Dacă te deranjează, nu te mai întreb.

— Nu, întreabă-mă. Îmi face plăcere să mai schimb o vorbă cu cineva.

— Bine, atunci te mai întreb. Ai fost așa dintotdeauna?

— Nu. A fost o vreme în care am văzut. Dar pare pierdută în negura anilor.

— Ai apucat să vezi lumea așa cum era odată?

— Da.

— Era chiar așa de frumoasă?

— Mie, unul, mi-a plăcut.

Bobo zâmbește și-i pare până și lui un lucru straniu.

— Dar cenușa, ai văzut-o?

— Prea puțin. Când a început să cadă, abia dacă mai zăream ceva.

— Îmi pare rău.

— N-ai pentru ce. Nu-i vina ta.

— Ăsta e numele tău adevărat?

— Da, îl minte moșneagul pe Abu.

Discuțiile astea nu-l ajută pe Bobo, moșneagul chior, în mod deosebit prin conținut, ci prin faptul că ele, pur și simplu, există. Pentru oricare dintre ei, numai o pierdere de timp banală. Pentru el, un calapod pentru o altfel de viață. Una în care nu se mai înecă în gânduri și discuții solitare kilometrice. Un timp, s-a gândit că au să râdă de el, văzându-l cum orbecăie ca un bezmetic prin bezna eternă. Dar nu i-a auzit niciodată batjocorindu-l. Fie că s-au abținut, fie că s-au ascuns ca să nu fie auziți, pentru el tot a contat. I s-a spus să se facă auzit, să le ceară ajutorul de fiecare dată când are nevoie să facă ceva sau să ajungă undeva. Problema era că el ar fi avut nevoie de sprijin la orice pas. Asta însemna că cineva trebuia să fie tot timpul după el, așa cum se întâmplase și în vechiul grup. Iar ăsta era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Să devină din nou o povară. Motiv pentru care prefera să-și petreacă mai tot timpul filtrând apa. Stătea locului și trudea la levierul ăla până când mușchii brațului îi amorțeau. Pe urmă schimba brațul și o lua de la capăt. Învârtea fără oprire bucata de țeavă. Măcar, în felul ăsta, le era de folos.

Ed, liderul lor, vine să-i vorbească uneori, dar nu prea des. Nu din cauza faptului că l-ar ocoli, ci pentru că este mai tot timpul plecat. Și de fiecare dată îi cere câte un sfat. Nu sunt lucruri cu însemnătate. Însă gestul acesta, pentru moșneag, ține locul unui diamant. I se pare ireal că cineva vrea să afle punctul de vedere al unui chior. Sună îngrozitor, până și pentru el, dar trudește să-și accepte condiția.

Ceea ce nu-i prea ușor, însă nici pe atât de dificil pe cât s-a temut. Asta dacă ai prin preajma ta o mână de oameni cumsecade. Așa cum sunt ei.

— Tu pricepi lucrurile în mod obiectiv, îi spune Ed mereu.

Într-una din seri vine să-i vorbească. Nu vrea nicio părere obiectivă și niciun sfat. Vrea doar să-i mulțumească.

— Faptul că ai decis să-ți dedici tot timpul muncii necesare filtrării apei de mare ne este de foarte mare ajutor. Înainte să te întâlnim pe tine, unul din noi trebuia să piardă o zi întreagă. Acum avem forță de muncă suplimentară. Un om în plus, care poate să ajute pe alții. Pentru asta vreau să-ți mulțumesc.

Bobo stă o vreme fără să spună nimic, gândindu-se că vorbele astea sunt parte dintr-o fantezie meditativă. N-ar fi pentru prima dată când intră într-atât de mult în aburii unei reverii, încât vocile și sunetele pe care și le închipuie par vii, palpabile. E doar o chestiune de exercițiu, își spune. Numai că acum nu e vorba de nicio închipuire. Ed e aici, lângă el. O palmă pusă tovărășește peste unul din umerii lăsați ai moșului. E o voce plăcută, care nu are nimic de-a face cu un vis.

— Încerc și eu să fiu util, reușește el să-i spună.

— Faci o treabă nemaipomenit de bună. Suntem cu toții bucuroși să te avem lângă noi.

Și se gândește că nu și-ar fi dorit nici în ruptul capului să fie o povară pentru vechiul său grup, numai că soarta uneltise împotriva dorinței lui. Tot timpul în mișcare, tot

timpul pe drumuri, deseori mai mult pe fugă. Pentru un nevăzător, acesta era infernul. Imposibil să te poți deprinde cu locul. Statornicia grupului peste care a dat absolut întâmplător e mană cerească.

În noaptea imediat următoare discuției cu Ed, Bobo iese afară, în obscuritate. Știe că întunericul nebotezat s-a lăsat peste lume, pentru că s-a dat stingerea în tabără și le aude respirațiile grele din timpul somnului. Își țese drumul fir cu fir, un pas stângaci după altul, bâjbâind podeaua făcută din resturi lemnoase, și ajunge la dreptunghiul ușii. Iese și merge ferit până la filtrul de apă. Cu spinarea lipită de tabla groasă, rămâne locului, un survol peste liniștea plajei. Își ascute auzul și, într-un fel, se bucură de un sentiment spart din realitate. Pare ca și cum, de fiecare dată când lumina zgârcită care îmbracă lumea – pe care el, oricum nu o mai percepe – moare în apusul spectral. Și toată suflarea pământului orbește. Toți sunt una cu el, simt ce simte și el. O lume căzută într-o beznă profundă, fără nume. Și se gândește, se tot întreabă deseori, în nopțile de veghe oarbă: de ce și până când?

Uneori stă în picioare, cu brațele larg deschise către cer – sau ceea ce crede el c-a mai rămas din cer – și încearcă să simtă ceva din vibrația vântului. Dar niciodată n-a simțit nimic. Totul pare înțepenit în nemișcare.

După atât de multă tristețe și durere, funingine și liniște, oare, Doamne, își spune moșul, ca pentru el, nu s-a ajuns la ceasul izbăvirii? Se prea pare că nu, pentru că n-a auzit niciodată un răspuns. Nici în realitatea lipsită de lu-

mină care trece drept existența lui cotidiană, nici în visurile rare și dulci precum mierea, în care el încă mai vede. Nicio divinitate nu pare să se mai preocupe de soarta Pământului. Să-l fi lăsat toți zeii, din cele mai vechi timpuri și până-n prezent, de izbeliște?

Vocea pe care o aude, deși o anticipă, din pricina zgomotului pașilor adânciți în cenușă, vine peste cugetul babacului, ca atingerea deloc delicată a unui cutremur de magnitudine intensă.

— Nu-ți este frig? îl întreabă vocea.

— Încă nu, se bâlbâie Bobo.

Calmul se așterne treptat, porumbel al forului interior. Glasul este unul pe care l-a mai auzit în atâtea dăți.

— Am crezut că nu mă simte nimeni.

— S-a întâmplat să nu dorm. Am văzut că întârzii și m-am gândit că te-ai fi putut... Face o pauză scurtă, indecis, apoi reia. Adică..., nu știam de ce întârzii.

— Ai crezut că m-am rătăcit.

— Da. Asta am crezut.

— N-ar fi fost ceva ieșit din comun. Pentru un orb, vreau să spun.

— Îmi pare rău. N-am vrut să sune așa.

— De ce să-ți pară rău? A sunat așa cum trebuie să sune.

Abu tace. Nu știe ce să mai spună. Nu se pricepe pe atât de mult pe cât și-ar dori să cunoască sufletele oamenilor. Tatăl lui îi spusese, mai demult, că până și băieții cei mai răi și mai fățarnici nu-și pot ascunde intențiile vicioase, dacă știi să le citești privirea. Ochii oamenilor

spun tot timpul adevărul. Însă ce-ai putea să citești într-o privire ca al lui Bobo? Tristețe, singurătate, durere. Asta poate s-o vadă oricare, nu-i nevoie să fii un înțelept, ca să pricepi măcar atâta lucru.

— Cum e noaptea? vrea să știe moșul.

— În ce sens vrei să-ți spun?

Băiatului îi este frică, cuvintele pot fi cuțite.

— E atât de neagră pe cât mi-o închipuiesc?

— E mai neagră decât tot ce am putut să văd vreodată.

Și, din punctul ăsta de vedere, chiar nu-l minte. O întunecime care face piatra de onix să pară opal.

— Știi, când i-am cunoscut pentru prima dată, continuă Abu, obișnuiam să fug până la granița dintre haloul focurilor și noapte și mă holbam în negreala asta fără fund. Mă uitam după ceva imprecis. Ed spune că e o formă de aspirație către trecut. Un dor. Nu-l contrazic, nu pot să spun că nu mă gândeam la ei. La familia mea, vreau să zic. Am avut parte și de niște visuri ciudate.

— Și nu mai visezi?

— Nu, îl minte Abu pe moș.

— Când eram tânăr și puteam să văd, am citit o poveste despre vremuri prea vechi ca să mai știe cineva o dată anume. Vremuri în care existau oameni ce se pricepeau să-ți ghicească viitorul după întunecimea nopții din ziua nașterii.

— Ca și cum ai putea să cântărești întunericul. Ca pe o piatră sau o bucată de lemn rupt, întărește Abu.

— Da, cam așa ceva.

— Unul ne-ar prinde bine în vremurile astea – băiatul râde. Li se spunea în vreun fel?

— Da. Noptari. Cei care se pricep să tălmăcească glasul nopții.

Dar în vremurile acelea de demult existau repere, se mai gândise Bobo în alte atâtea nopți în care stătuse meditativ și mort ca o statuie. Sus, în ceruri, printre cete de nori, existau stele, luna sau alte dâre de lumină celestă. Simboluri care, în funcție de mai multe considerente, ar fi putut să însemne ceva. Însă ce să poți să mai tălmăcești acum, dacă tot ceea ce se descrie în lungul și în latul pământului nu-i decât doliu?

— În cele din urmă, tot întunericul ăsta are să ne vină de hac, îi spune Abu.

— E ciudat, dar într-acolo mergem negreșit. Știi câte ceva despre religii?

— Da. Ne-a explicat doamna Lou-Lou. Nu prea multe, dar ne-a explicat. Erau mai multe și aveau legile și istoriile lor adunate în cărți sfinte.

— Exact! Uite, eu am fost... Adică sunt încă, se contrazice repezit, creștin. Și în cartea noastră sfântă, Biblia, una mare, cu copertă neagră și cu o cruce poleită, încrustată în ea... – se oprește. Ai idee ce-i aia o cruce?

Primul instinct al băiatului este să scuture din cap și să deseneze în nisipul murdar una. Însă se oprește la timp și încearcă să-i explice:

— Sunt două linii, una mai mare decât alta, suprapuse de-a curmezișul.

Nu-i cea mai artistică descriere din lume, dar moșul pricepe și bâjbâie stângaci după corpul băiatului. Ar vrea să-l bată prietenește peste umăr.

— Bravo! Doamna Lou-Lou a făcut o treabă excelentă. Cum spuneam, în Biblie există o parte despre sfârșitul lumii. Apocalipsa. Însă niciodată nu mi-aș fi închipuit un final atât de liniștit.

— Crezi că asta e sfârșitul lumii? îl întreabă băiatul pe moș.

— Nu vreau să te sperii și nici să-i spui lui Ed că-ți vorbesc despre lucruri atât de sinistre, dar ce ar putea să fie asta, dacă nu ceremonia funerară a vieții de pe pământ? Uite, de când nu ai mai văzut un animal? O pasăre, un câine, ceva?

— A trecut ceva timp. Dinainte să-i întâlnesc pe ei.

— Vezi? Nici pești nu cred că mai sunt. I-a ucis cenușa asta blestemată. Băieții se duc aproape zilnic și scotocesc prin vasele alea încremenite în larg. Niciodată nu-i auzi spunând ceva despre pești. De ce? Îți spun eu de ce: pentru că nu mai sunt de niciun fel.

Abu nu mai spune nimic, se gândește la soarta omului. Un destin bătut în cuie. Dar cine să plângă pe cine, când toți sunt preocupați de viețile lor?

Bătrânul oftează prelung, apăsat.

— Iartă-mă! N-am vrut să te sperii, băiete. Sunt doar vorbele unui moș chior, pierdut în tristețe. Nu mă lua în seamă. Mai bine zi-mi ceva despre tine.

— Ce să-ți zic?

— Ce vrei tu. Ce crezi tu c-ai putea să-mi spui despre tine. Uite, i-am auzit spunând că te pricepi cu arcul.

— Oarecum.

— Ha! Acum ești modest.

— Doamna Lou-Lou ne-a explicat câte ceva și despre modestie – râde.

— Cum spuneam, doamna Lou-Lou cred că face o treabă nemaipomenit de bună.

— Da. Știe foarte multe lucruri interesante despre animale, plante, vreme. Despre orice.

— Mai puțin despre cenușă, zice Bobo și-i scapă un fior involuntar de răsuflare morocănoasă.

— Mda! Spune că nici cei mai învățați dintre oameni nu s-au priceput să explice lumii cenușa.

— Fac ce fac și tot acolo ajung. Te rog să mă scuzi.

— Chiar pari destul de convins că ăsta-i finalul.

— Spun asta de ani buni și nu s-a găsit nimeni să mă contrazică. Evident, cu argumente. Nu doar printr-o încăpățânare instinctuală.

Abu îl atinge pe unul din umeri, moșul tresare.

— Trebuie să plec, să dorm, îi spune băiatul. Mâine va fi o zi lungă. O să mergem să căutăm printr-una din așezările din apropiere. E mult de mers.

— Nu-ți face griji. Mergi și odihnește-te. Eu o să mai zăbovesc o vreme.

Analizează zgomotul pașilor estompându-se în pătura de praf. Apoi liniște. Atotputernica liniște. Regina lumii noi și triste. O mutenie care, cel puțin pe el, îl duce cu

gândul la pierzanie. Știe că peisajul e anost, lipsit de vitalitate, decolorat. Dar chiar și așa, înainte să nu mai fie, își dorește să-l mai fi văzut măcar pentru ultima oară.

Dacă ar fi cel din urmă orb din lume, ar putea să însemneze asta ceva? Dacă s-ar strădui puțin mai mult, poate că ar fi o cale să ajungă și el până la capătul lumii. Oricum, nu crede că ar mai fi mult până acolo. Restul oamenilor, cei care încă mai văd, nu sunt atenți la semne. Liniște, prea multă liniște. Și mai este și mirosul puternic de putreziciune. Oriunde te-ai duce, miroase a stricat. Pestilențial. A călătorit mult cu fostul grup și peste tot stăruia mirosul materiei organice descompuse. Ce poate să însemne asta, dacă nu moartea? Dar ei nu vor să accepte inevitabilul. Probabil pentru că încă mai speră în firele anemice de lumină care țin loc zorilor. Așa îi descrisese răsăritul unul dintre băieții din grupul vechi, iar el și-l închipuie ca pe geana unui ochi atacat de conjunctivită. Pleoapele și genele răsăritului zac lipicioase într-o masă amorfă de puroi.

În visurile lui Abu se arată o lume liniștită, deloc fumurie. Plăcută, caldă, primitoare. Dar mai apoi, peisajul prietenos se surpă și peste tot stăruie umbrele. Aceleași siluete imprecise pe care le știe, de un negru lucitor, laminat dimprejurul unui foc colosal. Ochii le sclipesc, sunt de un albastru lichid. Limbile de foc aprig nasc umbre din umbre. Creaturi stranii, alungite, care se mișcă independent, catapeteasma unei nopți profunde.

— Vreau să mă lăsați în pace. De ce nu-mi dați pace?

Abu așteaptă de luni bune un răspuns precis, însă tot ce primește sunt vorbe răstălmăcite.

— Nu există lumină, nici întuneric. Nu există bucurie, nici tristețe. Există doar cenușă.

— Vă pierdeți vremea inutil. Îmi povestiți despre ceea ce pot să văd și eu.

Așteptând degeaba în întuneric, băiatul își repetă în minte, chiar și prin vise, că nu mai crede în ele. Nu-i plac rosturile lor ascunse, întortocheate. Are senzația că umbrele vor să-l păcălească, deși nu i s-au înfățișat niciodată răuvoitoare. Se gândește că visurile lui ar trebui să fie despre necazuri – trecute sau viitoare – ca să poată să-i fie folositoare. Altfel, nu sunt decât imagini deformate, exagerate, ale unei realități tendențioase, care nu servesc niciunui scop în afară de disturbarea somnului.

Uneori, se visează de unul singur. Nu e nimeni, nicio umbră. Doar sursa unei lumini constante ce arde la o distanță mare, unde nu ajunge niciodată, oricât de mult s-ar strădui să ajungă. Întunericul este împodobit cu un miros delicios de caramel ars, ce-i amintește de sucurile carbogazoase. Și mai este și gustul. Parfumat, aromat, o catifea din ciocolată. N-a mai gustat de mult ciocolată și se gândește că și-ar dori să guste o pătrățică. Sau măcar o fărâmă. Însă proviziile din cămara apartamentului sunt doar imagini fantomatice ale unui trecut nu prea îndepărtat și, totuși, tulburător de șters. În felul ăsta, viața riscă să devină o existență sterilă, le spune doamna Lou-Lou. Și nu

se poate face nimic împotriva acestei amenințări. Nimic altceva decât străduania de a transmite informația. Însă, cu toată lupta lor, pericolul este pregnant. Culorile riscă să fie uitate. La fel, gusturile. Cine s-ar mai pricepe să explice vernilul sau ciocolata albă? Nimeni, pentru că ele nu există niciunde în stare naturală. Au fost create de om, în trecut, dar acum omul și-a pierdut darul creației artificiale. Poate să ia doar ce i se oferă. Și nu prea mai sunt multe de oferit. Marea lor majoritate sunt lucruri fade, cenușii, tocite, mucegăite, stricate. Mai sunt puțini cei care se pricep, cât de cât, să le repare. Dar nu-ți face speranțe, băiete, nu peste mult timp vor pieri cu toții. Cei care încă mai știu câte ceva despre trecut, vor deveni ei înșiși trecut. O amintire estompată a priceperii omului de odinioară. Și, din pricina asta, nimeni nu se va mai pricepe să facă lumea așa cum a fost.

Și uneori – dar asta s-a întâmplat prea rar ca să conteze – visează cum umbrele fac un cerc dimprejurul lui. Se înghesuie în el, devin un fel de scut. Și hăt-departe, pe o creastă lungă care se suprapune peste un cer înflăcărat, sunt patru siluete călare. Poartă suliți lungi, cu vârfuri scânteietoare și flamuri unduitoare precum șerpii.

Dar e un vis urât, pe care Abu încearcă mereu să-l uite. Și, într-o bună măsură, reușește.

Dimineața se așterne peste tabără ca o perdea nespălată. Zarea pare din ciment. Volute tuciurii, sinistre, în lungul cerului. Liniile indistincte ale norilor constanți. Se

trezesc unul după altul din coma somnului tulburat, ca după vraja unui șaman care ridică oamenii din moarte. Și nu sunt prea departe de niște morți vii. Globi afundați în gâvane îmbrăcate cu pernuțe de carne profund vinețiii, încercănate. Buze desecate de zâmbet și dinți rari, găunoși, măcinați sistematic și sigur de carii. Pometi livizi. Păr nespălat, bărbi zburlite, nerase de ani buni. Și totuși, dincolo de trupurile palide, în gâvanele adumbrite ard mocnit scântei de speranță. Cumva, la un loc, găsesc puterea să creadă în viitor.

Mănâncă niște carne din conservă, păstrată în untură. Sleită, dar bună. Consistentă, pentru drumul lung care urmează.

— De ce vrei să mergem mai mulți? vrea să știe Abu.

Ed îl trage deoparte și-i spune pe un ton moale, într-un fel care lasă de înțeles că nu vrea să fie auzit de restul:

— Am descoperit urme în cenușă. Mai multe urme care converg în jurul unor clădiri. Păstrează detaliul ăsta pentru tine. Nu cred că sunt pregătiți să afle asta – arată înspre ceilalți.

Termină de mâncat și pe urmă își fac provizii, se pregătesc de drum. În tot timpul ăsta, Abu se întreabă ce poate să însemne îngrijorarea lui Ed. Le spune mereu că trebuie să aducă în grupul lor mai mulți indivizi, altfel oamenii riscă să se sălbăticească. De ce s-ar teme că acum a descoperit urme? N-ar trebui să se bucure?

Pleacă, merg greoi, trec dincolo de linia plajei, și când tabăra lor nu mai e decât o formă anemică peste nisipul murdar, îl întreabă pe bărbat:

— De ce să ne facem griji? Tu spui mereu că trebuie să mai găsim alți oameni.

— Oamenii solitari devin supuși. Grupurile de oameni ar putea să încerce preluarea controlului asupra taberei.

— Ce ar putea câștiga prin asta?

— Nu cred că vor să câștige ceva. Vor numai să nu moară de foame și asta-i fac să facă lucruri rele.

Acum trec printre trunchiuri de copaci frânți, încremeniți în pământ. Deși o fac numai în mintea lor, simultan gândesc că trunchiurile astea pot folosi drept lemne de foc într-un viitor nu prea îndepărtat. Răzoare triste, cât vezi cu ochii. Așezarea înspre care se îndreaptă nu se conturează în zariște și, după felul în care arată totul, pare ca și cum n-o să apară în veci. Dar apare, într-un târziu. Forme desperecheate, case lăsate de izbelișteprin care nu mai ropotesc nici măcar șoarecii sau șobolanii.

— Doamna Lou-Lou ne-a spus că există gândaci care pot supraviețui mai mult decât oamenii, spune Abu.

Remus râde.

— Gândacii de bucătărie. Da, îmi amintesc. Circulau zvonuri că pot rezista unui război nuclear sau că pot trăi chiar și decapitați.

— Adică fără cap? se miră Abu.

— Exact! Mă rog, pe termen lung asta nu-i prea ajută, dar cel puțin, timp de câteva zile, un gândac decapitat poate supraviețui, dacă a mâncat bine cu puțin înaintea evenimentului neplăcut. Nu se mai poate hrăni şi nici orienta, dar nici nu moare şi mai rezistă câteva zile. Asta dacă nu-l înhață vreun prădător.

Și-ar dori să vadă unul, se gândește băiatul. N-a văzut niciodată un gândac. Doar niște schițe dintr-o carte pe care o are doamna Lou-Lou. Le spuneau într-un fel, erau de mai multe feluri, dar nu-și mai amintește denumirile alea și oricât încearcă, nu ajunge la niciun rezultat.

Depășesc un soi de apărătoare pentru vreme rea, însă Ed îi explică – o stație pentru transportul în comun. Desigur, băiatul știe câteva lucruri despre autobuze. Un indicator rupt, căzut pe o parte, îngropat pe trei sferturi în scrum. Peste colțul de tablă rămas afară s-a așezat o crustă cenușie. Mai încolo, mai mulți stâlpi de electricitate. Ordonați unul după altul, la intervale regulate, ca niște soldați conștiincioși. Cablurile au dispărut complet. Numai formele sterpe ale polilor în formă de T. Ajung în dreptul unei benzinării. Furtunurile pompelor sunt rupte. Carcasa unei mașini care-și așteaptă proprietarul plecat. Ușile căscate larg, în lături. Interior posac, invadat de pleava cenușie. Magazinașul construit în paralel cu cele două pompe, în ani și ani de pustnicie, a fost vandalizat de atât de multe ori încât a devenit un schelet metalic descărnat. Să mai speri că acolo mai poate fi descoperit ceva, nu-i decât naivitate copilărească. Și totuși, Ed și Prass hotărăsc să arunce o privire. Le face semn să-i urmeze.

Cutii de carton rupte, sticle sparte. Cioburi care scrâșnesc sub presiunea tălpilor. Le arată, într-un colț, resturile carbonizate ale unui foc vechi, cel mai probabil de câteva zile. Abu și Remus sunt intrigați. Dan ridică indiferent din umeri:

— Un foc mic, pentru una sau două persoane. Asta nu înseamnă mare lucru.

Continuă să meargă și, după puțin timp, ajung la casele de la periferie. Așezate monoton, de o parte și de cealaltă a drumului. Încadrate de garduri joase, din scândură, cu multe – foarte multe – lețuri lipsă. Cutii poștale din tablă contorsionată, încă fixate în lemn. Ferestre deschise larg, în lături, cu sticla spartă. Uși scoase din țâțâni. O mașină de tuns iarbă, glazurată cu praf. Decid să arunce o privire.

Aleg o casă la întâmplare. Scările sunt din lemn și protestează sub greutatea pașilor. Ușa, deschisă în lături, lipită de perete. O sufragerie mică. Un dulap înalt pentru haine, chiar lângă intrare. Oglinzi fixate cândva pe lemnul ușilor, zac în grămăjoare de cioburi multe la baza lui. Abu deschide una dintre uși. Două haine jegoase, un fular scămoșat, o căciulă lăbărțată. O închide la loc. În bucătărie, frigiderul e deschis. Toate sertarele sunt aruncate pe jos, printre multe pungi din hârtie lipsite de conținut. Teancuri de farfurii în chiuvetă. Un miros acru, de putreziciune. Ceilalți scotocesc prin restul casei. Ies afară și Ed le arată înspre o casă ceva mai mare.

După cum îi avertizase, acolo sunt urme. Nu mai sunt la fel de multe, sunt vechi de câteva zile. Încă o zi sau două și nimeni nu va mai ști că au existat vreodată. Dar acum sunt acolo, urmele, urcă scările și dispar în spatele dreptunghiului gol al ușii. În hol sunt mult mai evidente, praful pătrunde ceva mai greu prin case. Dar ajunge și acolo, n-ai nicio grijă, nimic nu scapă de mângâierea colbului.

O canapea cu tapițeria dezlânată, în camera de zi. O masă, niciun scaun. Un bufet dărâmat, mănunchiuri de cioburi de sticlă și ceramică. Farfurii, cești, sticle de vin, pahare – toate sparte. Scările, balustrada, se duc lenește înspre nivelul superior și sunt lucrate din fier forjat. Par trainice. Multă rugină, dar sudate sănătos. O peliculă fină de praf peste trepte. Fantoma unor pași solitari în lungul lor. Un singur sens de mers. Ed le face un semn din mână:

— Cineva a urcat de curând și n-a mai coborât, le șoptește.

Abu pregătește arcul. Dan, Remus și Prass au țevi din fier vechi și ruginit, teșite pe toată lungimea. Săbii improvizate, reci, care pot fărâma un craniu dintr-o singură lovitură. Ed are pușca, însă gloanțele sunt o amintire, s-au terminat până la ultimul cu multe săptămâni în urmă. Dar e bună pentru impactul vizual. Chiar dacă mai toți știu că gloanțele sunt rare, care-i ăla care să riște, să verifice pe propria-i piele?

Pas după pas, mai aproape de etaj. Tablouri strâmbe în lungul peretelui scării, imagini colbuite ale unei familii demult pierdută în incertitudine. Una dintre rame, căzută pe scări. Cioburi răzlețe și hârtia fotografică, picată cu partea velină – acum gălbejită – înspre tavan. Abu este primul, pentru că are arcul. Imediat, restul, gata să înfrunte amenințarea. Care întârzie să apară. Sunt în vestibul și nu se întâmplă nimic, nu se aude nimic. O înțepeneală care le trezește fiori pe șira spinării. Prass arată înspre una dintre camerele de la etaj. Indexul ajunge la

ureche, apoi către ușa rămasă întredeschisă. Ei nu aud nimic, el insistă.

Se apropie cu toții și abia când sunt la o întindere de brat de ușă disting respirațiile greoaie, forțate. Se privesc – indecizie până la ultimul gând. Rămân aproape lipiți de lemnul ușii, așteptând și alte sunete. Dar tot ce aud sunt răsuflările grele.

Remus își face curaj și împinge ușa cu vârful degetelor mâinii drepte. Cu stânga ridică țeava înspre tavan. Balamalele scârțâie și, în spațiul din jurul lor, temperatura scade instant cu cel puțin zece grade.

Bărbatul – sau femeia, nu pot fi prea siguri de asta – stă prăbușit în pat. Gemetele sunt mai clare. Cu spatele la ei, poartă un Alain Delon din piele neagră, lucioasă. Chircit, în felul cum stă ghemuit, nu i se văd capul sau mâinile, abia dacă i se zăresc tălpile bocancilor. Se leagănă vizibil, acest fetus supradimensionat. Jocul trupului îi amintește lui Remus de legănatul unui schizofrenic. Stereotipii motrice, sau cam așa ceva, se gândește. A văzut unul, în vremurile lumii apuse. În afară de pat, în cameră mai sunt două comode, ambele răsturnate pe podea. Sertarele lipsesc. Câteva cărți aruncate la întâmplare pe jos. Coperte desfăcute, aripile unor păsări moarte. Draperii grele, întunecate și pline de praf, trase dinaintea ferestrelor. Câteva dungi anemice de lumină alunecă în lungul podelei.

Sunetul strident al balamalelor – cel puțin așa le-a părut lor – n-a produs nicio emoție individului așezat în pat. Vârful săgeții lui Abu tremură. Ed își mișcă palma desfă-

cută. Se mișcă în gol, prin aer. Ușurel, băiete, pare să-i spună. Un alt geamăt, tensiunea stă să plesnească, e un bici gata să lovească în orice clipă.

— Probabil că nu-i e bine, îndrăznește Prass.

Trece în partea cealaltă a patului. Un bărbat cu fața congestionată de suferință. Stă ghemuit, ca și cum ar ascunde ceva de mare preț pe sub haine. Mâinile lipite de abdomen, printre degete iese o bucată de țeavă. Haina de piele e desfăcută, pe dedesubt poartă un pulover de culoarea măslinelor verzi. Jur-împrejurul palmelor stăruie o pată întunecată. Principalul motiv pentru care n-au dat de nicio dâră de sânge, se lămuresc ei.

— Ce facem acum?

Abu vrea să știe, dar nu se întoarce niciunul. Toți îl analizează pe bărbatul din pat, care-și continuă legănatul de durere.

— Poate c-ar trebui să folosești arcul. O săgeată în cap și-i curmi suferința, îi spune Ed. Ar putea să mai dureze o zi, poate două, până să moară. I-am face un serviciu.

Băiatul așteaptă voturile celorlați, un cumul de priviri care să proclame verdictul salvator. Inevitabil, acesta vine. Abu nu mai e băiețelul de odinioară. O știe, simte cum sufletul a început să i se întărească. Zi după zi, tot mai rece, mai crud, la fel ca lumina. Un proces global, un ansamblu de interese și instincte care lucrează la nivel subconștient. Pentru că o altfel de purtare e totuna cu pomenirea morții.

Își pune arcul de-a spinarea. Apucă o noptieră și o așează într-o poziție bună, care să-i convină. Se urcă pe ea și, de

la înălțimea aia – care nu este însemnată, dar îi oferă o țintă mai bună – își pregătește săgeata și arcul. O liniște ca-ntr-o criptă, nici bărbatul din pat nu mai geme. Vârful ascuțit e pregătit să sărute tâmpla, dar oare, înainte de a absolvi sufletul chinuit, ar mai fi ceva de spus? Un gând, ca șoapta umbrelor din visuri, îl face pe Abu să stăruie în indecizie.

Capul bărbatului rănit se rotește lent, are o privire profetică închistată pe chip. Acolo, în adâncul pupilelor, ca-n străfundurile unei ape adânci, lumina moare. Ultima picătură de spirit, o lampă care filează. Greutatea gestului intempestiv cimentuiește articulațiile degetelor. Dar în privirea asta care stă să moară nu există teamă, doar resemnare. Până și băiatul poate să priceapă, în cele din urmă: irișii, pe jumătate stinși, văd lumea dintre lumi. Le-a spus doamna Lou-Lou, i-a spus și taică-său, cu mult timp în urmă, există ceva dincolo de priceperea omului.

Pleoapele rănitului, așternute cu mișcări de cortină, izvorul tămăduirii. Coarda arcului biciuie liniștea momentului.

În numele Tatălui,
Al Fiului,
Al Sfântului Duh,
Amin.

Abu n-a putut niciodată să-și amintească mai mult de atât și asta-i tot ce-și spune în gând. În anii lungi și obositori, în lumea căzută în mizerie, orânduiala s-a prăbușit în haos. Un fragment dintr-o rugă sau dintr-o poezie, în-

țelepciunea și dulceața unui psalm, vestigii ale bucuriei. Toți cei care știu lumea așa cum a fost, care încă mai suflă, care se încăpățânează și poartă în minte refrenul melodiei preferate, firul narativ al unei povești din pruncie, un cântec de leagăn, o doină de jale, la ce mai speră? La o izbăvire terminus?

Zilele în care deznădejdea învinge zorile sunt tot mai multe. Lumină cenușie, pământ cenușiu, copaci cenușii, oameni cenușii. Încetul cu încetul, praful va găsi o modalitate să le colbuiască și sufletele. Și ultima moarte va fi dispariția omului ca specie de pe fața pământului. Ceea ce va însemna, în cele din urmă, că natura va fi învins lumea văzută ca un cancer.

— Cred că ar trebui să-l percheziționăm, propune Dan.

Ed e de acord, Remus încuviințează. Abu stă locului, cocoțat pe noptieră.

— Nu cobori?

— Cobor.

Îl întorc pe o parte. Firișoarele de sânge i se preling încet pe nas și pe obrazul opus. Vârful de săgeată rupe un os sau vreun zgârci, atunci când Prass îl trage afară. Băiatul o recuperează și se apucă s-o curețe de colțul păturii. Prin buzunare găsesc două poze împăturite, un cuțit cu vârf bont, o groază de alte lucruri mărunte. Nimic cu adevărat folositor, nu pricep niciunul la ce i-or fi servit mortului.

— Cred că asta-i tot, concluzionează Ed.

Și pleacă, unul după altul, în șir indian, într-o tăcere profundă.

Kilometri întregi de șosele pustii. Se învârt printre case și caută una anume. Cea împrejurul căreia Ed și Prass au văzut urme. Mai multe urme decât ar fi crezut că vor mai putea să vadă vreodată. Însă există riscul ca ei să fi uitat locul sau poate ca urmele să fi fost acoperite de funinginea proaspătă. Asta înseamnă că merg în gol și au să tot meargă până când noaptea va îngropa lumea în beznă și, în cele din urmă, vor fi nevoiți să renunțe să mai caute, așa cum au tot făcut și în alte dăți, de zeci de ori. Însă amurgul mai are răbdare.

Cuvinte și semne stranii, mânjite cu vopsea – sau sânge – îmbracă suprafețe care încă nu s-au prăbușit. Ziduri învelite de tencuieli ca mâncate de șoareci, parmalâcuri ca niște cocoașe. Geamuri sparte cu sutele, table care, în timp, acoperite de scrum, par țigle cocârjate. Gunoaie cu duiumul, revărsate din saci de plastic eviscerați. Pubele crăpate. Cadavrul unui bătrân scofâlcit, ca un fruct confiat. Învelit de rufăria cenușie artificială, pare o sculptură neterminată, abandonată. Opera unui artist cu înclinații macabre.

Se opresc în fața unui pridvor. Stâlpii din lemn sculptat mai păstrează o umbră din eleganța de odinioară.

— Cred că ar trebui să înnoptăm aici, propune Ed.

Bărbatul are dreptate. Lumina se pregătește să moară și orbecăitul prin întuneric nu servește niciunui scop.

Toți sunt de acord. Urcă scările și, la prima vedere, casa pare liniștită. O dezordine cumplită, însă nicio urmă vizibilă că oamenii s-ar fi aventurat prin ea de curând. Asta e foarte bine, își spun unul altuia. Fiecare verifică o ca-

meră, e bine să fii precaut, nu poți să știi niciodată. După toate aparențele, Abu nimerește în ceea ce, cu mulți ani în urmă, a fost bucătăria. Acum sunt numai bucăți de mobile fărâmate, haine jegoase, rupte, adunate într-un morman uriaș, într-un colț. Un miros pregnant, neplăcut, pe care băiatul nu-l poate identifica. Unica certitudine e faptul că nu-i place. Stă în tocul ușii, nici măcar nu intră mai mult de atât și el este primul care-l aude pe Remus – sau Dan, de asta nu e prea sigur – când țipă. Un urlet straniu, pe jumătate reținut. Mâinile pleacă inconștient înspre arc și o apucă la fugă, debusolat, dar pregătit să atace.

Când ajunge în dormitor, toți sunt înăuntru, a ajuns ultimul. Prea târziu? Dan stă rezemat de un dulap – una din uși lipsește, se văd policioarele goale, pudrate cu praf. Nici urmă de haine. Un pat pe mijloc, umplutura saltelei ieșită printr-o decupare mare din centru. Prietenul lor, rânjind, cu mâna ridicată la nivelul umărului. Licoarea din interiorul sticlei are culoarea fierului oxidat.

— Cine ar fi crezut că mai există așa ceva?!

Cuvintele lui Prass abundă în admirație. După felul cum o privesc toți – mai puțin Abu – te-ai aștepta ca, dintr-o clipă în alta, în jurul sticlei de whisky să răsară un nimb. Însă imaginea generală rămâne invariabilă.

În mai puțin de trei sferturi de oră, totul este pregătit. Unul din dormitoare, nici urmă de pardoseală, doar cimentul rece. Fac un foc mic, din resturi de mobilă, și Prass astupă geamul cu o țoală scorțoasă. Locul doi pe lista prio-

rităților, precauție constantă, imediat după mâncare și apă.

Focul e modest, dar suficient. Stau împrejurul lui și-și plimbă palmele desfăcute pe dinaintea văpăilor dogoritoare. Pe jos sunt înșirate conservele goale de fasole cu ton, care le-au mai amăgit foamea. Sticla trece de la unul la altul. Abu soarbe lacom, nepriceput, și tăria băuturii îi face toți mușchii să se contracte. Înghite cu noduri. Ochi mici, mijiți ca ai unui pisoi proaspăt fătat.

— Mamă, ce-i asta?!

— Asta, băiete, este licoarea adevărului, încearcă să-l lămurească Prass.

Restul râd. Zgomote bine drămuite, exersate în anii neîntrerupți de fugă și pândă. Abu îi lasă de înțeles că n-a priceput nimic din explicație.

— E puțin mai complicat, adaugă bărbatul.

— Așa obișnuia să-mi spună taică-meu, atunci când nu se pricepea să explice ceva – zâmbește, cu greu își poate ascunde nostalgia.

— Nici nu-i de mirare, intervine Ed. Pune pe unul să explice toate obiceiurile dintr-o lume moartă. Nu e o sarcină ușoară, numai dacă stai să te gândești că nu există termeni de comparație.

Ed îi face băiatului un semn din mână. Abu pasează sticla.

— N-o invidiez pe doamna Lou-Lou, le zice Dan, și e cât se poate de serios, nu mai zâmbește.

— Ar fi foarte greu de explicat, spune Ed.

Băutura trece acum la Remus.

— Mda! Complicată treabă, zice bărbatul, indiferent, apoi soarbe din sticla de whisky. N-ar fi stricat un pic de tutun acum.

— N-ai încercat să scormonești în cenușă după niște iarbă sau frunze uscate? spune Ed și se întinde să-i ia licoarea. Remus cedează sticla.

— Am încercat. Cenușa asta s-a imprimat în tot și are un gust straniu dacă arzi iarba. Un soi de cocleală.

— Dacă e să-mi lipsească ceva, spune Ed, cu siguranță sunt ieșirile cu prietenii.

Băutura ajunge la Abu. Gustă cu mai puțin avânt. Găsește gustul la fel de intens. Pasează sticla, care trece la Prass. Puștiul are fruntea numai încrețituri de expresie.

— Înainte de blestematul ăsta de scrum, vedeam, în cei care-și ascundeau amarul în alcool, niște lași. Acum, ca să fiu sincer, regret că nu mi-am făcut o rezervă uriașă.

— Deci, cu alte cuvinte, îi zice Dan, în timp ce strânge gâtul sticlei cu degetele-i noduroase, să înțelegem că îți lipsește băutura?

— Da. Aș putea să spun asta. Și o masă bună, mai mult ca sigur.

Felurile de mâncare încep să le zăpăcească mințile și simțurile. Fripturi, ciorbe, aperitive, deserturi. Focul le strâmbă umbrele peste pereți. Umbre care-l fac pe Abu să tresară. În unele privințe îi amintesc de cele din visurile sale.

— Dacă ar fi cu adevărat posibil, se suprapune Remus peste toți, atunci aș cere o porție de spaghete cu creveți.

— Ce sunt alea?

Toți se uită înspre Abu. Privirile le sunt mânjite de regret.

— Exact ce spuneam, concluzionează Ed. Nu există termen de comparație. Nu mai ai la ce să te raportezi, ca să-i explici băiatului ăsta despre creveți.

Remus ia o gură de whisky, îi dă sticla lui Dan și își freacă insistent barba stufoasă.

— Sunt un fel de pești.

— Prostii! Nu-i o descriere precisă, îl contrazice Ed. Băiete, ai habar cum arată un pește? – Abu scutură din cap. Hai să vedem.

Puștiul caută după ceva cu care să deseneze pe un petic de praf neatins din preajma focului. Găsește o așchie de lemn și face un desen care le amintește tuturor de reprezentările simbolice din rubricile de zodiac din mai toate revistele și ziarele de odinioară.

— Exact ce spuneam.

Ed îi cere bucata de lemn. Își pune la încercare aptitudinile de artist, care nu sunt cine știe ce revelație post-apocaliptică. Numai o înșiruire de linii curbe, care pe ceilalți, în afară de băiat, îi face să zâmbească.

— Nu prea seamănă cu ce ne-a explicat doamna Lou-Lou despre pești, îl atenționează Abu. În plus, la ce-i servesc peștelui ăsta picioare prin apă?

— E puțin mai complicat cu creveții ăștia, se lasă Ed învins. În fine. Mai încearcă să-ți imaginezi un castron plin cu șireturi – arată înspre încălțările lor scâlciate. Ți-ai făcut o imagine?

Abu spune că da și primește din nou sticla.

— Perfect! Acum închipuie-ți că sunt albe, ceva mai subțiri, șireturile astea, și sunt bune de mâncat. Din cocă.

— Ce-i aia cocă?

— Făină și apă și drojdie. Și nu mă întreba ce-i aia drojdie că nu mai știu ce să-ți spun, se hlizește Ed. Dar sper că ai prins ideea generală – puștiul îi lasă de înțeles c-a priceput. Ei bine, în castronul ăsta al tău mai adaugă un sos alb, niște arătări din astea și... *voilá*!

— Ce-i *voilá*?

— Nu-i nimic.

— N-ai fi prea bun de dascăl, îl necăjește Remus pe Ed.

Toți râd, Ed își continuă munca de lămurire:

— *Voilá* e un fel de a spune *ta-dam*, numai că e în altă limbă. În franceză. V-a explicat doamna Lou-Lou despre continente și țări?

— Da. Ne-a explicat câteva lucruri.

— Sincer, intervine Abu, aș prefera oricând o conservă bine păstrată, în locul unei porții de șireturi cu chestii din alea.

— Ești genial, băiete! se amuză Prass.

— Asta pentru că nu ai mâncat vreodată. Te asigur, dacă n-ar fi fost așa, ai fi renunțat oricând la conservă.

Rețete de paste, o pizza XXL, plăcinte cu mere, hamburgheri suculenți, dubli, cartofi prăjiți. O doză de suc, rece ca gheața. Toate felurile astea de mâncare, pentru Abu sunt numai proiecții incerte, schițe stângace în stratul de praf și tone de explicații chinuite, astfel încât felurile astea

de mâncare să capete un sens. Însă finalul, oricât și-ar dori ei să fie altfel, nu poate fi decât definiția inutilului și tocitului ***de ce?*** Și poate că, în cele din urmă, dorința multora de a cerne lumea de lucrurile care nu servesc la nimic, se va fi împlinit. O lume purificată, însă cu ce preț?

— Spuneai despre prieteni, îi întinde Dan sticla lui Ed. Ce s-o fi ales de ei? Mă gândesc, oare câți or mai fi scăpat?

— Prea mulți, nu, în orice caz. Nu-ți face vise deșarte.

— Stai liniștit, am încetat să mai visez, cu mult timp în urmă.

Abu îi urmărește atent și se întreabă, în sinea lui: oare ce poți să găsești în visurile altora? Dorințe, fețele celor dragi și pierduți, mâncăruri sau băuturi sofisticate? Ar putea să fie singurul dintre ei care visează lucruri atât de stranii? Umbre, cuvinte ciudate, simboluri ascunse pe care el nu se pricepe să le dezlege. Ar trebui să le destăinuie? Dar cui? Ar putea vreunul din ei să le priceapă? În mod normal, da, se gândește Abu. Pupilele-i sunt hipnotizate de unduirile focului. Toate există cu un scop. Dar care să fie scopul funinginii? Altul decât pieirea, ar fi absurditate.

Abu ține sticla în mână și nu-și amintește când a primit-o. Toți îl privesc, ca și cum s-ar aștepta ca el să le spună ceva, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dar ei sunt departe de asta, vor doar să știe:

— Deci, ai de gând să ne spui sau ba?

— Ce să vă spun?

— Pe unde-ți zburdă mintea? râde Ed. Te întrebam dacă regreți vreo clipă că ai venit cu noi?

Uneori, tăcerea i se pare un răspuns potrivit. Numai că aici nu e cazul, o pricepe prea bine și el.

— N-aș fi reușit să supraviețuiesc, dacă aș fi decis să nu plec. Cred că principala problemă s-ar fi dovedit apa.

Și mai e un gând, pe care nu și-l mai poate scoate din minte: ce scop servesc ei? Poate că la început n-a contat de ce sau unde. Dar de la un timp, lucrurile – sau, mai curând, gândurile – au început să se așeze. Ed le tot spune că-i un soi de datorie morală să nu abandoneze lupta. Moral față de ce? Ce ar putea să le aducă și să susțină conștiinciozitatea asta?

— Morala este o virtute, le-a explicat doamna Lou-Lou. Nu putem să cerem nimic în schimbul ei. Ea trebuie să existe în spirit pentru că așa stau lucrurile. Așa este făcut omul. Trebuie să fie onest.

Și deși nimic nu pare să mai aibă vreun rost, cumva, Ed reușește să-i țină legați de un scop. Poate că asta-i tot ce vor cu toții: un impuls, un motiv să nu se oprească și să îmbrățișeze atingerea înșelător de catifelată a morții. Asemeni animalului rănit, să se cuibărească în cenușă și să aștepte ceasul cel din urmă. Ed luptă cu toată voința lui să le țină vie puterea de a mai spera în ceva, ceva care ar putea să fie, la fel de bine, rodul unei iluzii. Însă atât timp cât îi face să nu se împotmolească în cenușă, asta e tot ce contează.

Abu bea din sticlă și arsura lichidului chihlimbariu nu mai pare chiar atât de neplăcută. Și mai e și căldura ce-i fuge prin toată carnea. Nu-i în mod deosebit de la foc, pen-

tru că ei s-au pierdut în discuții și flăcările au redus tot lemnul la dimensiunea unor resturi dogoritoare de jar. Prass se ridică și pornește în căutarea unei surse de lemn, misiune care își găsește finalul în dormitorul alăturat. Bușituri și izbituri violente, sunete ascuțite de material lemnos plesnind. Bărbatul, revenind în cameră cu un mănunchi de rupturi la braț, bucăți dintr-o comodă. Dă dovadă de răbdarea unui ceasornicar atunci când potrivește resturile peste jar. După un timp, încep să se ridice firișoare subțiri de fum. După alte două rânduri la gura sticlei, Abu cade într-o moleșeală copleșitoare. Ca printr-un vis îi aude pe toți amuzându-se de incapacitatea lui de a rezista tentației somnului.

Bobo își croiește drumul – scurt, de altfel – prin beznă, de la tabără până la filtrul de apă. S-a strecurat afară din hală și acum, în timp ce merge, se mai uită din când în când în sus, înspre cer, dintr-o veche obișnuință. Liniștea se adună în jurul lui sub forma unui bloc de ciment. Nu se aude nimic, dar el tot ascultă. Rezemat de tabla rece a filtrului, continuă să-și ciulească urechile. De la atâta lipsă de sunete, urechile încep să-i fâșâie. Într-o bună zi o să fie un bun auzitor, care le poate fi de folos și în alt fel, nu doar la manivela filtrului.

Însă zilele, dar mai ales nopțile lui, nu sunt chiar atât de simple. Cu tot soiul de vorbe de neputință, ambiția lui riscă să capete un iz pestilențial. Motiv pentru care trebuie să fie mai încrezător, să vadă partea plină a paharu-

lui. Mda, își spune în gând. Asta poate fi o problemă, atunci când tot ce ai nu-i decât restul ciobit al unei cupe.

Continuă să asculte în gol, dar nu distinge un sunet. Și ce ai fi vrând că auzi? se întreabă. Noaptea e totuna cu moartea. De parcă n-ai ști că după atâtea și atâtea zile de întuneric, lumina n-o să mai vină niciodată. Poate pentru ei, cei care mai văd, un crâmpei de rază de soare, cândva. Dar nicicând pentru tine.

S-a săturat să se lupte cu el însuși. Nu pentru că a obosit, ci pentru că-i e frică. Partea din el, cea care nu mai vrea să se închine speranței, zace de ani buni într-o negreală fără fund. Uneori se gândește că poate nici măcar nu mai are un suflet, e numai o arătare sfrijită care-și rontăie unghiile și pândește din beznă. Se pregătește să se întoarcă în hală, să încerce să adoarmă, și atunci aude sunetele.

Nu cine știe ce, doar greutatea unor pași strivind cenușa. Parcă nici n-ar îndrăzni să creadă că-i realitate, mai curând închipuiri. Frica, singurătatea, pot să nască percepții false. Ascultă și taci! – se dojenește. Nu te pripi, mai bine ascultă și taci. Și asta continuă să facă. Nu s-a înșelat deloc, sunt sunete moi, de pași cântăriți cu atenție, apoi șoapte imperceptibile.

Se gândește că s-au întors căutătorii lor – Ed, Abu, restul – și nu vor să-i trezească sau, de ce nu, nu vor să-i sperie.

Se ridică în capul oaselor și, chiar înainte să-i strige, un gând ciudat îi fuge prin minte: și cum ar fi să nu fie ei? Gândul e ca lama unui cuțit trecută peste o tocilă. Îi face pielea ca de găină.

Dimineața devreme se trezesc cu toții și Abu simte o presiune ciudată în tâmple. Bărbații îi explică: nu-i nimic din cale afară, doar băutura care-și cere tributul. Ies în șir indian și privesc înspre cerul care nu vrea să le spună mare lucru. Cel puțin, nimic din ceea ce s-ar aștepta ei.

— Eu, unul, spun că nu-și mai are rostul căutarea asta, își expune Remus opinia. Pierdem timp inutil.

Ed și-ar dori să-l contrazică. În sinea lui, ar vrea să se lămurească până la urmă care era povestea pașilor. Dar crede – ba, din contră, știe – dacă au fost cu adevărat acolo, făcuți de mulți oameni, sau o banală diversiune care să țină departe curioșii, acum au fost acoperiți complet de cenușă. Nu mai e nimic sigur, doar o căutare oarbă care ar putea – sau nu – să fie cu succes.

— Poate că ar fi înțelept să scotocim printr-una din casele astea mai de soi, am putea să ne alegem cu ceva, și apoi să facem cale întoarsă.

Ed îl aprobă pe Remus. Aleg una dintre casele ceva mai bine păstrate, absolut la întâmplare, și-i scotocesc camerele pustii. Numai oale goale, ruginituri abandonate. Țoale rupte sau murdărite până aproape de limita imposibilului, chiar și pentru o lume în care apa e un lux. Mobile dărâmate, rupte. Un cuțit de bucătărie, găsit de Dan, care cu puțin efort poate că-și va recăpăta strălucirea și utilitatea de odinioară. Când consideră că nu mai e un colț nescotocit și casa nu mai are nimic de oferit, ies și pornesc agale înspre tabără. Un drum de câteva ore, o cale a neputinței.

Afară continuă să plouă cu cenușă, așa cum a tot curs de ani și ani la rândul. Mințile lor plutesc în idei la fel de cenușii precum funinginea căzută peste lume. Forme triste din crep satin le îngustează orizontul speranței. Lucruri fără glas și fără viață, în toate direcțiile. Un suflet ceva mai nepriceput ar putea să rătăcească până la epuizare în haosul ăsta, se gândește băiatul. Provizii încă sunt, tot mai aduc de pe vapoarele abandonate din larg, dar în cele din urmă se vor termina și astea. Și atunci, ce-i de făcut? Prea puține idei, prea puține opțiuni. Ed e un lider înnăscut, priceput, dar n-o să poată să găsească soluții la nesfârșit. Pentru că fiecare lucru, lume sau viață trebuie să aibă un climax. Iar apoi, inexorabilă, vine decadența.

Gunoaie peste tot. Un drum lung, care ar fi fost peste limită de plictisitor, dacă nu ar fi fost sinistru.

După un timp, se opresc să-și potolească foamea. Sunt la jumătatea drumului dintre localitate și tabără, într-un câmp. N-au unde să găsească un loc ferit, așa că se așează turcește și scot câteva conserve. Unele sunt cu fasole boabe, altele cu fasole păstăi. Abu are una cu porumb dulce și alta cu fasole boabe. O alege pe cea cu porumb. Nu e un prânz cine știe ce, însă tot e ceva mai bun decât un stomac zbârcit de foame. Stau în cerc, converg în jurul mormanului de rucsacuri. Glumesc, fac planuri, presupun lucruri, în vreme ce praful moale li se așează pe umeri și peste capetele acoperite de fesuri sau glugi. Abu își cercetează arcul. Încă rezistă și probabil că are să tot reziste, dacă îi va purta de grijă. Beau apă și vremea s-a făcut de

plecare. Își pun conservele rămase în rucsacuri, rucsacurile în spinare.

Din nou la drum. Îi mai despart doar câteva ore de mers și atunci când vor ajunge, toți vor vrea să știe cum a fost. Ce au găsit, ce au văzut? Nimic. Un răspuns cam sec pentru o drumeție de o zi și o noapte. O călătorie din care nu s-au ales cu nimic. Ar mai fi povestea bărbatului rănit, dar și din asta, ei s-au ales tot cu ***nimic***. Câștigul a fost exclusiv de partea vătămatului. Câteva ore de chin în minus. Un câștig rezonabil, dacă stai să te gândești bine, raportat la lumea în care trăiesc. Ar fi putut, la fel de bine, să fie găsit de unii dintre băieții răi. Antropofagi, le explicase doamna Lou-Lou. Nu-i place să-și amintească. Abu, de ceva timp, face eforturi să uite calupuri întregi de memorii.

Amurgul se lasă rece peste lume, bagă spaima în puțina lumină rămasă din timpul zilei. Noaptea pândește de printre vălătuci tuciurii. Împrejurimile par cunoscute, începe să miroasă a sare de mare. Nu mai au mult și sunt în tabără. Culcușurile lor moi, o cană de mâncare aburindă, căldura ocrotitoare a focului mare de tabără.

Au mers tărăgănat și acum, în lumina amurgului, se orientează puțin mai greu. Ar fi trebuit să iuțească pasul, ca să nu mai încurce umbrele cu formele dimprejur. Dar nu mai e mult. Merg adunați, un grup compact, și gălăgia care vine din depărtare anunță iminentul final al drumeției. Trec un povârniș. Cândva, demult, locul ar fi fost înțesat cu mărăciniș. Acum e numai o coastă stearpă înve-

lită în praf. Și de acolo văd clar focul de tabără. Mare, de-a dreptul uriaș. Cumva, atipic, diferit față de toate focurile pe care le-au făcut ei vreodată până atunci. Haloul flăcărilor sapă în clarobscurul amurgului și toți pot să vadă parul lung, deșirat, care are la capătul opus celui înfipt în cenușă o bucată dintr-un cearșaf sau o cămașă ruptă. Pe țesătură, mânjit cu negreală, e un craniu.

Bobo se simte la fel de îngrozit ca-n dimineața în care s-a trezit abandonat. Șoapte amare, pași care dau târcoale halei, lame frecându-se de alte lame sau de pietre. Sunt zgomote ca-l fac să tremure și să se chircească la baza filtrului. Ar trebui să facă ceva, să-i anunțe pe cei care dorm. Dar ce? Un strigăt de avertizare le-ar fi util. Și pe urmă va trebui să aștepte. Cuminte, ascuns. Poate că nu sunt chiar atât de mulți și ei vor învinge. Puțin curaj nu înseamnă, în mod obligatoriu, condamnarea la moarte, își spune. La fel cum nici lașitatea în care e pregătit să se azvârle, ca într-un bazin adânc, nu-i garantează viața. Așa că se hotărăște c-ar trebui să strige, cu toate riscurile aferente.

E în picioare. Încearcă să înfrunte amorțeala în care l-a afundat groaza și gura i se cască în gol, fără să scoată un sunet. Se gândește numai la faptul că el nu are nicio șansă în fața unor hoți.

Și iată că moșul se află în fața absolvirii. Nu trebuie să mai facă nimic, nu trebuie să mai strige, pentru că noaptea se sparge din cauza unui urlet care anunță o suferință grea.

Izbituri puternice, strigăte care-l fac pe Bobo să se lase din nou pe vine. Lucruri – sau corpuri – prăbușindu-se, zvârcoliri prin cenușă. Un glas care plânge, la numai câțiva pași de el, apoi un râset, ca o oglindă spartă. Câteva lovituri înfundate. Ceva lovind o textură moale. Are o idee cam ce ar putea să însemne sunetul acela, dar refuză să creadă că-i ceea ce crede el.

Alte țipete, care, după vreo două bușituri identice cu cele de dinainte, se sting sub forma unor icnete. Și se mai gândește el, dârdâind necontrolat, ca apucat de friguri, prin aer curge un miros de sânge și carne crudă. Însă nu poate să fie altceva decât o închipuire demențiată, pentru că oricât de mult a decăzut lumea, nu poate să se fi ajuns chiar la dimensiunea haosului absolut. Unde sunt poveștile doamnei Lou-Lou despre moralitate și speranță?

O suferință fizică ascuțită, neașteptată. Neanunțată de vreun sunet, vârful unei lame de cuțit mușcând din umărul lui slăbănog. Sare în lături și începe să lovească în gol, sperios, îndurerat. Secunde la rând face tot ce poate ca să se apere. O amenințare nevăzută, un prădător care așteaptă. Un râset știrbit de esență, tăios, un ciob de sticlă trecut peste obraz. Și pe urmă, altele, la fel de murdare, mârșave – râsete ca ale unor draci. Nu demoni, pentru că demonii ascund în ei noblețea răului. Draci, pentru că dracii sunt abjecți.

— Gino, n-o să-ți vină să crezi, dar amărâtul ăsta de moș e chior!

Încep să-l batjocorească cu un băț – sau ceva de genul ăsta – nici măcar nu-l consideră ca fiind o amenințare

reală. Se joacă cu el, îl necăjesc, așa cum ar necăji un câine vagabond. Gestul nu-l surprinde, dar chiar și așa, ideea de inutilitate taie adânc în suflet.

Mai multe urlete, prea multă durere, pași împleticiți, râsete care prevestesc intenții disprețuitoare. Același vârf de par care îi dă ghes în coaste, umilitor.

— Prinde-o, dracului, pe târfa aia!

Vocea se aude dintr-o parte, cineva începe să fugă – Bobo distinge pașii. Fata – sau femeia – nu scapă. Îi aude glasul cerșind insistent iertare. O iertare care nu poate să vină decât prin moarte. Ar vrea, și-ar dori el, să se înșele. Se prea pare că Dumnezeu privește indolent înspre lume.

O altă împunsătură de par, în umăr.

— Javre ordinare! strigă Bobo.

Răzvrătirea lui, efectul lamentabil al pumnului în zid.

Pentru o clipă, realitatea din jurul moșului pare că funcționează după alte criterii. Evident, e doar o părere, pentru că din umbra ei vine o lovitură cumplită. Mintea i se tulbură. Trecut și viitor, totuna. O amestecătură de imagini, gânduri, memorii. Câteva rânduri dintr-o poezie. Un refren dintr-o melodie, pe care a urât-o dintotdeauna, îi joacă prin minte:

I hurt myself today,
To see if I still feel.
I focus on the pain,
The only thing that's real.
...
What have I become,
My sweetest friend,

Everyone I know goes away,
In the end.
And you could have it all,
My empire of dirt.

Johnny Cash, tipul ăsta n-are habar o iotă despre ce înseamnă să cânți, obișnuia Bobo să le spună prietenilor. O chitară care zdrăngăne, câteva idei despre durere și enorm de multe despre moarte. Oricine poate să facă treaba asta.

Și acum o face chiar el. Căzut în praf, mângâiat de suferință, își cântă finalul, epuizat. Câteva idei despre durere și excesiv de multă cenușă. Un sfârșit sec, un refren încâlcit, nicio chitară.

Focul arde într-un portocaliu incandescent, cu văpăi uriașe. Ceva din jocul acela haotic le trezește un sentiment neplăcut de frământare interioară. Apoi, inconfundabil, mirosul grețos de carne arsă. Adevărul cade peste speranțele lor, un capac de criptă. Flori scânteietoare de corindon urcă înspre zeii adormiți, urmărind traiectoria ascendentă a unui ax invizibil. Sunt o mulțime de oameni care joacă dimprejurul focului. Strigăte, cântece, un soi de incantații – nimic mai mult decât atingerea sălbăticiei.

O groază care rupe din ei ca un lup lihnit. Neputința, așezându-se peste inimile lor într-o peliculă fină de teroare. Abu strânge vergeaua arcului cu putere. Simte o atingere delicată de sudoare rece între degetele murdare, cenușii.

— Dumnezeu a uitat complet de lume, vocea lui Remus e o taină.

Ed fierbe în slăbiciunea momentului. Dan îl apucă de un braț pe bărbat.

— Nu putem să facem nimic pentru ei. Sunt mai bine de cincizeci de oameni. Acolo, neîndoielnic, e moarte și chin dacă încercăm ceva.

— E decizia fiecăruia ce face. Eu încerc să-i ajut.

În clipa următoare, Ed este deja în mers, la câțiva pași în fața lor. Înaintează încet, prin nisipul murdar, ca o pisică pe muchia unui gard înalt. Abu nu știe ce să facă, se uită la Remus, pe urmă la Dan. Remus pornește în lungul plajei, pe urmele lui Ed. Dan scutură din cap: nici vorbă! Băiatul își ia inima în dinți și se alătură încercării, care oricum i se pare sortită eșecului. Dar, dacă se gândește destul de bine, toată speranța lor e acolo, în tabăra aia. Să stai cu mâinile în sân nu-i doar lașitate, ci și prostie. După numai vreo zece pași, Abu se uită îndărăt – doar întuneric, nici urmă de Dan. Frica, obișnuia să-i zică taică-său, e cina lașului. Cea din urmă hrană a ființei. După asta, spiritul e pulbere și praf.

În timp ce continuă să înainteze, băiatul își spune că destinul lui, dacă e orice altceva decât înțelegător, măcar este constant. I-a dat o lovitură după alta. Ghinion după ghinion. Măcar a fost sincer cu el. Nicio promisiune în van. Eșec, eșec și pe urmă iar eșec.

Ține arcul la îndemână și îi numără pe oamenii care dansează împrejurul focului. Ajunge până la douăzeci și cinci, apoi le pierde numărul. Se îmbulzesc unul în altul, nu mai poate să le țină rostul, se încurcă. Ed le face un

semn din mână. Devin statui, cenușa începe să li se așeze pe umeri, pe spate, pe capete. Se lipesc unul de celălalt. Sunt la vreo treizeci de pași de canibalii debili.

— Ce facem? șoptește Remus, care, la fel ca Abu, a plecat din loc instinctual.

— Încă n-am un plan precis, le răspunde Ed. Va trebui să ne apropiem.

Are un plan, care nu este concret, sau nu are niciunul?, se întreabă Abu.

— Nu riscăm, dacă ne apropiem prea mult?

— Dacă suntem prudenți, nu ne vor vedea. Au ochii hipnotizați de flăcările puternice, de nebunia sălbăticiei.

Pornesc din nou, de data asta târâș. Când îi mai despart doar douăzeci de pași, aureola focului este o pată unduitoare peste nisipul murdar și moale. Umbrele dansatorilor sunt creaturi slabe, întinse absurd. Mirosul se intensifică. Dumnezeule! Mirosul acela de carne friptă. Poate nu-i decât o părere falsă, speră fiecare în parte.

Cincisprezece pași până la focul uriaș.

Imaginea generală, lipsită de armonie, începe să capete contur. Pe lângă siluetele oamenilor, în apropierea focului se disting mai multe proțapuri. De acolo ajunge mirosul la ei și, tot acolo, dacă-și mijesc ochii, pot să descopere formele anatomice ale membrelor ciopârțite și multe alte bucăți de hălci tăiate.

O frică intensă îi străpunge până în adâncul sufletelor. Remus le face semne, cu disperare. Imediat sunt unul lângă altul și el le șoptește grăbit:

— O să ajungem la fel ca restul. Trebuie să plecăm.

Fără niciun alt avertisment, se îndepărtează târșâindu-și genunchii și coatele cu o iuțeală care, în alte ipostaze, ar fi fost de invidiat. Când consideră că nu mai e în pericol să fie descoperit, se ridică și o rupe la fugă. Dispare în negreala nopții proaspete și, pentru câteva clipe, pașii lui lovind funinginea continuă să persiste surd în noapte. Apoi se estompează și rămân doar urletele de extaz ale canibalilor, urcând către abisul ca de smolărie al cerului.

— Nu mai are niciun rost. Pur și simplu, nu mai e nimic pe lumea asta pentru care să merite să vrei să lupți.

Ed se ridică și rămâne inert, un timp imprecis, cu lumina fadă a flăcărilor tremurânde sluțindu-i trupul. Băiatul ar vrea să se poată ridica, să-l prindă de un braț și să-l tragă spre el, să-l determine să se așeze din nou. Dar nu poate. Neputința e un căpcăun care-l ține lipit de nisip. Bărbatul își scoate cuțitul din teaca improvizată din resturi de material plastic și cârpe. Oglinda imprecisă a lamei în lumina focului. Abu reușește să ridice numai un braț. Ed se lansează pe neașteptate într-un atac mut. Cuțitul ridicat ostentativ, deasupra capului.

De unde stă întins pe burtă, neputincios, puștiul – în viața asta n-am fost nici măcar o clipă un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, își reproșează – îl vede pe Ed cum îl doboară pe primul canibal. O lovitură năpraznică de cuțit în gât. Al doilea sare în lături, se ferește și scapă numai cu o zgaibă. Un altul primește un vârf de lamă în

tâmplă. Însă vraja atacului neașteptat își consumă intensitatea. Un număr copleșitor de siluete răzbunătoare se năpustesc și-l pun pe Ed la pământ. Lupta este o încâlceală de trupuri, iar deznodământul, pentru privirea consternată a băiatului, e terifiant. Camaradul este făcut bucăți, literalmente, în mai puțin de câteva respirații grele de-ale lui Abu. Un picior tăiat, ridicat în aer de un bărbat înalt și schilod. Urlete de groază sau de victorie, puștiul nu poate fi prea sigur de asta. Capul e apoi înfipt într-un fel de suliță improvizată și este plimbat de la un dansator la altul.

Mila și compasiunea, efigii ale unei lumi smerite, smulsă ca dintr-o poveste frumoasă pe care obișnuia să le-o citească doamna Lou-Lou.

Unul din canibali începe să împartă ordine. Supuși, bună parte din ceilalți apucă făclii improvizate și încep să-și lumineze calea prin întuneric, îndepărtându-se concentric de foc. Îngrozit, nu merge tiptil, nu se târăște, Abu pur și simplu sare în capul oaselor și fuge atât cât îl țin picioarele. Trebuie să fugă cu orice preț. Trebuie să scape. Nu vrea să moară în halul ăsta. Fuge. Și tot fuge. Nu știe încotro, nu știe cât va putea s-o facă. Doar fuge.

În alte împrejurări, Abu ar fi putut să se gândească ore în șir la tot felul de lucruri, dar acum tot ce face e să clocotească de furie. Și regrete. N-ar fi trebuit să plece și să-i lase. Dacă ar fi fost cu toții, ar fi putut să se baricadeze în hală, ar fi putut să respingă atacul. Ar fi putut? Erau

mulți. Poate prea mulți ca să încerce ceva. Mai mulți oameni la un loc decât văzuse vreodată. El are arcul, niciunul dintre bărbații de acolo nu părea să fi avut unul. Ar fi putut să-i țină la distanță, săgetându-i unul câte unul, până aveau să renunțe. Dar aveau s-o facă, oare?

Gânduri și iar gânduri, scenarii inutile, o știe și el. Mușchii pulpelor îi zvâcnesc, îl dor mocnit. A reușit să scape, a alergat în gol până când n-a mai putut să se țină pe picioare. A căzut în mijlocul unui decor negru, lipsit de granițe. Pe timpul nopții, întunericul e o deșertăciune fără limită. Nici măcar nu știe încotro a fugit. Stă ghemuit, cuibărit într-un culcuș improvizat dintr-o pală de nisip și cenușă. Asta înseamnă c-a alergat în lungul plajei, se gândește. Și mai înseamnă că, peste puțin timp, va muri. O chestiune de doar câteva zile. Deja își simte buzele uscate, stomacul s-a trezit din amorțeală și-i cere de mâncare. După atâta alergătură, organismul slăbit începe să solicite resurse. La început doar semne discrete, apoi atacuri virulente – crampe, spasme musculare.

Și nici nu poate să doarmă; pentru că ar dormi, e tare obosit, mai mult decât a fost vreodată. Însă asta nu e o lume în care să poți dormi. La fel de bine, ar putea să se prăpădească de pe urma lipsei excesive de odihnă. A văzut oameni murind în atât de multe feluri. De foame, de sete, tăiați în bucăți de bestii cu chip de om, dar niciodată nu s-a gândit cum ar fi fost ca cineva să moară din cauza nesomnului. Și uite că urmează să o afle chiar pe pielea lui.

Simte atingerea frigului, carnea începe să tremure, vrea să se încălzească. Se gândește mult timp la un foc ca la o dorință aprigă, un foc uriaș, la care să se încălzească. Și, după o vreme, apare unul, ca printr-o facere magică. Dimprejurul lui sunt oameni negri, doar contururi, fără detalii. Vorbesc o limbă pe care el nu o pricepe. Se cuibărește în umbra ideii că nu-l vede nimeni, o distanță sigură de la care urmărește tot scenariul acesta bizar. Totul se întâmplă cu o simetrie copleșitoare. Un dans circular, exersat până la cel mai mic detaliu.

— O să trebuiască să-ți continui drumul. Calea ta este dreaptă.

Vocea oscilează între extreme. Un cuvânt abia audibil, următorul e amplu, aproape un tunet. Într-un mod straniu conștientizează c-a adormit și se visează cum visează. Ar vrea să se trezească – numai să poată.

— Trebuie să mă lăsați să mă trezesc. E periculos să dorm. Mă vor găsi și mă vor tăia.

— Vei fi etern, tu, cel zămislit după chipul și puterea umbrelor.

Încearcă să-l seducă cu promisiunea unei vieți idilice, dar el știe, dimensiunea existenței lui s-a redus la mărimea unui sâmbure. Iar din sâmburele acesta nu va ieși niciodată nimic. Niciun mugure de viață, indiferent cât de mult va fi udat. Niciun lujer fraged. Pentru că el nu mai este nici om, nici umbră. Este visul unui sâmbure desecat.

Poate că, pe de-o parte, umbrele nu-i vor răul, prin faptul că-l țin prizonier în somnul acesta profund ca vestibu-

lul infernului. O moarte, în timp ce-i adormit, ar putea fi o binecuvântare. Sau lașitatea, în cea mai pură formă a ei?

E prea mult, își spune. O soartă spectaculos de întristătoare.

Dimineață – sau poate amiază – un crâmpei de lumină ștearsă îi atinge obrazul cadaveric. Abia se ridică, într-un mod complicat, ridicol, și scrutează zarea. Marea e la câțiva pași de el. La fel de apropiate, câteva urme mânate de un țel imprecis, după felul în care sunt înșirate. O torță abandonată, cu mult mai în spate. Un noroc chior. Nici măcar nu se bucură. Au fost la o aruncătură de băț de el, dar nu l-au văzut. Atât de imbecili? Să fi dormit chiar atât de profund, fără să scoată un sunet? Altă explicație nu are și nici nu crede că s-ar pricepe să găsească, indiferent cât de mult s-ar chinui.

Simte o crampă. Un fluture posedat ajuns în stomac. Gura, pe dinăuntru, tapisată cu o peliculă de mucoasă zbicită. Apucă arcul și, pentru prima dată, îl folosește pentru sprijin. Își amintește de toți bătrânii pe care i-a văzut chinuindu-se să meargă folosind un baston adevărat. A râs vreodată de unul dintre ei? Nu poate să-și mai amintească. Speră să n-o fi făcut-o.

Oare au murit cu toții? Un gând, ca un pumn în inimă. Tăiați și fripți, până la ultimul? Întrebări care-l fac să sufere, care se încăpățânează să-l lase în pace. Are nevoie de puțină apă, de zeama dintr-o conservă. Se întoarce și privește înspre mare. Unduiri gelatinoase, valuri înalte

cât un fir de ață. I-au explicat, în timp ce probau pentru prima oară filtrul. Apa de mare nefiltrată este otravă.

Se întoarce în loc și pornește înspre nicăieri. Se gândește că soarta unui amărât de suflet, așa cum se găsește chiar el, permite ambiției să subziste până în momentul loviturii fatale. Probabil, din pur amuzament.

Merge greoi, trupul refuză să arate vreo urmă de determinare. Poate pentru că n-am niciun scop? – gândește. De fapt, știe prea bine ce e în neregulă cu el. Deși dormise – oare, cât timp? – tot se simte obosit. Îi e foame și foarte sete. Dar se încăpățânează să se convingă că problema e cu totul alta. De natură psihologică – parcă ăsta era termenul corect. Mintea și memoriile doamnei Lou-Lou fuseseră o comoară. Antropofagii ăia ordinari n-au sacrificat doar viața unor oameni, ci ultima suflare a civilizației. Frânturile de informații pe care el a reușit să și le însușească, oare ce însemnătate mai au? Ar fi suficiente să determine o schimbare, una cât de mică, dacă ar găsi cumva o modalitate să le transmită mai departe? Totuși, cui? Sau mai curând, de ce? După toate aparențele, bună parte dintre supraviețuitori au devenit farisei de ultimă speță.

Partea rațională – alter ego-ul, paznicul – privește amorțită cum Abu refuză să accepte realitatea de fier a lumii de după cenușă. Pur și simplu, nu mai e nimic pe lumea asta pentru care să merite să vrei să lupți. Ultimele cuvinte ale lui Ed sunt ecou în mintea zăpăcită. Poveri, cuvinte ca de piatră. Toate, la un loc, însumează greutatea unei pietre funerare.

Se lasă pe genunchi, istovit pe dinăuntru, cu sufletul și inima stoarse de sevă. Privirea căzută înspre pământ. Stropi mărunți de lacrimi storc și ultimul gram de apă din el. Se prăbușește pe spate, deznădăjduit, ochii apoși urcă spre cer. Dar cerul nu mai are nicio poveste de spus. Tot ce s-ar fi putut spune vreodată despre speranță, lumină sau viitor, s-a spus cu mult timp în urmă. Pâcla plumburie a sigilat tot ce-i sub linia orizontului și acum așteaptă ca ultimii actori să părăsească scena.

Și abia atunci simte forma atât de cunoscută care-i împunge coastele. Cât a putut să fie de idot! Sare, folosind ultima rezervă de energie. În tot timpul ăsta, a stat cu rucsacul în spate. A uitat de el. Și-l scoate, fâstâcit, și scotocește prin el. Scoate o conservă și o învârte pe toate părțile, ca pe un premiu mult râvnit. Apucă cheița, trage, dar acum e precis și controlat în mișcări. S-o scape pe jos, în cenușă, ar fi un alt apocalips. Duce cutia din tablă la buzele-i tremurânde și soarbe zeama. Un deliciu, o încântare, ca un dans. Le-a arătat doamna Lou-Lou. Ba nu! E mai mult de atât. Pentru că fâțâiala aia, lui nu prea i s-a părut cine știe ce. Dar fasolea asta e dumnezeiască!

Are nevoie de mult timp ca să se pună pe picioare, în adevăratul sens al cuvântului. Acum, după ce a mâncat și a băut – zeama din conservă i-a ținut întrucâtva de sete – și-a mai venit în fire. Se uită înspre zarea lungă, franjurată, acolo unde presupune că ar trebui să fie forma imprecisă a unei așezări. Trebuie să înainteze, pentru că nu pricepe mare lucru, de acolo de unde stă. Mușchii conti-

nuă să-l jeneze, după efortul susținut, dar își dă silința ca mersul să fie neîntrerupt. Trebuie să profite cât mai mult de energia livrată de modesta, dar binevenita, masă. Intenția lui e să ajungă într-o așezare. De ce asta, n-ar putea să fie prea sigur. Poate pentru că acolo te poți ascunde mai ușor. Poate pentru că, printr-o minune, ai mai putea să descoperi ceva de mâncare – așa cum s-a întâmplat cu sticla aia de băutură aspră. Whisky parcă-i ziceau? Sau pentru simplul fapt că cineva ar putea să-și aștepte sfârșitul în liniște, într-un colț adumbrit de cameră.

Cerul – sau ce a mai rămas din el – arată ca un prosop murdar. Se oprește și-și încruntă din nou privirea. Parcă întrezărește siluetele mânjite de mizerie ale unor case. Parcă, însă nu prea poate să fie sigur. Mai merge o vreme, după care se oprește din nou. Ca și cum ar fi nerăbdător, își face palmele căuș deasupra sprâncenelor. Și atunci îi aude pentru prima dată. Ciudat, gândește, sunetele vin de undeva din spate. Se învârte pe călcâie. Groaza crește în el ca un balon. Sunt mai mulți – mai bine de trei, poate patru? – i-au luat urma și fug să-l ajungă. Trecători ocazionali, care au dat peste cutia de conservă lăsată în spate și care, acum, speră la o pradă ușoară, văzându-l cum rătăcește de unul singur? Sau iscoadele canibalilor?

Se întoarce și e gata să fugă, dar se oprește din orice fel de mișcare. O clipă ce pare un mileniu. Pentru ce să mai fug? De data asta, instinctul trebuie să aștepte la rând. Strânge cu putere vergeaua arcului. Se așează în poziție de tragere – un genunchi înfipt bine în cenușă.

Săgețile – mai sunt doar zece – aliniate, una lângă alta. Se uită cu atenție calculată cum oamenii aleargă înspre el ca niște câini turbați. Flutură arme deasupra capetelor afundate în fesuri negre ca noaptea. Țevi lungi, unul parcă are și un topor. Da, nu s-a înșelat, sunt patru. Lasă arcul pe lângă șold. Încă nu e momentul.

Vin surescitați, probabil că-și închipuie că-i obosit, rănit sau cine știe ce are, ceva grav care-l ține pe loc. Parfumul prăzii proaspete și ușoare li se citește pe chipurile nespălate și bărboase, acum, că sunt tot mai aproape. Destul de aproape, se gândește băiatul.

Ridică arcul, mișcări ca niște fulgere, dă tot ce poate mai bun din el. Pe primul îl lovește în șold. În secunda următoare, e în cenușă și urlă. Se zvârcolește prin praf și urlă. Tare. Foarte tare. Se opresc, sunt năuciți. Până să priceapă trucul lui Abu, încă unul e prăbușit, cu vergeaua săgeții înfiptă în cap, arătând înspre nori. Ceilalți doi o rup la fugă în direcția din care au venit. Ar putea să tragă, încă îi are în mină, dar el nu e așa. Îi urmărește cu o privire rece cum se micșorează, până devin două forme emaciate. Acum e sigur, abia dacă-i mai vede, poate să se apropie.

Unul e mort, de asta e convins, celălalt e rănit. Se zvârcolește în cenușă și geme, nu mai țipă. Băiatul pune o săgeată în arc și se mișcă lângă el. Fața-i pare făcută din pleu, ochii sunt doi cărbuni mărunți.

— Voiați să mă omorâți și apoi să mă mâncați, nu-i așa?

Bărbatul scutură violent din cap: nu!

— Să mă jefuiți?

Nu mai spune nimic, doar se chinuie să rămână nemișcat. Probail că e o muncă titanică, se gândește Abu, i se văd broboanele de sudoare născute pe frunte din pricina durerii.

— O să-ți verific prietenul mort. Să nu faci vreo prostie.

Avertismentul îi pare stupid până și lui, dar cuvintele dau gravitate momentului, la fel de mult cum au făcut-o săgețile. Îi scoate mortului săgeata din cap – o smucitură bine calculată, o dâră de sânge negru prin aer, apoi prin cenușă – și-i curăță vârful tăios de haina scoarță de jeg. Prin buzunare nu găsește mare lucru. Câteva ațe, un fel de bijuterie lucrată dintr-un metal gri-murdar, un cuțit. Ăsta poate fi util – și-l însușește. Îl întoarce pe mort, fața în cenușă, burta în jos. Are rucsac. Desface șnurul și deșartă conținutul pe jos. Fiorul de bucurie care i se naște în stomac și urcă – și tot urcă – aproape că îl copleșește. Un bidon, cândva transparent, acum doar plastic tocit, plin cu apă. Două conserve, nu mai au etichete, și ceva care seamănă cu o coajă de pâine. Foarte uscată, dură, dar cu un gust acceptabil, pentru că nu se poate abține să n-o încerce. Apoi soarbe o gură generoasă de apă. Pune totul în rucsacul lui. E lacom în mișcări.

— De cât timp mă urmăriți?

Rănitul se vaită, are palmele împrejurul săgeții, nu se mai poate concentra. Prea bine nu se pricepe la evaluatul unei răni, dar își permite să creadă că individul ăsta nu va mai putea să meargă prea curând. Asta, în cazul în care o infecție urâtă nu-i va veni de hac. Îl fixează din nou

cu vârful săgeții și se gândește că, poate, dacă l-ar omorî, i-ar face un bine. Imaginea omului din casă, de acum câteva zile, îi stăruie în minte. Îi pare rău pentru ce urmează să facă, însă nu-i spune. Pune arcul în spate, la locul lui. Apucă de vergeaua care iese din șoldul perforat și trage violent. Rănitul urlă, un animal aflat la ananghie. Sângele împroașcă praful din jur, sare cât colo.

Verifică zariștea – liniște, nici urmă de tovarășii fugiți. Pornește înspre așezare – sau ceea ce crede el că ar putea să fie una – uitându-se când și când îndărăt, să se asigure că nu-i urmărit. Bărbatul lăsat să zacă pare un vierme uriaș prin cenușă. Ar fi trebuit să-l caut prin buzunare, gândește. Ba nu. Poate are noroc. Poate scapă. Am scos săgeata. Dacă există o șansă, cât de mică, să supraviețuiască, Abu nu vrea să i-o fure. Oricum, el, în momentul ăsta, e un om binecuvântat. Are mâncare și apă. Într-un fel straniu, pare un act – a și uitat cum le spusese doamna Lou-Lou; ba nu, n-a uitat! – un act divin. Desigur, atacul celor patru pare ca și cum ar fi fost un act divin.

Un pas după altul și e tot mai departe de confruntare. Cumva, pare că se îndepărtează de ceva – nimic fizic. Se gândește la părerile supraviețuitorilor, la opinia celui rănit. Față de ce simte înlăuntrul său, îi pare c-a proiectat o imagine falsă prin acțiunea lui îndrăzneață. Nu-i prima dată când ucide, dar a fost prima lui decizie cântărită din mai multe puncte de vedere: beneficii, riscuri, avantaje.

Pentru prima oară în viața lui, simte că pleacă la drum ca un bărbat. Deși a lăsat în urma lui durere și moarte, gestul îl mulțumește.

Nu s-a înșelat, aici e o așezare. Un loc provincial, cu puține clădiri înalte, în mare parte, case cu o arhitectură simplă. Însă Abu s-a oprit în fața uneia ce pare ruptă dintr-un decor diferit. Nu e foarte înaltă – are un etaj – dar este o construcție masivă, care n-are nicio înclinație spre finețe. Constructorii i-au dat prea puține forme suave. Numai linii și unghiuri tăioase. La un colț, o mică parte din tencuială e roasă și se văd cărămizile. Dar înainte de cărămizi se zăresc ochiurile unei plase sudate. Un monolit închegat din beton, fier și piatră, care sfidează timpul. Ușa principală e din fier plin, nici vorbă de banalul pleu pe care-l poate vedea la fiecare pas. Ferestrele sunt acoperite cu obloane masive – tot din fier. Peste metalul greu – mai mult rugină, decât vopsea – sunt mai multe urme. Toate, lovituri de topoare, răngi sau Dumnezeu poate să mai știe ce, însumează eșecurile repetate ale celor care au încercat s-o cucerească. Clădirea e o masă compactă și unitară care se încăpățânează să fie descoperită. Cheile s-au pierdut odată cu fostul proprietar și probabil că vor mai trece ani buni până când sigiliul invizibil se va fi rupt.

În aceeași curte mai există o clădire. Comparativ, cândva, o gingașă operă de artă, acum o epavă. Nu mai are ușă, toate geamurile sunt sparte. Intră, cu un minuscul crâmpei de speranță. În interior, câteva piese de electronică, distruse, aruncate la repezeală pe jos de cine știe ce căutători curioși, ocazionali. Grămăjoare de lucruri stricate, care pentru băiat nu înseamnă mare lucru. Nimic cu ade-

vărat util. Mobile din lemn, cărți rupte și înșirate pe jos, la întâmplare. Într-una din camere, o masă de scris și un scaun. O piatră, așezată peste câteva coli de hârtie, gălbejite – surprinzător, nescrise – în loc de prespapier. Alături, un creion.

Obiectele trezesc în el un val nedorit de memorii. Taică-său, explicându-i literele, cu atât de mult timp în urmă. Hipnotizat, se așează. Reazemă arcul de muchia mesei. Îndepărtează piatra, fixează creionul între degete și, un timp, nu face nimic. Se holbează pierdut în albul învechit al colii. Probabil, dacă stă și se gândește bine, e cel mai curat lucru pe care l-a văzut de ceva vreme încoace. Aproape că-i e milă să scrie. Și totuși, nu se poate abține.

Primele trei litere din alfabet, băiete! își amintește. Primele două, așa cum se scriu ele, A și B, iar a treia e un C întors pe o parte. Pricepi? A și B și C, care e, de fapt, U – ABU.

Literele sunt scrise stângaci. Linii tremurânde, imprecise. N-a mai scris de foarte mult timp, mâna i se mișcă inabil, dar scrie așa cum se pricepe. Fraza este lungă și i se pare că are un aer – cum îi spusese doamna Lou-Lou? – artistic. Se lasă pe spate și analizează cuvintele pe care mintea le-a așternut pe hârtie. Un gând ciudat, totuși, interesant.

— Lasă creionul și ridică-te!

Vocea dură face visul în care s-a afundat să i se fărâmițeze în cioburi mărunte, colorate, ca un vitraliu lovit de o piatră. Se ridică – mișcări tărăgănate, frânte. Odată

întors, îl vede pe bărbatul din ușă. E înalt, solid, mult prea solid pentru timpurile astea. Barba, tăiată îngrijit din foarfecă, garnitura feței rotunde. Ochii ard într-un albastru enigmatic. Arma cu care îl amenință pe Abu e complexă, oarecum ciudată, băiatul n-a mai văzut una la fel. O pușcă stranie, cu țeavă ghintuită și scurtă. Poartă costum militar, complet accesorizat. Curea, mănuși, șapcă, multe buzunare. E o uniformă complicată, curată.

— Încet, mergi înspre perete. Mâinile sus, la vedere.

Abu se conformează, analizând privirea complexă a bărbatului. Arcul a rămas lipit de muchia roasă a mesei de scris și regretul i se citește, probabil, limpede pe față, pentru că:

— Să nu-ți treacă prin minte să faci prostia să te repezi la arc!

Băiatul scutură viguros din cap. Îi vine să râdă. Îi vine să plângă. Fără arc e pierdut. Bărbatul pornește cu pași mărunți, atent calculați, înspre birou. Nu-l scapă o clipă din cătare.

— Întoarce-te! Fața lipită de perete. Nu așa. Mâinile la vedere. Așa.

Abu se rotește, lumina ochilor înspre zid și mâinile ridicate în felul în care i s-a cerut. Zgomot de foi de hârtie răsfoite. După care, un timp, lipsă deplină de sunete.

— Cine te-a învățat să scrii?

— Tatăl meu.

— Unde e?

— A murit.

O fisură în dialogul rece, apoi:

— Ce faci aici?

Un răspuns pe care Abu nu se pricepe să i-l dea. Dar oare mai e cineva care să știe încotro se îndreaptă sau ce mai caută? Ridică din umeri, nehotărât.

— M-am gândit că aș putea să descopăr ceva folositor.

— Și pe urmă?

Ochii bărbatului continuă să-l analizeze și să scânteieze la fiecare gest al băiatului. Pentru că Abu nu mai spune nimic, omul reia interogatoriul:

— Umbli de unul singur?

— Da.

— De ce? Unde sunt ceilalți?

— Nu mai sunt. Nu mai e niciunul. Au murit.

— Cine i-a omorât?

— Niște oameni ciudați.

— Nu mă minți?

— Nu te mint.

— Nu mi-ai spus ce ai să faci în continuare?

— Nu știu ce o să fac mai departe.

— Atunci ai să asculți cu atenție ce am să-ți spun eu și ai să știi. Ai să desfaci conserva asta – un zgomot, greutatea cilindrului din tablă lovind masa –, ai să golești conținutul, ai să te culci și, pe urmă, când o să fii treaz, ai să te cari de aici? Am fost limpede?

— Da.

— Bun!

Abu e tot cu fața înspre perete, dar aude pașii, parcă nehotărâți, ai bărbatului. Se întoarce și se uită lung înspre

ușă. Omul vrea să plece, însă se oprește în ultima clipă. Are foaia lui Abu în mână.

— Întoarce-te la loc, cum erai – Abu se supune. *Rigor mortis.* Ai măcar idee despre ce înseamnă asta?

În mod evident, băiatul e luat prin surprindere. Îi explică, în singurul mod în care se pricepe.

— E înțepeneala în care cad corpurile oamenilor sau ale animalelor, la un interval de timp, după ce mor.

— Mănâncă-ți conserva. Nu te aventura să vezi pe unde plec. În ultimii cinci ani n-am ratat nici măcar un foc de armă. Fă bine și ascultă ce-ți spun.

— Da.

Numai că răspunsul lui Abu vine puțin cam târziu, după câteva secunde de scenarii pragmatice. Nu-l mai aude nimeni. Bărbatul e deja plecat.

Un fulger, atunci când se întoarce din nou, și se liniștește, pentru că arcul, săgețile și rucsacul sunt toate la locul lor, acolo unde le-a lăsat. Și mai e conserva, lăsată de bărbat pe suprafața din lemn tocit a mesei. Ambalajul e la locul lui, lucitor, aproape nou. Roșii tocate în suc propriu, asta citește Abu și imaginea de pe etichetă îl face să saliveze intens. N-a mai văzut o conservă atât de bine păstrată de pe vremea când era de unul singur, în apartament. O desface și, când gustă conținutul, lumea din jur se prăbușește într-o moleșeală persistentă, ca și cum ar fi fost clădită din nisip.

De ce și-a făcut milă de el? Asta este prima din zecile de întrebări care-i vin în minte. Ar trebui să dorm? Dar

la asta crede că are un răspuns, pentru că dacă ar fi dorit să-l omoare, ar fi făcut-o deja – niciun motiv întemeiat ca să aștepte noaptea. Avea arma, un singur foc – pac! – și totul ar fi fost pus la punct. Se mai gândește că peste patina de praf și ură în care e învelită lumea de după cenușă, poate – doar poate – mai există și oameni buni, nu doar răi. E numai un gând, o alunecare involuntară către speranță, dar este totuși ceva. Ceva care, până la urmă, în loc să-i facă bine, îi face rău. Pentru că, vezi tu, băiete, își spune ca pentru el, omul ăsta ți-a dat din nou lumea peste cap, într-un timp în care tu nu mai credeai în nimic. Iar acum, involuntar, ai ajuns să crezi în minuni. Nu există minuni, unicul lucru palpabil e pieirea. Și distrugerea. Și mirosul persistent de mucegai. Restul, numai iluzii deșarte, care ți-au dărâmat voința nu doar o dată, ci de atâtea ori la rând. Crezi în ceva care nu există, așa cum cei mai în vârstă, care știu lumea așa cum era, cred în iertarea din cel de-al doisprezecelea ceas. O absolvire terminus, care nu are să mai vină în veci, pentru că nu există nimic care trebuie iertat. Lumea a ajuns în felul în care trebuia să ajungă. Și cu asta, basta!

Un colț întunecat de cameră, o dușumea dură, o pătură ruptă, soioasă, și antebrațul lui, în chip de pernă. Dormi și roagă-te că n-ai să te mai trezești nicicând. Dacă cineva ți-ar face felul, prin somn, ar fi, indubitabil, o mare favoare. Roagă-te, își mai spune. O rugăciune lungă și seacă, care să te poarte acolo unde e sfârșitul tuturor lucrurilor. Un întuneric dur ca miezul unei pietre.

Umbrele vin și pleacă, în visul lui complicat, focul e mic și lumina nestatornică îl face să-și mijească ochii. Însă tot ce poate să distingă nu-s decât siluete imprecise. El stă într-o parte, cumva retras, dar mâinile cu degete negre și ascuțite îi fac semne, îl cheamă să se așeze la marginea limbilor incandescente. Se supune voinței umbrelor, hipnotic, și ascultă cuvintele – aproape că vede – literele se compun prin aer, dinaintea lui.

— Vorbele sunt muniție pentru suflet, băiete!

Mesajul e greoi, prea complicat, și Abu nu face niciun efort să-l priceapă. Dar asta, în principal, pentru că nu mai vrea să priceapă nimic din ce-i spun ele. S-a săturat de înțelesuri ascunse și visuri cu înțelesuri alambicate.

— Lăsați-mă în pace, le spune.

Lumina instabilă a focului jucăuș și unduitor lipindu-i-se de față. Vocile casante ale umbrelor lovindu-i timpanele din mai multe direcții, simultan.

— Voința ta se prăbușește. Un păcat, o reflexie a propriului eșec, ascuns sub pelicula fină de praf a anilor trecuți.

Un braț puternic și negru se ridică peste informitatea umbrelor. Vine înspre el, cu degetele desfăcute larg.

— Nu te prăbuși, băiete! Nu te prăbuși!

Se trezește și realitatea cu adevărat vie a lumii prafului îl îmbracă în haina tristeții. Măcar e o lume simplă, pe care el o înțelege. Bărbatul e acolo, așezat pe scaun, îl urmărește. Arma așteaptă cuminte pe genunchii osoși,

degetele stau așezate într-o manieră precaută peste metalul ei rece.

— Ești unul dintre cei din tabăra de la malul mării, nu-i așa?

Abu are nevoie de câteva momente ca să se dezmeticească, să alunge aburii somnului chinuitor, ca abia apoi să priceapă rostul cuvintelor.

— Da, sunt unul dintre ei.

Ceva din glasul bărbatului arată nerăbdare, nu doar obișnuita curiozitate a oamenilor de după cenușă.

— Când v-au atacat?

— Sunt câteva nopți de atunci. Două sau trei. Două..., cred.

— Mai sunt și alții care au scăpat?

— Nu, doar eu.

— Cum ai reușit să scapi?

— Ba nu! îi spune pe un ton absent. Ar mai trebui să fie încă doi.

— Care au scăpat?

— Da.

Privirea bărbatului devine puțin – dar nu chiar atât de evident – mai dură.

— Și unde sunt acum?

— N-am idee. Au fugit, la fel ca mine, dar nu am habar unde.

Abu se uită involuntar la arc, care e în coasta lui, după care se uită la bărbat. Complexitatea din privirea albastră și rece îl face să creadă că nu ar fi o idee rea dacă l-ar asi-

gura pe bărbat de intențiile lui pașnice. Încet, dar deductibil, duce mâna înspre arc și-i zice:

— Cred că ăsta ar fi bine să-l așez puțin mai încolo.

— N-ar fi o idee rea.

Degetele bărbatului stau încordate pe pușca lui complicată, în vreme ce Abu ridică ușor arcul și-l reazemă de zid, la o distanță considerabilă de locul în care stă. Revine unde a dormit. Pe masa de scris, ca o minune vie, așteaptă o altă conservă. Băiatul aproape că nu-și mai poate dezlipi ochii de la ea.

— Dacă vrei, pot să ți-o arunc. Am adus-o pentru tine. Deci, într-un fel, e lucrul tău – neașteptat, pe buze i se citește un sfert de zâmbet.

Abu înclină din cap, pe o parte, aprobator. Cum aș putea să nu vreau? gândește. Cilindrul vine de-a dura înspre el. Aspirație către binele absolut, zăngănitul din timpul rostogolirii. O ridică și constată că e un cocteil de fructe. Prin cuvântul ăsta ciudat, pe care-l citește, înțelege că acolo e un fel de amestecătură de fructe – e drept, îl ajută la fel de mult și imaginea, extrem de vie și delicioasă. Felii și cuburi în mai toate culorile bucuriei. Un fel de curcubeu, cum obișnuia să le spună doamna Lou-Lou. Ar putea s-o înfulece pe nemestecate, din numai câteva înghițituri lacome, dar bărbatul e acolo, atent la fiecare gest al lui, și faptul că nu-l scapă din priviri îl jenează și-l determină să se controleze. Ceea ce nu-l bucură în mod deosebit, însă face eforturi, care, întrucâtva, îi reușesc. Printre mestecături, Abu vrea să știe:

— Cum de știi despre tabără?

Bărbatul face o pauză scurtă, ca și cum s-ar pregăti să divulge un mare secret, dar nu e prea sigur dacă ar trebui să o facă. Pe urmă spune:

— V-am descoperit întâmplător, într-una din plimbările mele, apoi v-am urmărit progresul, periodic, din momentul în care ați început s-o ridicați.

De afară vin câteva zgomote – voci umblând fără rost prin lume. Răgazul celor doi este infim, pentru că silueta cocârjată a unui bărbat sfrijit se suprapune peste golul ușii. Cu mâna dusă înspre prohap, rămâne țeapăn, fixându-i. Gura i se cască lent, într-un O mediocru și strâmb. Îngheață la stadiul acela, atunci când țeava pușții privește sec înspre coșul pieptului său.

— Treci înăuntru, îi ordonă bărbatul, pe un ton solid.

Pe țoalele jegoase ale sfrijitului, acum, c-a făcut vreo doi pași mai în față, se distinge forma abstractă a unui cap de schelet. E mânjit cu păcură sau vopsea neagră. Emblema răului suprem.

— Să nu care cumva să-ți aud gura.

— Hei! Calmează-te, prietene. Sunt inofensiv, doar căutam un loc în care să mă piș.

Vocile de afară persistă, admirative, de undeva din apropierea clădirii. Săgețile au rămas lângă Abu – băiatul apucă una, se ridică lent, așează conserva pe jumătate goală pe masa de scris. Sfrijitul îl urmărește atent, în ochi i se citește nehotărârea.

— N-o să poți să fugi atât de repede încât să scapi, îi spune bărbatul sfrijitului.

Sfrijitul râde și, aproape batjocoritor, îi arată bărbatului un semn, cu un singur deget, pe care Abu nu-l pricepe.

— N-ai tu gloanțe să tragi, amice – râde și, cu mișcări tărăgănate, arată că e pregătit să-i înfrunte. Și chiar dacă ai avea și-ai trage, te-ai lins pe bot – acum râde, dinți mânjiți de carii și mizerii. Știi, suntem mulți, n-o să scăpați așa ușor dacă faceți pe deștepții. Mai bine ai lăsa arma aia deoparte și ai veni să vorbim. Putem să facem negoț. Evident, dacă vrei. Ce zici?

Bărbatul nu zice nimic, continuă să țină arma înspre el. Și dacă, într-adevăr, are gloanțe – cumva, Abu n-a luat imposibilitatea în calcul – știe și el că sfrijitul are dreptate. Un foc de armă face mult zgomot. Restul, detalii inutile. Băiatul se ridică, apucă arcul, fixează săgeata în coardă și trage. Patru mișcări seci, precise și capul sfrijitului se supune șocului loviturii. Ochii i se încrucișează în sus, înspre săgeată. Unduiri filiforme, stacojii, peste frunte, prin spațiul gol al pielii zbârcite dintre sprâncene, înspre rădăcina nasului, apoi pe lângă nări, peste buzele întredeschise și, în cele din urmă, picături de sânge negricios scurgându-i-se din barbă, pe haine și pe jos. Cade, o bucată de mobilă veche, prăbușită pe dușumea. Bărbatul privește aprobator înspre Abu.

— Trebuie să-l luăm din ușă.

Fac întocmai, ca doi oameni dintr-o echipă veche de luni, poate chiar ani întregi. Unul apucă umerii, celălalt de picioare – cadavrul proaspăt e înghesuit într-un colț.

— Hai! îl îndeamnă bărbatul.

Dincolo de ușă, la un pas, doi distanță de intrarea clădirii masive, mai mulți oameni schimbă impresii – cel mai probabil, admirative – pentru că brațele lor joacă prin aer, arată înspre obloanele garnisite cu fier, ușa masiv lucrată sau petecul de tencuială scorojită prin care se zărește armătura peretelui.

— Sunt cinci, îi spune bărbatul.

Profită de atenția deficitară a celor cinci și Abu, în urma bărbatului, se strecoară afară din clădirea dezafectată. Se pierd printre liniile posace ale decorului. În timp ce fug să-și piardă urma, fiecare aruncă priviri furișate în urmă. Sar peste un gard din plasă de sârmă, pe jumătate aplecat de viciile vremurilor cenușii. Trec aproape lipiți de balustrada unei terase. Pe peretele interior, o inscripție, făcută cel mai sigur cu un ciot de lemn ars în foc.

„CEI CARE VOR BIRUI,
VOR MOȘTENI COMOARA APOCALIPSULUI!"

Încotro? Pare să-i spună Abu bărbatului prin gesturile iuți, întrebătoare. Dar tot ce primește drept răspuns sunt seturi de semne imprecise, care-l îndeamnă să-l urmeze și să nu mai scoată vreun cuvânt. Apoi, băiatului îi pare că se aud iar voci. Se opresc, lipiți unul de altul, în taina unui perete pe jumătate frânt. Sunt la baza lui. Bărbatul se ridică primul și analizează cu priviri încruntate vocile care răzbat de dincolo de perete. Se lasă la loc pe vine și-i cere lui Abu să se uite.

Nu coincidența că sunt tot cinci îl frapează pe băiat, nici faptul că peste hainele impregnate de mizerie ale oamenilor dăinuie imaginea diformă a unui craniu, ci indubitabila concluzie că tot ce-au făcut fugind a fost să se învârtă în loc. Casa solid construită e la câțiva metri de ei acum, acolo, neclintită, privită dintr-un alt unghi.

Premise contradictorii și contradicționale, multe, care se învârt în capul băiatului ca o tornadă și care duc la aceeași concluzie deprimantă: jocul parșiv al destinului?

Poate să fie experiența și vârsta, poate să fie întâmplarea, dar bărbatul citește numaidecât neliniștea din privirea lui Abu și îi spune:

— Dacă fugi, poți doar să amâni inevitabilul.

Ruinele grele ale trecutului îi apar băiatului din nou în minte, ca printr-o ceață fină, dezvelind rănile din suflet. Ascunse de grijile de moment, niciodată pe deplin vindecate. Și, de data asta, față de alte dăți, puterea lui de a se lupta iese la suprafață neașteptat de rapid, ca o plută de pescuit încercată de pește. Are toate motivele din lume, unul din cei cinci ar putea să fie călăul membrilor grupului său pierdut. Moarte pentru moarte, ca o datorie morală.

Glasurile celor cinci sunt prea repezite ca ei să le poată înțelege cuvintele. Abu își ocărăște lăuntric înclinația spre dreptate, care îl face să vrea să lupte pentru răzbunare. Oricum sunt morți, nimic nu-i mai întoarce. Ei ar fi făcut la fel pentru mine? Peste nedumeririle interioare calcă amintirea învățăturii tatălui său, talpa unui uriaș strivind oseminte: crima, ca armă a răzbunării, nu schimbă prea

multe, obișnuia să-i spună. Pentru că dacă ucizi un criminal, numărul criminalilor în viață rămâne neschimbat.

— Dacă nu facem nimic, în curând se vor întreba despre dispariția camaradului lor, îi spune bărbatul lui Abu.

Ar trebui să mă ridic și să plec, se gândește Abu. Să fug cât mai departe. Tot ce am făcut până acum mi-a adus moarte și durere. În ciuda gândurilor, ferindu-se să facă prea mult zgomot, își pregătește arcul.

— O să-ți folosești arma?

Bărbatul scutură dezaprobator din cap.

— Nici vorbă! Prea mult zgomot. Mai bine folosesc ăsta.

Lasă arma pe jos, în praf, și dintr-o teacă ascunsă în croiala pantalonului scoate la vedere un cuțit militar. Abu n-a mai văzut unul asemănător – o lamă neagră, lungă, zimțată pe o parte, precis ascuțită pe cealaltă. O armă simplă, dar care, mânuită de un braț priceput, ar putea să facă ravagii. Oarecum, la fel de înfiorător ca tristețea lumii din jur, cuțitul ăsta. Băiatul aprobă mutește decizia bărbatului, deși, dacă se gândește mai mult, în adâncul sufletului începe să i se închege ideea că arma lui e numai pentru decor. Dacă bărbatul a avut vreodată gloanțe, acestea au fost trase destul de probabil cu luni sau chiar ani buni în urmă.

Nu au nimic de negociat, așa că ambii ies hotărâți din ascunzătoare, fără să le zică nimic. Elementul surpriză face ca doi dintre indivizi să fie răpuși de Abu înainte ca ei să poată să priceapă cine a lansat atacul. Două săgeți înfipte în țeste. Cenușă năclăită cu sânge, dimprejurul

căpățânilor pe jumătate afundate în praf. Restul de trei îi privesc cu o ură fățișă, în secundele imediate atacului șoc, după care se aruncă urlând asupra lor. Țevi boante și un topor sunt fluturate deasupra capetelor. Priviri rele, încordate, lame tăioase de cuțit. Băiatul face un pas îndărăt, pregătind o altă săgeată; aliatul lui e gata să respingă atacul corporal iminent. O fracțiune de secundă, cât se uită în jos și fixează pana săgeții în coardă. Calcule și predicții, la foc automat, în mintea încordată până la refuz. Riscul cel mai crescut îl reprezintă atacatorul cu toporul, fapt pentru care îi expediază o săgeată în burtă. Victima privește perplexă aripile săgeții, pe jumătate intrată în carne, simte cum vârful tăios i se încâlcește în mațe. Scapă toporul și acoperă zona vătămată cu palmele, peste pata neagră crescândă din țesătura hainei. Cade, cuvinte proptite în gâtlej, dinți scrâșnind din cauza durerii.

Mai sunt doi. Unul îl izbește pe băiat peste arc – îl scapă –, celălalt e peste bărbatul cu haine militare. Ar vrea să se aplece asupra arcului, să și-l recupereze, însă primește o lovitură puternică de țeavă în umărul subțire. Strigă de durere și cade pe o parte. Urmează o nouă lovitură. Mai violentă, mai rapidă, neașteptat de dureroasă – talpa bocancului înfiptă cu furie în stomac. Șocul loviturii îl împinge două palme în spate, prin cenușă, ca și cum atacatorul ar fi izbit într-o saltea. Colateral atacului, lipsa aerului expirat, în urma contracției mușchilor abdominali, creează un vid urmat imediat de tuse. Următoarea lovitură n-o mai vede, dar o simte. Abu are ochii înlăcrimați

și îmbâcsiți cu funingine. Țeava, lovind din nou umărul. O durere fizică intensă, similară cu suferința pierderii unui părinte. Probabil că, se gândește terorizat, nenorocita de țeavă mi-a rupt osul. Și, din nou, un alt bocanc, de data asta în cap. Palmele-i fug instinctual către față, în încercarea disperată de a se apăra.

O bușitură puternică, un neașteptat răgaz de liniște. Băiatul tușește, își freacă ochii impregnați cu cenușă. Îl ustură rău și nu poate să vadă bine. E apucat de umeri și tras în sus, aproape târât. De spaimă și de durere, începe să urle.

— Liniștește-te! îi cere glasul cunoscut al bărbatului în haină militară. Sunt toți morți.

Îl așează pe brațele lui, pe o parte, pe umărul nevătămat. Abu începe să tremure. Ca un proaspăt băiat devenit bărbat al lumii de după cenușă, încearcă să-și țină lacrimile în frâu, dar picurii îi scapă involuntar în lungul obrajilor.

Atât de multe lucruri și mâncare, toate la un loc, Abu n-a mai văzut niciodată. Fiecare perete e acoperit cu rafturi, dulapuri sau vitrine. Prin ochiurile apărute de praful șters prea rar de pe sticla ușilor vitrinelor, băiatul poate să întrezărească tot soiul de cutii de conserve, ambalaje din carton cu imprimeuri plăcute. Chiar și numai la lumina lumânării, unele par de-a dreptul apetisante. Sticle de sticlă sau de unică folosință pline ochi, pungi din hârtie sau bidonașe. Alimente, multe – incredibil de multe –

Abu înghite în sec. Stă întins pe un fotoliu și atunci când se mișcă, umărul protestează prin câteva junghiuri violente. Fața, oglinda durerii și a oboselii, i se încrețește.

Ce s-o fi întâmplat în tot timpul cât am mers până aici? gândește. Nu-și amintește, crede c-a leșinat de pe urma suferinței fizice, dar asta-i numai o bănuială. Și totuși, unica explicație plauzibilă.

Un moment parcă fără sfârșit, timpul în care așteaptă ca pulsațiile din umăr să cedeze. Privirea i se vântură de colo-colo. Aproape că nu poate să creadă că mai există așa ceva prin lume. O enclavă a siguranței săptămânilor, lunilor sau poate chiar anilor ce vor veni. Dacă toată strădania lui – fugă, durere, pierderi nenumărate – se va fi concretizat prin miracolul pe care îl are dinaintea ochilor, atunci, cu mai bine de jumătate din suflet, luptând să izbăvească atotputernica și omniprezenta suferință, crede că strădania lui n-a fost zadarnică.

Un cumul de emoții fluctuante îi răscolește mintea și, implicit, trupul. Bărbatul intră în cameră printr-o ușă aflată în dreapta lui. Nu mai are arma cu el, ci o filă de hârtie, pe care i-o întinde.

— Asta, băiete, ți-a salvat viața! îi spune bărbatul.

Abu n-a mai văzut un om așa de bine hrănit de foarte mult timp – prea mult timp, insistă uimit. E convins că acum sunt în interiorul casei mari și se întreabă cum de a reușit omul acesta să adune atât de multe lucruri? Cum de a dovedit să o păzească de unul singur?

Apucă coala de hârtie și-și citește propria scriere cu litere deformate, analizând concentrat corectura:

RIGOR MORTIS
VOINȚA LUI ABU ~~SUZISTĂ~~ ÎN UMBRA ~~CENUȘEI~~.
SUBZISTĂ CENUȘII

— Mi-am permis libertatea să-ți corectez propoziția, îi zice băiatului.

Abu ridică din umeri, parcă a neputință. O vreme, nu-și spun nimic, apoi, după tăcerea jenantă, bărbatul în haină militară continuă:

— Sunt cuvinte foarte frumoase. O propoziție foarte frumos concepută.

Abu îi mulțumește, capul plecat discret într-o parte.

— Are un sens artistic, îndrăznește Abu, prea puțin încrezător.

Bărbatul nu-și poate ascunde uimirea.

— Știi cuvinte... Cuvinte pe care mulți le-au uitat. Iar cei ca tine, născuți în timpul cenușii, nici măcar n-au auzit de ele.

Taică-său – Tim, mami – Sara, s-au ținut de el și l-au învățat să scrie, dar bună parte din cuvintele noi, fistichii, i le datorează doamnei Lou-Lou – numai dacă ar fi supraviețuit femeia aceea, o comoară vie. Șansele ca ea să fi scăpat sunt destul de mici, aproape inexistente, își spune.

— Ed, din grupul nostru – se simte cumva obligat să-i explice despre el – insista că trebuie să știm cât mai multe detalii despre tot felul de chestii care au existat în trecut și care acum nu mai sunt. Din cauza asta doamna Lou-Lou ne învăța lucruri noi în fiecare zi.

— Fără esența cunoașterii, lumea e totuna cu sălbăticia, îl întrerupe bărbatul pe băiat.

— Cam tot așa spuneau și ei.

— N-am mai întâlnit de foarte mult timp pe cineva de vârsta ta care să știe să scrie. Deprinderea asta e o comoară – îi întinde mâna, zâmbitor. Eu sunt Milo.

Abu tresare, pierdut într-o încruntare dură, pătrunzătoare.

— Arcul! Unde-mi este arcul?

Dacă a ajuns întreg până aici, a fost, în mare măsură, meritul acestei minunate – dar periculoase – arme, care i-a permis să-și doboare adversarii de la o distanță sigură. Desigur, a fost și ceva șansă la mijloc, dar numai norocul, fără arc și pricepere, n-ar fi fost suficient să-l țină în viață atât de mult timp.

— L-am luat, îi spune. Stai fără grijă. Cum te simți? arată înspre umăr.

— Doare. Mă doare destul de tare.

— M-am uitat cât ai dormit. Nu cred că-i fracturat – Abu îl urmărește atent, în tăcere. Osul, vreau să spun, nu-i rupt.

Fața băiatului se luminează.

— Asta-i o veste bună.

— Da.

Din nou, aceeași tăcere stânjenitoare. Milo, gazdă fiind, se simte cumva obligat să întrețină discuția. Deși, o recunoaște, nu-i doar obligativitate la mijloc, e și o doză mare de curiozitate. De unde vine băiatul? De cât timp merge? De ce? Când? Cum? Care? Întrebările vin peste el, pe ju-

mătate formulate, precum cărămizile unui zid aruncat în aer.

— Te superi dacă te întreb unele lucruri? nerăbdător pe dinăuntru, bărbatul întreabă, dar își ascunde destul de priceput nerăbdarea.

Abu scutură din cap – nu!

— Mergeți de mult timp?

— N-am fost dintotdeauna cu ei. Numai de câteva luni.

Băiatul îi explică totul cu lux de amănunte. După istoria părinților face o pauză, timp în care mănâncă cu nesaț dintr-o conservă de legume. Ghiveci de legume, îi explică Milo, și Abu consideră că-i de-a dreptul grozav – mirobolant, îl apostrofează Milo și surâde. Nu-și amintește să mai fi mâncat vreodată așa ceva. Sau poate c-a început să uite? Poate că, odată cu trecerea timpului, o parte din amintiri i se șterg, făcând loc altora mai recente, mai reci, mai dure. În cele din urmă, multe întâmplări vor fi uitate ori, în cel mai bun caz, vor deveni memorii încețoșate ale unor lucruri sau locuri improbabile.

— Cât va mai putea să reziste lumea în felul ăsta? îl surprinde Abu cu întrebarea.

Milo, care acum stă pe un scaun pliabil scos de după o fantă dintre două dulapuri, își cuprinde bărbia cu palma.

— Nu știu să-ți spun exact. Pot doar să presupun că nu prea mult.

Uneori, cuvintele sunt inutile. De la un timp, Abu nu mai e sigur de nimic și se prea poate ca nici bărbatul acesta să nu fie convins de viitorul oamenilor. Deși, în

ceea ce-l privește, s-ar putea descurca de minune cu tot ce-i acolo. Ceea ce, inevitabil, îl duce pe băiat la întrebarea cheie: de ce eu și nu altul? Numai pentru faptul că știu să scriu? Curios, totuși poate fi o variantă. Frământările lui Abu rămân în suspensie, atunci când Milo vorbește:

— Ești un băiat foarte curajos. Și isteț. Ai îndurat multe.

Cuvintele îl fac pe băiat să se gândească, deodată, că se găsește în fața unui nou început, îi amintesc de ziua în care l-a întâlnit pe Ed. Ca de fiecare dată când a crezut în ceva, lumea pare să evadeze din tonurile posace de gri, dar, după ultimele luni petrecute în sălbăticie și toate cele prin câte a trecut, nu se mai încrede în supoziții. Gânduri de genul *o să fie bine, ai să vezi,* nu mai au nicio putere de convingere, cel puțin în ceea ce-l privește.

Ies din cameră, Abu ținându-se cu palma de umărul vătămat, și ajung într-un vestibul. Aici, ca și dincolo, pereții laterali sunt numai rafturi și răftulețe ticsite cu tot felul de lucruri. Detaliul îi forțează să meargă unul în spatele celuilalt – Milo primul, duce o lumânare, urmat îndeaproape de băiat – ca printr-un tunel secret. La capătul holului e o arcadă cu draperie. Trec dincolo de albastrul închis al catifelei și ajung într-o cameră de două ori mai mare decât cea în care s-a trezit Abu. La fel și aici. Rafturi multe, dulapuri, vitrine. O canapea cu dungi maro și margini roase, potrivită pe centrul camerei. În fața ei, o măsuță de cafea, un turnuleț format din cărți pe tăblia ei – cărți întregi, aproape noi, se miră băiatul ca pentru el.

Pe jos stau întinse mai multe covoraşe uzate, unul lipit de altul, modele geometrice şi culori estompate de mizerie, acoperă pardoseala.

Se aşează amândoi pe canapea, Abu privind atent la etajerele din lungul pereţilor. Multe din obiectele care se găsesc acolo le recunoaşte: chibrituri, lumânări, conserve desfăcute şi transformate în recipiente pentru stocat – probabil şuruburi, cuie, piuliţe şi alte lucruri mărunte. Suluri de pungi, tacâmuri, două castroane, farfurii, ceşti, unelte de garaj, cleşti, într-un colţ, o mătură ciufulită, gheme şi colaci de sfori de diferite dimensiuni. Şi, la vedere, agăţat într-un cuier, un arc. Săgeţile sunt grămăjoară, pe o poliţă. Are nevoie de un timp ca să-şi vină în fire şi să realizeze că-i arcul lui. Dar mai sunt şi alte lucruri pe care Abu nu se pricepe să le identifice. Cutii dreptunghiulare, în culori plăcute, mai multe modele. Abu citeşte, literă cu literă, în gând, denumirile complicate şi stranii: Marlboro, Kent, Pall Mall. Şi mai sunt unele mai mici, lucitoare, la fel de frumos colorate: Nescafé şi Peet's Coffe&Tea.

Un miros plăcut, oarecum cunoscut, îi umple nările. Miroase a cafea, lichidul acela negru, amar, care-i aminteşte de Ed şi de restul oamenilor din grup. Ceştile sunt după vraful de cărţi, le vede abia după ce Milo le scoate mai la vedere. Bărbatul îi întinde una din ele.

— Încearcă! Sper să-ţi placă. Se numeşte cafea, înainte oamenii obişnuiau s-o consume zilnic.

Abu îi explică, am mai băut, îi spune. Milo pare surprins. Dar cafeaua asta, faţă de cea pe care o ştie băiatul, pe care

a băut-o el într-un trecut, care a început să i se opacizeze în minte, este, cumva... altfel. Amăruie și, totuși, dulce. Cum de e așa?

— Asta pentru că are zahăr, îi zice Milo.

Atât de multe lucruri, gândește băiatul. Un sentiment de siguranță imprimat de ideea că se găsesc după ziduri trainice, obloane și uși din metal.

— De ce să mai vrei să ieși? cuvintele îi scapă involuntar băiatului.

Bărbatul înghite o gură de cafea cu o sorbitură sonoră, care îl face pe Abu să tresară.

— Nimeni nu poate rezista la nesfârșit în singurătate.

Cuvintele, deși parte dintr-o amintire veche, rezonează în cel mai întunecat cotlon al memoriei. Ecouri ies la suprafață și-i tulbură mintea, sufletul, inima. Nimeni – dar absolut nimeni – nu poate să reziste la nesfârșit în singurătate. Chipul mamei lui, plutindu-i prin minte, un zmeu rătăcind în bătaia vântului printre nori șorecii. Oamenii din trecutul lui se transformă, neîndoios, în statui. Mărturii, odinioară vii, ale unui trecut mort, acum înțepenite în cimentul uitării.

— Dar tu, băiete, cred că ești altfel. Nu ești asemeni nouă, celor care ne-a fost frică să ne aventurăm în lumea cenușii. Și nici ca ei, sălbaticii, vreau să zic. Nu pot să pricep cum sau prin care minune, dar tu ți-ai păstrat mintea curată și ai căpătat și rezistență fizică. Altfel, nu ai fi putut să reziști atât de mult timp.

Bărbatul tușește și pe urmă ia o cutie din tablă și scuipă în ea.

— Mă scuzi, spune Milo. Blestemata asta de cenușă.

Abu nu spune nimic. Știe, cenușa le va veni de hac tuturor, în cele din urmă. Apoi își amintește de toate dățile în care a stat pitit și a tremurat de frică, ca un animal sperios. Nu-i nimic nobil în asta. Totuși, mintea sa nu-i pe atât de curată pe cât ar crede alții. Umbrele continuă să-i tulbure somnul și asta, în opinia lui, nu pare să fie în regulă. Oare visează ca toți oamenii, lucruri întunecate? Nu poate să știe, nimeni nu spune. Nici el, nici alții.

— Eu..., face o pauză scurtă, apoi reia nesigur. Eu nu sunt chiar atât de special.

Băiatul își pleacă privirea, de parcă ar fi vinovat de un mare păcat. Se gândește la toate lucrurile distruse pe care le-a văzut, la toate nenorocirile pe care le-a trăit. Dacă o mare putere ar fi investit ceva magic în el, asta ar fi însemnat că ar fi putut să facă lucruri bune. Ar fi trebuit să fie în stare să-i salveze. Dar, de când se știe, toți cei din jurul lui au murit. Ce poate să fie așa de special în asta?

Băiatul își ridică privirea și privește în jur, descumpănit.

— Toate lucrurile astea la un loc. De unul singur. Nu eu sunt cel special.

Milo surâde. Mai soarbe o gură din cafeaua rece.

— N-am fost dintotdeauna singur. Au mai fost și alții, dar s-au prăpădit. Silicoză. O boală a plămânilor cauzată de cenușă, explică bărbatul, cu tristețe în glas. Ce vezi aici nu-i doar opera mea.

Totul e o așteptare și așteptarea macină. Fier, beton, suflet. Mai ales când aștepți în van. Oricum, nimeni nu mai

are habar ce așteaptă. Singurul lucru cert, pentru fiecare, mai devreme sau mai târziu, e sfârșitul.

De multe ori, Abu s-a întrebat: există un plan detaliat – nume, zile, ore și restul? Sau există un număr zilnic de morți care trebuie bifat și îngerii negri aleg, pur și simplu, la întâmplare pe cei care trebuie să moară? Greu de zis, n-a reușit să-și explice pe deplin treaba asta. Își amintește vag, odată l-a întrebat pe taică-său, însă răspunsul mai tare l-a zăpăcit. Așa că s-a gândit, atunci, c-ar fi mai bine să-l uite și să aștepte până când s-o pricepe să găsească el unul mai bun. Sau să-l afle pe pielea lui. Ceea ce era o variantă de o mie de ori mai probabilă decât prima.

Deși nu-i făcea plăcere, gândurile rele proliferau de fiecare dată în detrimetul speranței. Un mecanism de apărare? Poate. Sau doar o minte ostenită?

— Am greșit c-am stat și-am așteptat. Ar fi trebuit să avem curajul să mergem, să căutăm, să luptăm. Vocea lui Milo e inegală, privirea i se pierde printre lucrurile așezate cu grijă pe rafturi. Noi, cei care am așteptat, am primit ce am meritat. Ne-am bucurat de câteva zile de viață în plus, de parcă am fi deținut vreun mare secret al nemuririi.

Abu îl privește tăcut. Se gândește că în lumea de după cenușă nu-i suflet care să nu ducă o luptă cu el însuși. Decizii luate greșit, fapte – făcute sau nefăcute – cuvinte, lipsuri, pierderi, nevoi. Nemurirea, dacă-și amintește el bine, vorbește despre posibilitatea unei vieți fără de moarte. Însă, după toate cele din jurul lor, omenirea primește o

nouă lecție: ține minte, omule, nemurirea e numai un vis eidetic. Un cadavru scofâlcit, o imagine în timpuri vechi din copilăria lui – să fi avut el oare una? – întins pe caldarâm, fâșii groase de cenușă în șanțurile adânci dintre coastele ieșite în relief. Tabloul emblematic al unui destin încrustat ereditar în materialul sfârșitului.

Băiatul se ridică, curiozitatea îl încearcă și câștigă, în cele din urmă. Apucă și răsfoiește una din cărțile de pe masă – vârful turnulețului de hârtie. Desigur, asta după ce primește aprobarea din partea lui Milo – un semn atent citit în privirea bărbatului. Întoarce cartea, citește în lungul cotorului:

ORI/ORI – SOREN KIERKERGAARD

Răsfoiește paginile curate, plăcute la atingere, mult mai bine întreținute față de ce a văzut el până atunci. În ultimul timp, doamna Lou-Lou se văita că mai toate titlurile de soi sunt fie incomplete, fie reale jumulituri irecuperabile. Răsfoiește paginile. Ici și colo, băiatul oprește cascada foilor și analizează aleator conținutul.

„Măreția omului nu constă în faptul că e într-un fel sau altul, măreția lui constă în a fi el însuși, lucru pe care fiecare îl poate împlini, dacă vrea."

Trece mai departe, băiatul aplecat asupra paginilor, sărind peste paragrafe:

„A suferi înseamnă a avea un secret comun cu Dumnezeu."

„Viața poate fi înțeleasă numai privind înapoi, dar trebuie trăită privind înainte."

„Dumnezeu a creat lumea din nimic. Minunat, vei spune. Fii sigur că așa e, dar face lucruri și mai minunate: face sfinți din păcătoși."

Lui Abu îi place felul acesta de a scrie despre lume, felul în care cel ce a scris pare că vorbește cu cititorul, îl tratează ca pe un prieten bun. Și asta e un fel de lucru de mare preț, pentru că prietenii sunt tot mai rari în lumea de după cenușă. Dar ce nu poate să priceapă el: cum pot fi păcătoșii sfinți? Fiindcă sfinții, dacă mai ține el minte bine, sunt oameni buni. Foarte buni. Și dacă ar fi să-l întrebe cineva pe el, sălbaticii pe care i-a văzut n-au cum să fie sfinți. Pur și simplu, nu au cum, chiar dacă ar căuta să-i ierte pentru toate relele făcute.

Mai răsfoiește câteva file.

„Omul este spirit. Ce este însă spiritul? Spiritul este sinele."

Cuvintele astea îi par un fel de cerc. Un cerc vicios, îi vin prin minte cuvintele doamnei Lou-Lou. Cu toate astea, nu își mai amintește în ce împrejurare le-a zis. Un alt paragraf, o altă idee.

„Ne trebuie mai mult curaj să uităm decât să ne amintim."

Ar fi ciudat, se gândește Abu, să-și uite trecutul. Ar putea? Ar vrea? S-ar pricepe? E numai o chestiune de curaj? Uitarea, crede, e totuna cu lupta împotriva cenușii – o încercare inutilă.

„Nimic nu îl înspăimântă mai tare pe om decât faptul de a fi conștient de ceea ce e capabil să facă și să devină."

— Îți place?

— Da.

— Uite, mai sunt. Alege pe care dorești.

Abu apucă alta. Se uită în lungul cotorului.

EMIL CIORAN – PE CULMILE DISPERĂRII

Ăsta chiar că-i un titlu interesant, se gândește. Deschide cartea, undeva, la întâmplare.

„Ceea ce știu la șaizeci de ani, știam la fel de bine la douăzeci. Patruzeci de ani ai unei inutile munci de verificare. Putem accepta orice adevăr, oricât de zdrobitor, cu condiția să înlocuiască totul. Să aibă tot atâta vitalitate cât speranța căreia i s-a substituit. Ani de zile, o viață, de fapt, să nu te fi gândit decât la ultimele clipe. Ca să constați, când te apropii, în sfârșit, de ele, că va fi fost degeaba. Că gândul morții ajută la tot, doar să mori nu."

Abu tresare, pierdut în sensul delicat al înșiruirilor de cuvinte. Ridică din umeri.

— Vorbele astea sunt dintr-o lume pe care eu nu o cunosc, dar sunt așa de triste.

— Vin din lumea la care trebuie să ne întoarcem, completează Milo. Nu era chiar atât de tristă, să știi. Uite, mai sunt și altele.

Bărbatul alege o altă carte, pe care Abu, negreșit, o recunoaște după simbolul gravat pe coperta ei cartonată, neagră – o cruce mare, cu margini care și-au pierdut ușor argintiul, ca albia unui râu desecat. I-o arată băiatului, apoi o pune înapoi pe măsuță, dar într-un alt loc. Mai sunt ele mai multe cărți, pe care i le arată și pe care Abu nu le

cunoaște. Citește scrisul de pe cotoare, băiatul atent și încordat, pe măsură ce Milo le ia din teancul inițial și le așează, una câte una, într-un teanc nou, peste Biblia care stă drept fundație.

— Aici, băiete – Milo are palma așezată pe coperta ultimei cărți din noul turnuleț de volume – e o comoară dintr-o altă lume. Nimic nu poate face ceva mai nobil decât ce face o carte cu mintea unui om. Mai ia, îl îndeamnă pe băiat. Te rog, mai citește.

Abu alege o altă carte și se afundă în litere și sensuri dintr-o lume veche, uitată.

În lunga și aparent liniștita noapte care urmează, mintea lui Abu e un rug. A primit o cameră în care să doarmă, pe un pat moale. Un loc imun la primejdii, un loc unde, în mod normal, ar putea să fie lipsit de griji sau de gânduri. Dar nu e. E un torent de idei și întrebări care vin peste el. Foarte multe necunoscute care încep cu *de ce* și care i se rotesc prin minte ca roiurile de insecte. După un timp imprecis, gâzele îi cuprind vederea și gândirea. O draperie grea, brună de sensuri, o alunecare înspre un somn ca o prăpastie.

Și atunci apar umbrele, în visul lui irațional și plumburiu. O bucată de pământ acoperită cu funingine, din a cărei zariște nu se ridică nimic. Niciun parmalâc, nicio casă, niciun trunchi de copac uscat, niciun schelet ruginit de mașină. Nimic. O lume, așa cum pot să fie numai lumile din visuri, care se concentrează strict pe esența ideii

primare. Este el, în picioare, în mijlocul unui cerc de foc, iar după linia arzândă, îngenuncheate, așteptând în profunzimea muțeniei, sunt umbrele. Muțeniile pământului. Doar jocuri ușoare din mâini, unduirea liniștită a unei perdele în bătaia vântului de vară. Niciun glas care să-l îndemne. Sau care să-l certe. De data asta, umbrele doar privesc cu ochi incandescenți.

Abu se simte un animal încolțit.

Inima îi bate cu putere, are gura uscată. Urmărește jocul mâinilor unite, lanțul concentric din siluete lucrate parcă din hârtie neagră și clei. Ființe care nu umblă, dar care, totuși, mișcă la un nivel minim. Butaforii terifiant de convingătoare. Pentru prima dată de când vede umbrele, Abu simte cum în suflet încolțește un cârcel de teamă. Ca o viță de vie ce crește în mod fulminant, și-l cuprinde, se ridică, de dinăuntru înspre afară, o explozie de lujeri. Țintuit în praf fuliginos, în epicentrul lumii din visul lui, așteaptă. Ce? Nu poate să știe. O vorbă? O șoaptă? Un sfârșit? Al cui? Al lui? Al lumii? Al tuturor lucrurilor de pe fața pământului?

Ce va să vie, va veni, negreșit! își spune ca pentru el. Măcar atât a putut să-l învețe lumea din praf. Indiferent dacă te-ai pregătit sau nu, clipa vine. Și trece, prea puțin înduioșată de ce a lăsat în urmă. De n-ar fi fost așa, lacrimile omului ar fi fost un dar inutil.

Când se trezește, e lac de sudoare. O frică ce se topește ca praful de sare în apă, pe măsură ce băiatul se rupe

din cusătura somnului. Bucăți din visul straniu îi rămân prinse de minte ca niște petice din bumbac negru. El, umbrele, cercul de foc și un semn de întrebare. Se ridică din pat, umblă prin cameră, pipăie și se opintește până ajunge la ușă. Privirea i se lovește de bezna păstoasă din hol. E încă noapte, își spune. Se întoarce și se întinde pe pat.

Dimineața mănâncă pâine uscată, niște alune sărate și primește de la Milo o cană cu ceai fierbinte. Arcul e tot agățat în gaica cuierului, săgețile așezate pe una din polițe. Abu le numără.

— Sunt numai șapte.

Bărbatul are nevoie de câteva clipe să priceapă, apoi îi spune:

— Doar astea erau când te-am luat în brațe.

Abu continuă să se uite la săgeți.

— O să fie nevoie să merg să le caut. Nu-mi permit să le pierd.

— Bine!

Milo lasă cana cu ceai și e în picioare.

— Acum? se miră Abu.

— Da, acum.

Băiatul își pune arcul în spate, adună săgețile. Bărbatul apucă arma, rezemată de buza unei policioare. E inutilă arma asta, gândește Abu. La ce tot o cară după el? I-ar spune, dar nu îndrăznește. Pornesc în lungul holului și odată ajunși în dreptul ușii, Milo îi face un semn din mână. Abu se oprește. Deci suntem la parter, se convinge în

sinea lui și se aude sunetul metalului hârșâind peste metal. O dungă prelungă de lumină apare în cameră, se scurge în lungul pereților. Câteva minute bune – vreo cinci, socotește Abu – Milo nu-și dezlipește privirea de pe decupătura ușii. Când se asigură că pot ieși, răsună zăvorul, care nu-i orice fel de zăvor, ci mai curând o bucată zdravănă de scândură proptită de-a curmezișul ușii, din toc în toc, prinsă în două opritoare din țeavă groasă.

Ies, cu ochii mijiți, bărbatul scrutând împrejurimile cu pușca, Abu are arcul pregătit.

Cadavrele ar fi trebuit să fie pe undeva prin apropiere, acoperite de un strat fin de cenușă. Așa presupun ei, dar nu-i deloc așa. Nu-i niciun corp, nici urmă de săgeți. Milo continuă să pătrundă împrejurimile cu priviri atente, calculate. Hotărăsc să arunce o privire și prin hambar, acolo unde s-au văzut prima dată. Se apropie de ușă și acolo, în fața ei, cu adevărat găsesc ceva schimbat. Câteva urme de bocanci acoperite de o peliculă fină de pulbere. Patru sau cinci ore intervalul, aproximează bărbatul, să se fi scurs de la ultimul pas făcut. Sunt urme amestecate, dinaintea pragului, și mai sunt urme de încălțări care vin sau pleacă. Greu de spus. Dacă vor să se lămurească, vor trebui să cerceteze interiorul.

Abu pregătește arcul. Mușchiul umărului rănit ripostează. Speră să nu-l încurce la tras. Intră, Milo primul – țeava puștii împungând amenințător aerul. Nu e nimic, cel puțin la prima vedere. Și totuși, mușchii le sunt încordați. Aceleași urme de pași, împletindu-se prin hambar.

La un metru în fața lor, un maldăr de oase dezvelite de carne și o grămăjoară de mațe. Jur împrejurul resturilor organice, un craniu desenat simbolic pe pardoseală – probabil mânjit cu sânge proaspăt, acum numai o urmă negricioasă.

— Hai! îl repede Milo pe băiat. Trebuie să plecăm imediat.

Fug în casă, pun propteaua dinaintea ușii. Fără să spună ceva, bărbatul aleargă grăbit prin casă, urcă scările înspre etaj. Abu nu prea știe ce ar trebui să facă, pentru că nu i se spune nimic, dar se ține după el. Trec pe lângă o ușă întredeschisă care dă într-o cameră înțesată cu aparatură electronică. Radiouri, televizoare și tot felul de alte lucruri cu butoane, pe care Abu nu le recunoaște. Ajung în altă încăpere. Milo deschide fereastra, apoi o clapetă din oblon.

Mult timp, niciunul nu spune nimic. Liniștea și încordarea care plutesc în aer face lumea să pară și mai cenușie, și mai periculoasă. Când, în sfârșit, bărbatul îi spune ceva, Abu nu pricepe prea multe.

— Uită-te după ceva ieșit din comun.

Abu îi ia locul, privirea lui analizând concentrată lumea mată prin fanta oblonului. Nimic ieșit din comun. Hambarul, gardul deșirat, cu lețuri lipsă sau pe jumătate rupte, fulgi de cenușă alunecând leneși și moi prin aer. Un văl fin de mâhnire pliindu-se peste lume. În depărtare, mai multe case triste și goale, ruinate. Ferestre cu geamuri sparte, acoperișuri știrbite, găuri mari invadate

de praful fin, scânduri și grinzi ca niște oseminte fracturate. Amărăciunea, care se târăște până hăt departe, în lungul orizontului, are o semnificație fără echivoc. Un drum cu sens unic înspre prăbușire. La capătul călătoriei lungi și apăsătoare, omul, în cele din urmă, va găsi puterea să piardă și să îngenuncheze. O privire consumată de purpură, o durere fără margini plutind ușor înspre cer sub forma unei rugi.

— Nimic încă?

Băiatul tresare și se întoarce. Milo îi întinde o felie de pesmet și o conservă – un amestec de legume.

— Ce ar trebui să văd?

— Oameni, Abu. Oameni. Au desenat capul de mort. Acum locul este marcat. Am mai văzut lucrul ăsta întâmplându-se. De mai multe ori. Se vor aduna și vor veni din nou, să afle cine le-a omorât camarazii.

Ar trebui să plece, să fugă, să lase totul pradă uitării, dar cum să poți să lași atât de multe lucruri în urmă? Acum îl crede băiatul pe bărbat. Se uită unul la altul și mănâncă. În privirea de culoarea oțelului, Abu întrezărește o urmă de frică. Indubitabil, e o frică aparte, rară. Până la urmă totul – dar totul! – pare că se rezumă la lupta pentru existență.

Își termină de mâncat conservele. Îngândurat, Milo își reia locul la fereastră. Abu se gândește că tot de aici a fost văzut și el, atunci când a intrat pentru prima dată în hambar. Așa cum l-a văzut pe băiat, la fel îi vede bărbatul și pe oamenii cenușii care se strecoară acum pe lângă gar-

duri sau case. Sunt zece la număr, au fețele mânjite cu cenușă – un fel de camuflaj – și ar fi imposibil de observat de la nivelul solului. Însă Milo poate să-i vadă, de la etajul casei, cum înaintează folosindu-se de manevre șirete, ca niște pisici care vânează șoareci. Îi face un semn băiatului – vino aici, pare să-i zică. Abu se uită lung și-i vede. Forme rotunde, ceva mai cenușii decât praful din jur, cu fețele murdare, cercetând împrejurimile. Nu se duc înspre hambar, ci s-au oprit, strânși laolaltă. Unul dintre ei arată înspre casă. Atât de mare și impunătoare, Abu poate să jure c-a stârnit curiozitatea tuturor trecătorilor – ocazionali sau nu – făcându-i să se întrebe în atâtea rânduri: ce ascunde? Și acum, neîndoielnic, nu se vor mulțumi doar să-i încerce ușile. Vor mai mult, pentru că acum știu că acolo e cineva. Cineva care le-a omorât camarazii. Și ei vor să se bucure de singura monedă de schimb viabilă din lumea de după cenușă: răzbunarea.

Discută unul cu altul, monolitul pe care îl au dinaintea voinței lor ar fi o încercare grea pentru oricine. Ușile sunt din fier dur, masiv. La fel, obloanele. Respectând puterea lor de atac, casa pare un adevărat fort. Dar asta nu le oferă lor – lui Milo și Abu – garanția că cei de afară vor abandona lupta.

S-au pus deja în mișcare, toți zece, au ajuns la temelia casei și Milo nu poate să-i mai vadă. Sunt într-un unghi mort. Loviturile de topor în fierul ușii de la intrare produc ecouri seci în interiorul zidurilor. Furnicături pe șira spinării, Abu pregătindu-și arcul.

— N-or să izbutească s-o doboare, îl liniștește Milo. Au mai încercat și în alte dăți și nu au reușit. Or să se chinuie și or să renunțe.

Dar oare voința lor avea aceeași vâltoare în dățile trecute? se întreabă Abu. Oamenii ăștia s-au retras în furie și în sălbăticie. Pentru ei, acum, casa e motivația urii lor interioare. O rațiune de a-și consuma furia pentru toate relele pe care le-au suferit. Vinovați sau nu, ei vor fi cei care vor plăti pentru toate păcatele lumii de după cenușă.

Izbiturile continuă, se intensifică. Milo ar vrea să coboare scările și, în același timp, să-i spioneze. Indecizia îl macină un timp, oscilează între a se repezi la fereastră și a coborî scările, dar în cele din urmă se hotărăște: fuge înspre fereastră și se uită afară prin fanta ascunsă a oblonului. Și fața lui capătă o tentă cenușie. Abu nu poate să reziste, aruncă o privire, la rândul lui. Mai vin și alții. Cară după ei tot felul de lucruri care servesc drept arme. Sunt mulți, câteva zeci, se furișează printre ruine și garduri, sunt animale hămesite plecate la vânătoare. Vreo doi târăsc după ei baroase. Dumnezeu știe pe unde or fi dat de ele, dar par determinați și asta îl înfioară pe băiat. Se uită la Milo, care nu-i mai prejos. Oamenii aceia continuă să vină. Niște lupi jegoși, cu privirea căzută pradă furiei, oameni care, fără urmă de îndoială, sunt de mult timp victime ale sălbăticiei.

— Vino! îi cere bărbatul, în mod telegrafic.

Abu e în urma lui, pe scările interioare. Destul de rapid, sunt deja în holul de la intrare și urmăresc vibrațiile fie-

rului ușii, iscate în urma izbiturilor. La început există o urmă de speranță, loviturile par să nu producă altceva decât zgomot inutil. Abia mai apoi pricep ei că folosiseră numai topoare sau țevi. În momentul în care fierul bubuie și ușa se scutură din țâțâni, e clar c-au ajuns cei din urmă. O salvă de pulbere cenușie umple aerul.

— Au început să lovească cu baroasele, spune Milo.

Bărbatul urmărește cu frică și deznădejde cum ușa începe să cedeze în fața asaltului ciocanelor grele. Abu se uită la el și urăște să-l vadă cum se ține, în mod inutil, de patul puștii. O parte din tencuială crapă și unul din colțurile ușii cedează. De afară răsună urale. Prind curaj, victoria e darul lor tangibil. Milo se apropie temător, se uită prin fisura minusculă dintre perete și ramă. De fapt, încearcă să vadă ceva, dar nu-i decât o undă anemică de lumină. Continuă să strângă tocul armei, cu privirea umezită.

Abu să gândește că, odată ce fanta se va lărgi, va putea să-și folosească arcul. Însă o lovitură de felul ăsta ar fi o lovitură mai mult la voia întâmplării. Poate că efectul surpriză va fi util și de data asta, dar pe urmă? Una câte una, săgețile nu vor mai fi. Milo e priceput cu lama aia înfiorătoare, dar sălbaticii sunt mulți. Mult prea mulți.

Bărbatul îi face un semn din mână.

— O să fie nevoie să fugi, îi zice. E un pasaj secret, vino să-ți arăt.

Abu scutură din cap. Pupilele îi ard, sunt cărbuni incandescenți. Nici în ruptul capului nu are să mai fugă. Nu din nou, pentru numele lui Dumnezeu. S-a săturat să fugă. De data asta stă și luptă. E pregătit să moară.

Ca și cum s-ar pricepe să citească gândurile, Milo se răstește la el:

— Băiete, nu fii încăpățânat! Asta nu-i o joacă. Or să ne taie în bucăți. Se lasă pe vine, îl apucă de umerii subțiri. Există o șansă, Abu. Mă pregăteam să-ți povestesc, am crezut că o să avem timp destul să te instruiesc.

Milo se repede înspre un dulap din apropiere. Trage un sertar, scotocește prin el un timp. Scoate ceva care arată ca o borsetă.

— Ai aici tot ce trebuie să știi. E scris. Citește și ai să înțelegi.

Îi pune borseta de gât. Izbiturile sunt tot mai răsunătoare, în tandem cu țipetele și urletele sălbaticilor, ușa vibrează din ce în ce mai puternic. Acum s-a creat o fantă prin care poți să treci o palmă. În scurt timp, inevitabilul se va produce. Milo mută un raft din loc. Se mișcă rapid, cu mișcări precise. Metalul hârâie pe pardoseală și lasă un loc gol, cam un metru lățime de perete gol. O lovitură violentă de bocanc și tencuiala falsă se rupe în bucăți mari. În locul ei rămâne o pată neagră.

— Când ajungi la capătul galeriei, faci la fel. Apoi fugi. Ai înțeles?

Băiatul scutură din cap.

— Nu plec!

De data asta nu renunță așa ușor. De data asta vrea să rămână, vrea să lupte.

O bușitură mai puternică decât tot ce au auzit până acum. Ușa abia dacă se mai ține în balamale. Începe să

cadă. O lentoare cinematografică, în ochii bărbatului. Placa din fier masiv, lipindu-se de pardoseală, o perdea de praf care se ridică în valuri unduitoare înspre tavan. Cununa de glasuri furioase umple holul, mai mulți oameni – prea mulți ca să le țină piept – îngrămădiți în tocul rupt. Privesc înspre cei doi cu ochi goi. Pupile dilatate care umblă cu mișcări accelerate, dintr-un colț în altul, caută răzbunare. Și atunci când o descoperă – Abu și Milo, încremeniți – se comprimă.

Precis și hotărât, bărbatul ridică țeava puștii. Bluful lui Milo îl scutură pe băiat din cap până-n picioare. Nu o să țină joaca și detaliul îi trezește un fior adânc și rece prin vintre. E nebun dacă speră să scape – de fapt, sunt amândoi nebuni – au să moară ca niște cotarle.

— Încă un pas și vă zbor creierii! amenință Milo.

Niciunul nu îndrăznește să înainteze. Abu pregătește arcul, presimte urmarea gestului. Nimic nu ține o veșnicie. Dacă tot moare, măcar să nu o facă în van. Pentru un motiv pe care Abu nu poate să-l înțeleagă, Milo face un pas în spate, defensiv. În ochii sălbaticilor se aprind scântei de speranță. Abu face la rândul lui un pas în spate.

— Eu cred că arma asta a ta e de pomană, răsună un glas din mulțime.

Atât de mulți, gândește Abu. Odată cu pașii lor defensivi, sălbaticii au înaintat și ei. Sunt buluc în toc și dincolo de el. Strâng în pumnii oșoși țevi, cuțite, bucăți de fier striat, topoare. Unul are un par cu un vârf lucitor, ca un fel de suliță. Acolo, negreșit, vor zace capetele lor retezate. Abu știe, a mai văzut gestul grotesc.

— Nu vă jucați cu focul, continuă Milo să amenințe mulțimea.

Atât de sigur pe el, gândește băiatul, și nu poate să priceapă unde-și ascunde bărbatul frica. Abu abia dacă se poate abține să nu tremure întocmai unei potăi. Primul dintre sălbatici are un cuțit. Își mișcă degetele fără oprire pe plăselele lui. E nervos, probabil liderul lor vrea să se impună, să preia controlul. Totuși, ceva nu-l lasă. Există o luptă, acolo, în viziunea lui îngustată de sălbăticie. Toți așteaptă să vadă ce face. Iar el face, un pas mic înainte. Mic, dar încrezător. Milo, din nou, înapoi, un pas defensiv. Și exact în acest moment precis, Abu vede cum avantajul lor moare. În fața sălbaticilor, mișcările defensive ale lui Milo par ceea ce sunt de fapt: teamă.

Nu mai e niciun dubiu, sunt gata să-i atace. E numai o chestiune de moment. Abu ridică arcul și e pregătit să moară. Sau, cel puțin, așa crede el acum. Va regreta gestul de încredere oarbă, negreșit, în câteva momente. Curajul, un joc al nebunilor, al proștilor. Un spectacol de circ al durerii, o logică revoltătoare și cinică.

Sălbaticul, presupusul lider, are un mers cel puțin ciudat, dacă nu caraghios. Ușor aplecat de spate, aproape cocoșat. Slab ca un drac, murdar din cap până-n picioare, cu o barbă dezordonată care-i astupă pomeții tăioși. Coatele par nodurile dintr-o cioată. Și totuși, slăbănog și caraghios, așa cum e, a prins curaj. Învârte cuțitul cu un aer dramatic, teatral. Resturile roase ale unei foste danturi se chinuie să închipuie un zâmbet.

— Încă un pas și asta a fost tot! Ultimul avertisment.

Milo e nebun. Și-a pierdut mințile, altfel Abu nu-și explică curajul prostesc. Ar fi trebuit să fugim, un gând ca o pasăre de pradă, prin capul băiatului.

Sălbaticul își desface larg brațele.

— Recunoaște, căcănarule, rabla aia de armă nu-ți mai folosește la nimic. Oho, băieți, simt rost de distracție. Cred c-am să vreau să-i înșir mațele prin crengi uscate. Da, da, nu sună rău deloc.

În locul incertitudinii, pupilele i se scaldă acum în cutezanță absolută. Și mai e și cuțitul. Licăriri discrete, în clarobscurul care îmbracă holul. Timp de o clipă, figura caraghioasă a sălbaticului pare să se descompună în furie grotească, dar își revine în ultimă instanță, probabil impulsionată de dulcele gust al răzbunării iminente.

Și atunci, Milo hotărăște să schimbe regulile jocului, destabilizând orice urmă de încredere sau curaj pe care sălbaticii o nutriseră în cele câteva zeci de minute de glorie infamă. Apasă, violent și sigur, trăgaciul. Bubuitura scutură sufletele sălbaticilor cu puterea unui cutremur de o magnitudine de nouă grade pe scara Richter. Șocul rupe bucăți de carne de varii dimensiuni. Pe lățimea îngustă de doi metri a holului, teroarea e o prăpastie fără fund. Pereții, trupurile sălbaticilor, tavanul, se umplu de alice. Aerul, de sunete de groază și durere. Peste tot sunt găuri perforate și sânge. Din aparentul șef a mai rămas doar un trup spasmodic, cu un apendice inform în loc de căpățână. Căzuți unii peste alții, sălbaticii se zvârcolesc precum

viermii într-o rană umedă. Sânge, mult sânge. Bucăți de carne lipite peste tencuiala scorojită.

Abu tremură, cu arcul încă pregătit să tragă.

— Hai! îl repede Milo pe băiat.

Îl trage după el pe Abu și, de undeva, dintr-o ascunzătoare ingenioasă, bărbatul scoate două rucsacuri. Sunt confecționate din piele încă lucitoare și par că pot să înfrunte cu demnitate uzura timpului. Îi întinde unul băiatului. E greu, aproape presiunea unui trunchi de copac, forțându-i brațele slabe.

Milo a fost prevăzător, gândește Abu, în timp ce genunchii amândurora se revoltă striviți de pământul dur și fărâmicios al tunelului. În scurt timp, bezna mănâncă tot. Înaintează instinctual, până când bărbatul pricepe c-au ajuns la capătul galeriei. Abu se izbește de picioarele lui Milo.

— Vino aici! îi spune Milo. Ridică mâinile. La trei, împingem cu forță, amândoi. Da?

— Da!

Și împing. E ceva al naibii de greu, care abia îi lasă să scape din tunel. La ce s-o fi gândit bărbatul când îi ceruse să fugă de unul singur? Abia reușesc amândoi să miște capacul greu, de unul singul n-ar fi avut nicio șansă. Deși este un tip priceput și prevăzător, la urma urmei, Milo e tot un om. Fiecare are momentele lui de rătăcire.

Ies. Și placa din fier greu, plină de praf, cade cu un sunet surd pe o parte. O perdea de funingine învăluie împrejurimile și totul pare văzut ca printr-o ceață de cataractă.

Ingenioasă chestie, gândește Abu. Apoi li se pare că aud voci. Reale sau doar închipuiri, sunetele astea, nu vor să riște. Își pun rucsacurile de-a spinarea și încep să alerge. Milo impune direcția. Abu doar ritmul, pentru că bărbatul e mult mai vânjos decât el.

Abia acum poate să vadă, în lumina diafană a amiezei, pachetul suplimentar pe care-l are bărbatul. Sunt cărțile de pe masă, prinse la două rânduri cu sfoară. Când a apucat Milo să le lege, ăsta chiar e un mister. Continuă să fugă, lasă în spate urme clare și adânci prin cenușă.

Întunericul e profund, dar ochii li s-au obișnuit cu el. Privesc afară prin geamul spart al unei benzinării. Au fugit fără oprire cât a fost lumină. Din nou – pentru a treia oară – Abu vede cum a devenit un paria. Deși nu e singur, se simte însingurat. Înfrigurat. Aerul rece al nopții se strânge în jurul lor. Au mâncare și apă, o cantitate mulțumitoare, dar n-au pături. Prin benzinăria ruinată n-au găsit un petic de cârpă. Numai lucruri de prisos. Un foc ar fi fost nemaipomenit. Și deși au chibrituri, Milo spune că-i o nebunie să cuteze la asta. Lumina lui ar putea să-i dea de gol. Așa că sunt nevoiți să îndure frigul și să tremure.

Au lăsat rucsacurile pe jos, acum stau rezemați de ele. Nu au schimbat prea multe cuvinte în ultimele ore, dar probabil c-ar fi cazul. O știu prea bine, amândoi. Norocul nu se câștigă la zaruri. Mai trebuie să-l și construiești.

— Acum ce o să ne facem? îndrăznește Abu.

— Dacă am fi avut o sursă de lumină, te-aș fi lăsat să descoperi de unul singur.

Dar nu-și permit să riște cu lumina, deși o au.

— Borseta, mai spune Milo. Ai acolo un plic. Abu își amintește și duce mâna la brâu – e tot acolo, unde l-a fixat. Ca să pricepi, trebuie să-l citești. Dar am să încerc să rezum. Cât de multe cunoști despre ordinea de dinainte? Despre felul cum funcționa societatea?

— Știu câte ceva. Mi-au explicat.

— Existau niște lucruri. Electronice, le spuneau.

— Știu, intervine Abu. Televizoare, radiouri.

— Exact. Până să rămânem fără combustibil am putut să folosim radiourile. Societatea de dinainte a închegat o enclavă.

Băiatul se uită contrariat și Milo se vede nevoit să-i explice:

— O enclavă e o ultimă redută. O ultimă speranță. Un nucleu al civilizației trecute care așteaptă să renască.

— Un oraș scăpat de cenușă?

— Nu! În niciun caz. Plouă cu cenușă peste tot în lume. E mai curând o fortăreață care transmite continuu mesaje prin unde radio. Problema este că sunt extrem de puțini – sau deloc – cei care mai pot utiliza un aparat de radio.

— Știi unde e fortăreața asta? se miră Abu.

— Într-un fel, da.

— Și în tot timpul ăsta nu v-ați dus s-o căutați?

— Nu.

— De ce?

Pentru că le-a lipsit curajul, dar vorbele sunt prea dezamăgitoare ca să mai fie rostite. Milo preferă tăcerea. Și

chiar dacă e un clișeu atât de uzat, folosit până aproape de refuz, tot e un răspuns.

Băiatul își lasă privirea înspre negrul dușumelei. Cine sunt eu să-i cer socoteală? Cine sunt eu să-i vorbesc despre curaj? Dacă n-ar fi fost Ed – sărmanul de el – probabil c-aș fi fost la fel de mort.

— Iartă-mă, îi zice Abu cu glas moale. N-am vrut să spun asta. N-am vrut să...

Milo scutură din cap. Deși e întuneric, sunt destul de aproape unul de altul ca băiatul să-i descopere privirea absentă. Există o luptă, acolo, în inima bărbatului. Însă demonii nu pot fi învinși, trebuie doar să știi să exiști deasupra lor. Să tragi zăvorul și să ai grijă ca nimeni să nu-l mai deschidă vreodată.

— Ar trebui să încercăm.

Abu știe că Milo l-a auzit și l-a înțeles. Dar nu-i răspunde, dintr-un motiv sau altul, fapt pentru care continuă să-i vorbească:

— Nu pierdem nimic. De ce n-am încerca? Avem mâncare, avem apă. Nu sunt foarte multe rezerve, dar sunt. Eu am arcul. Tu știi unde trebuie să ajungem.

Băiatul îl atinge încet pe umăr.

— Milo?

Privirile li se întâlnesc după un timp — la fel de absentă, privirea lui Milo – apoi bărbatul îi spune cu o voce gravă, venită ca dintr-o altă lume:

— Țelurile mărețe ruinează suflete, băiete. Pricepi? Nu le întristează, dacă nu reușesc. Într-o lume ca asta, le demolează, pur și simplu.

Mai sigur pe el, așa cum n-a fost nicicând, Abu îl fixează pe omul pierdut din fața lui cu o privire sculptată în marmură.

— Am pierdut totul. Suntem la pământ. Singura cale nu-i decât în sus.

— Prostii! Singura cale, unica și cea veritabilă, e în cenușă.

Degetul lui Milo arată acuzator înspre podea. Abu se ridică în picioare și, împins de furia atâtor speranțe pierdute, aproape că strigă:

— Ți-ai închipuit vreodată că viața într-o lume ca asta poate să fie ușoară? Noi nu suntem ca ei. Noi suntem ultimii spravieţuitori, ultimii luptători ai speranței. Noi suntem oamenii buni! Ultimii oameni cu spirit din lumea de după cenușă. Nu putem să abandonăm lupta.

Și atunci, bărbatul îl aude cu adevărat. Se rușinează, pentru că s-a închistat în sinea lui ca un copil sperios. Se uită înspre Abu – o umbră printre umbre – un suflet care se zbate în întuneric, însetat de lumină.

— Ai dreptate, băiete. Rolul nostru nu s-a terminat. Trebuie să luptăm până la ultima picătură de sânge. Tu și eu. Lupta noastră nu se termină niciodată. Niciodată!

Își strâng palmele, o legătură trainică, un jurământ împotriva prafului. Băiatul nici măcar nu știe ce l-a mânat să fie atât de feroce în decizia lui de a nu se da bătut. Poate că s-a învățat să umble, gândește. S-a învățat ca totul să meargă liniar către declin. Ar mai fi probabilitatea temerii că s-ar putea înmuia, dacă destinul nu-l ține într-o tensi-

une constantă. Dacă s-ar opri într-un loc, cu mâncare, cu apă, cu un pat, atunci – desigur – și-ar pierde îndemânarea și la primul hop ar pica în prăpastia haosului de după cenușă. Așa că-i mai bine, dacă se luptă, dacă sunt din nou în prima linie.

Visul lui e la fel de păstos ca întunericul nopții. Și totuși, umbrele – vechile lui umbre – lucesc în negreală. În același cerc de foc, Abu le admiră jocul estompat. Peste tot e o netezime dureroasă, fără margini. Sunt murmure pe care nu le poate pricepe nici dacă s-ar implica mai mult să înțeleagă. De fapt, nimic nu e de înțeles. Tot ceea ce visează pune, de o bucată bună de vreme, pe seama oboselii și presiunii din viața reală.

Și atunci, linia închisă a cercului de foc explodează, ascendent, sub forma unui zid de foc. Închis în circumferința tubului de doi metri de văpăi de portocaliu incandescent, pentru prima dată, în vis, simte primejdia ca pe o arsură crescândă. Căldura îl consumă în sens invers, dinspre lăuntrul său, afară. Căldura crește progresiv. E la un pas să se aprindă.

Dar se trezește, în cele din urmă, și are fruntea învelită de o peliculă fină de transpirație rece. Bâjbâie prin apropiere. Milo e la un pas de el. Doarme căzut într-un somn profund. De afară – de fapt, de nicăieri – nu vine nicio vibrație, nu e pic de zgomot. Oare câtă vreme va rezista muțenia pământului? Smuls din adâncurile somnu-

lui zbuciumat de umbre, Abu rămâne fix ca o stană. Are ochi goi ca două bucăți de sticlă, care ar fi frumoși, dacă ar fi măcar un picur de lumină care să-i aprindă într-un verde crud, de vegetație luxuriantă. Dar nu e. Nici lumină, nici sunet. Și asta, într-un fel, e de bine. Poate că nu le-au luat urma. Ori poate că au pornit furioși să-i prindă. Însă liniștea ca de mormânt îl asigură că urmăritorii mai au de mers. Sau, într-un caz fericit, ar putea să fi luat o cale falsă. Nu poți să știi niciodată, dar nici nu poți să te culci pe o ureche. Ei au un plan, l-au pus la punct înainte să adoarmă și au să se țină de el. Atât cât le stă în putere.

Abu iese afară și odată ce ochii i se mai acomodează cu bezna, începe să vadă cât de puțin. Sunt trei insule de ciment, aproape complet acoperite de funingine. Pe fiecare insulă, câte trei pompe. Primele două încă stau în picioare, iar în rândul cel mai îndepărtat, care dă în fosta autostradă, stă înfipt un autoturism masiv de teren. Probabil c-a lovit cu viteză, pentru că a rupt toate cele trei pompe și s-a înfipt în stâlpul de susținere al copertinei. Mai departe de atât nu poate să mai vadă. Se așează în fund, pe scările cimentuite, rămâne gânditor. Ideile lui sunt sterile și după o vreme consumată de reflecții inutile se gândește c-ar fi mai inspirat să încerce să doarmă. Au mult de mers. Chiar foarte mult. Se întoarce lângă Milo și se întinde la loc. Capul rezemat de rucsacul rigid și ochii osteniți, acoperiți de pleoape ca de plumb.

— Trezește-te, aude vocea disperată, după vreo cinci minute în care se tot foiește de pe o parte pe alta.

Abu încearcă să se trezească, dar efortul e similar cu escaladarea unui munte. Izbutește cu greutate să se târască din străfundurile minții obosite.

— Abu, trezește-te!

Oare de cât timp îl strigă? Simte și scuturăturile. Deschide ochii și, ca printr-o vrajă, s-a făcut dimineață. Milo zâmbește și-i întinde o cană din tablă. De undeva vine un miros plăcut. Se ridică în coate și vede cutiile de conserve așezate pe un suport improvizat. Dedesubtul lor ard câteva surcele.

— Bună dimineața!

Abu zâmbește. Într-adevăr, e bună. Chiar și așa cum se găsesc – pe fugă – tot poate să găsească ceva promițător în calmitatea bărbatului. Sau poate că-i mai mult vorba despre încredere. Mănâncă conservele încălzite și, în tot timpul ăsta, Milo zâmbește. La finalul mesei, îi spune:

— Vino, trebuie să vezi asta.

Îi face un semn prin care-i cere să-l urmeze. Trebuie c-a descoperit ceva grandios, gândește Abu. Asta explică starea bună de spirit. Trec printre mormanele de gunoaie – sticle, fiare contorsionate, rafturi răvășite, trântite pe o parte – ajung la o ușă. Intră. E intrarea în toaletă și acum o vede la rândul lui, minunea care l-a făcut pe Milo să zâmbească. E fixată în perete, surprinzător de curată – probabil că s-a ocupat el să fie așa. Abu se apropie, o atinge, aproape temător, deși nu există niciun nucleu de teamă în lăuntrul său. Câteva perle lucitoare îi scapă în lungul obrazului, pentru că în oglinda curată nu se vede

pe el. Nu. Imaginea din perete îi amintește de o poză mai veche a tatălui său. A pierdut-o, dar n-a uitat niciodată imaginea adolescentului lipsit de griji. Stând aici, în fața reflexiei, parcă a zburat înapoi în timp. Ar vrea să-l întrebe cum a fost lumea, în vremurile ei bune. Ar vrea, dar știe că nu poate și rămâne uitat în trecutul imaginar. A uitat de prezent, de sălbăticie, de cenușa lumii. A evadat într-un trecut improbabil și-i e bine acolo. Atât de bine. Dacă ar putea, nu s-ar mai întoarce niciodată.

— Ești bine? vrea să știe Milo.

Abu își lasă capul pe o parte, cu privirea lipită de fantomele trecutului fals pâlpâind în oglindă.

— Nu-mi pot imagina cum a scăpat fără să fie distrusă, spune Milo, încercând destul de modest să simuleze nepăsarea.

Băiatul nici atât nu poate să știe istoria oglinzii. Se mulțumește numai să continue să se uite, dă din cap absent. După un timp improbabil, Milo reia:

— Cred că ar trebui să plecăm. Avem mult de mers.

Își iau rucsacurile în spate. Milo adună toate resturile – dovezile c-ar mai fi fost cineva prea curând pe acolo – și le ascunde sub un morman de alte gunoaie, mult mai vechi. Ies afară și, conform hărții, pornesc în direcția corespunzătoare. Fâșii de nori zdrențuroși, șorecii, se întretaie și lumina chioară a dimineții târzii abia dacă mai izbutește să găsească un loc prin care să coboare înspre lume. Cumva, într-o manieră neștiută de nimeni, soarele mai reușește întrucâtva să lumineze cu zgârcenie. De-

parte, foarte departe, în zarea tulbure se ridică forma unui oraș nămolos. Dar ei merg în sensul opus. Trec pe lângă tot felul de lucruri stricate. Stâlpi de electricitate rupți și prăbușiți, cu fire moarte, atârnate inutil și amestecate ca niște intestine zvântate. Semne de circulație, un camion mai încolo, răsturnat pe o parte, învelit într-o crustă de cenușă alburie. O mulțime de butoaie și containere din tablă, toate ruginite, înșirate la întâmplare.

În jurul lor lumea se face mică – e redusă la dimensiunea unui grăunte – atunci când se aude o bubuitură asurzitoare. Milo își amintește, am mai auzit unele asemănătoare, erau vocile tunurilor de artilerie din timpul paradelor militare. Dar asta nu-i la fel – e mai puternică – e cumva... diferită. Abu pare înspăimântat, pentru că încep să fie loviți din toate părțile. O armă necunoscută care-l fâstâcește complet pe băiat. O nouă bubuitură, urmată de mai multe ecouri. Milo începe să urle – de-a dreptul – și Abu e confuz. Bărbatul urlă de bucurie, nicicum de teamă, după care se repede și-l apucă pe Abu de o mână. Aleargă până la carcasa camionului răsturnat, băiatul merge mai mult târâș și se cuibăresc în scobitura remorcii răsturnate. Răpăiala constantă continuă să-l bage pe băiat în sperieți.

— Ce se întâmplă? spune cu glas șters, tot împingându-se într-un colț, ca un animal hăituit în vizuină.

— Plouă, băiete! Plouă! Dumnezeu s-a hotărât, într-un final, să spele lumea de păcate.

Stau toată ziua și se uită cum plouă, bucurându-se de spectacolul picurilor în tăcere deplină – în afară de câ-

teva dăți, când își vorbesc. Abu pune câteva întrebări simple. Pare că praful se topește sub presiunea constantă a stropilor uriași de ploaie. Cenușiul fad s-a transformat într-un gri profund, care întunecă și mai mult lumea. Cu toate astea, după cum i-a explicat Milo, nu ar trebui să-și facă griji. Cel puțin nu în teorie, exceptând simbolismul gestului. Bărbatul a trebuit să-i explice, în linii mari, treaba asta cu simbolurile – toată cantitatea de apă va produce un bine nesperat. Cine ar fi crezut că, după atâta timp, din ceruri avea să mai cadă și altceva decât cenușă? Vreo paisprezece ani de doliu, iar acum, descărcarea norilor prin ploaie.

Când cortina lumii cade din nou, desfac alte două conserve – porumb dulce, boabe. Răpăitura persistă, continuă să bată cu ritm hipnotic în tabla remorcii. Își fac mai multe scenarii în gând, presupuneri despre șocul oamenilor deodată cu începutul ploii. Poate că unii s-ar fi găsit în mijlocul unui câmp. Ce ar fi putut să facă? Până să-și găsească un adăpost, ar fi devenit o murătură. Pe alții, mai mult ca sigur, răpăiala i-a prins în adăposturi. Au privit fascinați minunea – și poate că încă o mai fac, întocmai lor.

După atâta lipsă de apă, să vezi lichidul jucăuș, alunecos, cum se strânge sub formă de băltoace, pare o blasfemie. Și totuși, în același timp, Milo îl sperie pe Abu. La început, băiatul crede că e numai o glumă, dar mai apoi el deschide cartea cu coperte dure, negre, și-i arată:

— Eu voi face să plouă pe pământ timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi pierde de pe fața pă-

mântului toate ființele pe care le-am făcut, îi citește bărbatul, răspicat, cu tonalitate gravă. Abu nu-l scapă din priviri. Aici spune despre potop, îi mai explică băiatului.

— Potopul e totuna cu ploaia?

— Într-un fel, da. Numai că, de fapt, ar fi mai precis să-i zicem un alt fel de sfârșit al lumii. Potopul înseamnă multă – dar foarte multă – apă.

— Cum e marea?

— Mult mai multă decât e într-o mare. Așa de multă cât să poată să acopere toată lumea.

Băiatul se uită speriat la paginile cărții. Nu știe ce să mai creadă.

— Dar asta e numai o presupunere de-a mea, pentru că, la cât de secătuit a fost pământul de apă, cred că ar putea să plouă, la fel de bine, timp de o sută de zile neîntrerupte și tot n-ar fi niciun potop.

Privirea lui Abu se mai îmbunează, dar tot nu pare pe deplin convins.

— În carte spune ceva și despre cenușă?

Bărbatul mai răsfoiește prin Biblie și-i citește, dar nu înainte de a-l liniști:

— Aici ni se vorbește despre lucruri pe care nu le putem înțelege sau nu le putem interpreta chiar atât de clar. Dar se prea poate să fie vorba și despre cenușă. Apocalipsa vine...

— Ce-i apocalipsa?

Milo zâmbește.

— Sfârșitul lumii.

— Cine și când a scris cartea asta?

— Nimeni nu știe.

— De unde ar fi putut să știe toate lucrurile astea?

Bărbatul ridică din umeri.

— E o treabă destul de complicată.

Abu a mai auzit asta de atât de multe ori încât a început să strâmbe din nas de fiecare dată la auzul cuvintelor. Deși, trebuie s-o recunoască, lumea și viața sunt destul de complicate. Dar asta nu înseamnă că poate să-și reprime supărarea voit.

— Dacă oamenii știau despre toate lucrurile astea de ce nu s-au ferit?

— Nu știu să-ți explic, dar îți pot da un exemplu.

Abu e numai ochi și urechi, iar faptul că tot plouă, le aduce amândurora un sentiment puternic de siguranță. Nimeni nu s-ar aventura să mai umble prin udeala asta și, oricum, dacă le-ar trece cumva prin cap să continue să-i urmărească, mai mult ca sigur că urmele lor au fost șterse demult de ploaie. Așa că ascultă, atent, de mult timp n-a mai avut o discuție așa interesantă și liniștită cu cineva.

— Noi acum vrem să găsim cazarma armatei.

— Enclava, adaugă băiatul zâmbitor.

— Da, mă rog, enclava. Și să presupunem că cineva, pe care l-am cunoaște la întâmplare, ne spune să nu încercăm, *pentru că el crede că e prea periculos drumul și ne paște moartea. Ce o să facem atunci?*

— O să ne continuăm drumul.

— De ce?

— Pentru că acolo ar putea să fie salvarea noastră.

— Corect! Bine spus. Ar putea să fie – bărbatul accentuează cuvintele. Și dacă reușim s-o găsim, dacă o să reușim, ce ai spune despre vorbele necunoscutului?

— Că s-a înșelat.

— Și dacă în loc să reușim am da peste un mare pericol, ce ai mai spune despre vorbele lui?

Abu face o pauză. Răpăiala alertă îl deconcentrează.

— Păi... Ai spus că am reușit.

— Da, ar fi o variantă. Dar la fel de bine, am putea să dăm greș.

În cele din urmă, băiatul îi spune că pricepe și înțelege: e o chestiune de simbolistică – și de probabilistică, completează Milo – așa cum mi-ai mai explicat.

— Din același motiv, nici oamenii n-au luat învățăturile din carte în serios. Ar putea să fie numai o presupunere sau ar putea să fie adevărul. Nimeni nu știe cu exactitate.

Noaptea e puternică – poate mai puternică decât a fost vreodată – tot continuă să plouă și ei să vorbească. Milo mai are cu el, ascunsă, în buzunarul de la piept, o cărțulie cât o palmă – Biblia, ediție de buzunar, îi explică el lui Abu. Minutele, orele, curg și ei tot împletesc cuvinte. Despre potop, despre cei patru călăreți ai Apocalipsei lui Ioan, despre efectele ploii asupra cenușii, despre ruta către salvare.

Adorm într-un târziu și au parte de un somn greu, lung și, mai presus de toate, liniștit. Tot mai plouă – cristale bogate și tulburi, care se rup în altele la impactul cu stratul cu cenușă, și mai mici și mai multe. Când se trezesc

din odihna profundă și mulțumitoare, Milo e cel care începe să-și facă griji. Nu se teme de sfârșitul biblic prezis de Apocalipsă, se teme mai curând de faptul că așteptarea le consumă timpul și, în primul rând, rezervele. Apa, într-un fel, pare că n-ar mai trebui să fie o problemă la fel de apăsătoare ca până acum. Pe marginile butoaielor, prin îndoiturile concave ale caroseriilor lăsate de izbeliște, s-a adunat apă. Pot să o colecteze – au bidoane – și soare nu-i, ca să se evapore cu repeziciune. Adevărata problemă o constituie mâncarea – pentru a nu știu câta oară, dilema proviziilor, se înfurie Abu în sinea lui. În momentul de față, pericolul nu e atât de mare, dar dacă tot va continua să plouă, va fi, cu certitudine.

Plouă cât este ziua de lungă și Milo fuge din grija remorcii, se cațără pe carcasa cabinei camionului, deschide ușa și intră. Minute bune scotocește și se întoarce cu resturile a doi saci din celofan și niște sfoară. Are nevoie de ceva timp, până să reușească să mestereasă un soi de pelerine care să le ferească țestele și umerii de apă. Și le potrivesc, mai mult de atât n-am putut, îi spune lui Abu. Își iau rucsacurile și pornesc prin rafala de stropi grași. Drumul din vremea cenușii a fost ca un fel de plimbare de seară, pentru că abia acum întâmpină greul. Calcă greoi, tălpile li se afundă și li se încarcă cu cenușă nămoloasă. Din când în când sunt nevoiți să se oprească, acolo unde găsesc ceva în drum, ceva de care-și pot curăța bocancii – un schelet ruginit de mașină, un trunchi de copac prăbușit, orice. Apa li se scurge de pe pelerinele improvizate,

le intră prin ochi, li se scurge în lungul nasului și le intră în gură. Are un gust sălciu și sunt nevoiți să tot scuipe. Ptiu! E aproape amară, apa de ploaie amestecată cu mizerie. Și încă o dată – ptiu!

Orbecăind prin ploaia deasă, ar exista riscul să piardă calea, dar Milo l-a asigurat: n-ai nicio grijă, băiete, știu eu cum să ajungem acolo. Numai să ne țină pe noi picioarele. Și, la intervale regulate de timp, tot scoate și cercetează o chestie din metal. N-ai nicio grijă, tot insistă bărbatul, suntem pe drumul cel bun.

Și merg, de parcă s-ar vrea a fi ultimul drum al omenirii, nici măcar nu se mai uită îndărăt. Pe o vreme ca asta cred că suntem singurii care mai umblă, gândește Abu.

Sunt unul pentru altul, mai mult ca oricând. Milo depinde de Abu la fel de mult cât depinde băiatul de el. Acum sunt parteneri și bărbatul, în sinea lui, și-a jurat că vor reuși. Dar jurămintele mai pot fi încălcate, nu-i așa?

Merg toată ziua, până se pierde lumina și nu mai rămân decât forme emaciate, rare, pierdute în umbre profunde. Întunecimea nopții cade peste lume și tot mai plouă, nu s-a oprit, ar vrea să se ascundă undeva, să se ferească de udeala sâcâitoare, dar unde să fugi când nu poți să mai vezi nimic? Mușchii pulpelor încep să li se umfle și să zvâcnească. Le ard tălpile înăuntrul bocancilor murați. Calcă de parcă ar umbla pe un covor de pernuțe. Articulațiile îi dor, resimt din plin greutatea corpurilor împovărate cu rucsacuri. Abu e primul care cade pe o parte, un pas greșit într-o adâncitură din stratul mocirlos. Abia

după câțiva pași făcuți mecanic, bărbatul realizează că merge de unul singur și se întoarce, se uită după băiat. E în mâl, lăsat într-o rână, nemișcat, neputincios.

— Ce-ai pățit, băiete?

— Am călcat strâmb.

— Ai ajuns la capătul puterilor, așa-i?

Ar vrea să spună că nu-i așa, să-l mintă, să se ridice și să încerce să mai meargă. Ar vrea, dar nu poate. Cel puțin nu acum. Scutură trist din cap: am obosit, îi lasă de înțeles.

— Bine. Hai să ne oprim o vreme.

Se așează, se cuibăresc unul în celălalt, și ascultă în tăcere pocnetele picăturilor de ploaie peste suprafața lucioasă de celofan, peste lumea din jur. Sună ca niște tobe mici, sâcâitoare.

— Hai să continuăm să mergem! îi zice Abu, după un timp în care și-a mai tras sufletul. Chipul lui a căpătat o expresie incoloră.

— Ești sigur?

— O să murim de frig în ploaie.

— Bine. Să mergem.

Amândurora le este greu să se ridice. Articulațiile par strânse cu ajutorul unor șuruburi mâncate de rugină. Se revoltă, scârțâie și pocnesc, ca după o rotație forțată la maximum de o șurubelniță. Primii pași sunt mai țăpănoși, însă, treptat, încep să-și mai revină. Nu pe de-a-ntregul, dar suficient de mult cât să pară că merg și nu șchiopătează. O bucată bună de timp, nu-și spun nimic. Doar continuă să meargă, apa șiroindu-le pe față și pe haine.

Praful coagulat aproape că s-a îmbibat în pielea bocancilor și simt umezeala care pătrunde prin zona șireturilor. Nu departe, văd mai multe caroserii de mașini. Nu-i chiar cel mai bun loc din lume în care să te poți adăposti, dar e singurul și tot e ceva mai mult decât nimic. Grăbesc pasul și norocul e de partea lor. Se ascund într-una din carcase. E un model break, din acela folosit cu ani în urmă la căratul lucrurilor pe străzile aglomerate ale orașelor, acolo unde dubițele nu aveau acces, pentru că nu găseau locuri libere de parcare. Cu puțin efort, Milo chiar recunoaște modelul: Opel Astra. Geamurile din spate au fost înlocuite cu table sudate, din fabrică, și acum sunt un scut perfect împotriva rafalelor de stropi. Deși lipsește parbrizul, faptul că ușa din spate nu are nici ea geamuri, e din tablă plină, le permite să se înghesuiască. Mașina este într-adevăr o epavă, nu mai are plasticele bordului sau scaunele. Nu e foarte confortabilă, aproape incomodă, dar e bună chiar și-așa. Perdeaua de stropi trece prin gaura parbrizului lipsă și ajunge până în locul în care odinioară fuseseră fixate locurile din față. Acum, însă, nu mai e unul. În schimb, sunt câteva găuri în podul pedalier – vreo trei – cam de mărimea unor palme, prin care se scurg toate zoaiele cenușii. Desfac un pachet de pesmet și încep să rontăie lacomi. Stropii mari de ploaie continuă să bată darabana în cupolă. Foamea începuse să-i scuture binișor, de câteva ceasuri bune, dar n-au avut cum și nici unde să mănânce. Acum mănâncă bucățile tari de pâine uscată și pe urmă beau niște apă. Milo își verifică unealta de orientare.

— E o busolă, îi explică. Trebuie să mergem în direcția asta – îi arată acul. Tot timpul spre nord, până găsim cazarma. Mănâncă și vorbesc, dar undeva, pe parcursul discuției, liniștea îi apucă de umeri și le șoptește la ureche vorbe dulci, visuri și idealuri, care-i fac să fie muți ca doi melci. Și adorm, unul peste altul.

Se trezesc. Peste cât timp, habar n-au. Stau amorțiți, cu urechile ciulite, încercând să prindă ecoul mai multor voci. Detaliul îl face pe Milo să tresară. Oricum, somnul lui a fost iepuresc, a tresărit de o mie și una de ori. Iar acum, vocile astea, ca un vis urât, sunete scăpate ca dintr-o progradie. Bărbatul îl trage pe Abu într-o parte – nu se trezește, doarme dus, e o bucată de carne moartă de oboseală – și se mută aproape de gâvana geamului lipsă. Ce vede, chiar și numai pe fugă, îl face să tremure ca un câine sperios. Sunt mulți – de unde tot mai apar? – strigă nebunește. Au fețele mânjite cu negreală și vântură tot felul de arme albe. Bâte. Fiare. Lanțuri. Dumnezeule mare!, vin înspre ei. Milo e sigur că sălbaticii nu i-au văzut, dar când se vor apropia destul de mult, nu e nicio urmă de îndoială, au să se uite și în carcasa ruginită. Din punctul ăla, numai Dumnezeu ar putea să știe de ce grozăvii vor fi în stare. Dacă pot să facă într-un fel să scape, să-și încerce norocul, acum e singura lor șansă. Sunt la o distanță destul de mare. Ar putea să reușească. Au mâncat, au dormit, s-au refăcut cât de cât, deci resurse fizice sunt. Îl apucă pe băiat de umeri și-l scutură cu putere.

— Scoală, Abu! Trezește-te! ACUM!

Fața puștiului e un șantier arheologic. Expresii, idei, intenții ajunse la ruină.

— Ce-i? zice buimăcit. Ce-i?

— Trebuie să fugim!

Vocile cresc în intensitate, vin de afară ca îndemnul unui război ce stă să izbucnească dintr-un moment în altul.

— Ce se întâmplă, Milo? Ce se aude?

Bărbatul îl apucă pe Abu de un umăr și aproape că-l târăște afară din mașina stricată. Există o încercare ratată ca băiatul să-și apuce rucsacul, dar Milo strigă la el:

— Lasă-l! E greu. Mai mult te va încurca.

Vocile sălbaticilor mor, o pauză care durează numai o clipă. Însă revin imediat, urcă spre cer, ca un spasm mefistofelic. O salvă de voci furioase, fruste, nerăbdătoare.

Puștiul vede gloata de oameni cu o uitătură fulger peste umăr și asta e tot ce are nevoie. În clipa următoare, tălpile plescăie cu iuțeală clisa cenușie. Pare ca și cum ploaia s-a mai diminuat, dar mai contează în vreun fel? Ei trebuie să fugă și atât. Asta-i tot ce contează. Și fug cât îi țin picioarele. N-au mai gonit în viața lor așa de tare. Pe urmele lor s-a dezlănțuit iadul.

N-au nicio țintă anume. Pur și simplu, fug ca să scape, ca să nu fie doborâți cu bâtele, porționați și mâncați. La cât de fioroase și golite de umanitate i s-au părut figurile astea încordate de foame, Abu se gândește că sălbaticii ar fi în stare să-i mănânce de vii. Gând care-l face să alerge și mai tare. Pulpele le zvâcnesc, dar nu renunță. Milo se

uită îndărăt. Tot mai sunt pe urmele lor, dar pare c-au rămas puțin în urmă. Deși acum nu mai au nimic, nicio provizie, a fost o mișcare bună să-și abandoneze rucsacurile. Au câștigat teren.

— Hai, băiete! Hai! O să reușim, ai să vezi.

Și tot trag de ei, ca niște sclavi care știu că numai perseverența chinului poate să-i ducă spre libertate. Cerul e acum o bucată de covor plină de pete șorecii. Pământul, o întindere nemăsurată de glod. Însă pe undeva, la o distanță greu de apreciat, în fața lor, perfecțiunea pustiului mocirlos e demontată de cvadratura unei... Chiar așa, ce-i chestia aia? se întreabă. O casă prea mare? Rămășița unei fabrici? Orice ar fi, poate să le fie de folos ca diversiune. Milo se gândește că ar putea să intre în clădire, să găsească imediat o cale alternativă prin care să iasă și să-și continue fuga, lăsându-i astfel pe urmăritori cu impresia că s-au ascuns prin măruntaiele întunecate ale monstrului din cărămidă și tencuială. Pare o idee solidă, cu potențial. În timp ce tot fug, construcția crește în privirile lor speriate – și tot crește – iar planul lui Milo stă în picioare. Există o șansă destul de mare ca să găsească chiar și o altă scăpare. Să se ascundă pe undeva, printr-o cameră, și să rămână acolo un timp. Într-adevăr, acum nu mai au nimic. Au pierdut rucsacii. Nu mai au busola. Nu mai au mâncare. Dar nu e o tragedie, de răbdat de foame au tot răbdat. Au s-o mai facă și acum. Problema e, în toată puterea cuvântului, faptul că au rămas fără busolă. Fuga lor chiar că e, acum, una fără țintă. Fug să scape, dar pe urmă?

Bărbatul își pune gândul deoparte, ca pe un lucru prețios, ascuns într-o cutie în burta unui beci întunecat. O să se întoarcă la el după ce va fi trecut necazul cu sălbaticii.

Deși a rămas în urmă, ceata de hăituitori nu se dă bătută. S-a coagulat într-un grup compact, puțin cam prea organizat, dacă e să iei în seamă harababura din lumea prafului. Lăncile, bâtele și cine mai știe ce Dumnezeu au mai găsit prin mormanele de ruine, pe care acum sălbaticii le folosesc drept arme, joacă pe deasupra mulțimii de mâini agitate. În timp ce continuă să alerge, Milo aruncă priviri rapide peste umăr, în spate, dar se uită mai mult în față. Și, să fie al naibii, are senzația că adunătura care apare deodată în fața lor e forma rudimentară a unei formațiuni militare. Deși termeni precum grupă, companie sau pluton sunt concepții perimate, copiii lumii de după cenușă nu mai au noțiunea soldatului în adevăratul sens al cuvântului, sunt totuși cei mai în vârstă, așa cum e el, care încă n-au uitat pe de-a-ntregul sensul.

— Stați pe loc!!!

Vocea vine ca un tunet și amândoi – Abu și Milo – au încremenit. Tot fugind ca apucații, nici nu și-au dat seama cât de mult teren au câștigat și cât de aproape au ajuns de locul țintă. Puștiul tremură și se uită acum la oamenii care stau între ei și clădirea masivă. Abu n-a mai văzut așa ceva. Sunt îmbrăcați ciudat, haine din piele, jerpelite, tot felul de accesorii prinse de mai multe centuri. Căști, teci, încărcătoare, niște dreptunghiuri care mai mult cârâie, dar care, la o analiză mai atentă, par ca și cum ar vorbi.

Și pe urmă, armele. Lucitoare, bine întreținute, de-ai putea să spui că sunt noi. E un mare bluf? Ar fi oare posibil să mai existe gloanțe? P-asta a mai trecut-o. S-ar putea să mai fie.

Unul dintre soldați armează. Fierul clănțăne. E imposibil sunetul ăsta rece, metalic, dar cutremurător de fioros.

Prin ochelarii de schi, cu lentilele lor fumurii, nu poți să vezi nimic. Nu trădează niciun gest. Ce au de gând? Amândoi au mâinile lăsate bleg, pe lângă corp, iar Milo decide că e mai bine dacă le ridică încet, închipuind gestul supunerii, al predării necondiționate. Îl îndeamnă pe Abu să facă la fel. Soldații se uită unul la altul. Ai putea să crezi că sunt mirați de ceea ce fac necunoscuții care stau dinaintea lor. Și chiar nu mai știu ce să facă. Ca și cum nu ar ști care-i următoarea mișcare, se uită unul la altul. Sunt trei cu toții. Bine antrenați, se gândește Milo, nici nu i-a văzut. Au apărut așa, deodată, ca niște pantere. Pricep de minune taina camuflajului, niciun dubiu în treaba asta.

Zgomotele sălbaticilor cresc în intensitate, sunt la numai câțiva metri distanță.

— Pe burtă! urlă unul dintre soldați.

Milo e primul care se culcă și în viteza lui neașteptată îl trage și pe Abu după el. Pe deasupra capetelor lor, pușțile mitralieră încep să latre. Nu-i chiar o răpăială din aia fără noimă, ci una metodică. Ca și cum fiecare glonț în parte ar fi de aur. Și afirmația asta nu-i prea departe de adevăr, muniția chiar e aur curat într-o vreme ca asta. Sălbaticii cad unul după altul. Un braț rănit, o tigvă spartă,

o tibie făcută ferfeniță. După ce mai bine de jumătate din hoardă e la pământ, supraviețuitorii atacului ratat dau bir cu fugiții. Se întorc și fug, care încotro apucă.

Abu se uită la un soldat, de acolo de jos, de unde stă întins pe burtă. Bărbatul spătos face un semn – mâna dreaptă, în sus, înspre cer, mai multe mișcări repezite, palma închizându-i-se și deschizându-i-se ca un mesaj secret.

Acompaniată de un huruit infernal, o poartă imensă, aparent inexistentă, mascată formidabil de bine, se deschide în peretele clădirii. Prin spațiul gol ies în cea mai mare grabă mai mulți oameni – vreo zece sau doisprezece, aproximează Abu. În mâini au cârlige mari, din fier, lucrate brut. Trec pe lângă soldați, trec pe lângă ei. Se reped înspre supraviețuitorii care fug? Sau fug înspre cadavre? Răspunsul nu întârzie să apară. După toate aparențele, supraviețuitorii atacului nu-i interesează. Vor cadavrele. Își înfig cârligele în carnea moale și încep să le târască spre clădire. E o scenă care lui Abu îi face sângele de gheață. Culesul cadavrelor nu are decât un singur scop: canibalismul.

Bună parte dintre sălbaticii căzuți sub tirul armelor sunt morți, dar mai sunt unii care au fost doar răniți. Nu sunt cruțați, nu sunt luați ostatici. Cârligele le-au fost înfipte adânc în pulpa piciorului, sau într-un umăr, și sunt trași, chiar în timp ce urlă și se zbat din cauza durerii provocate de rana profundă. În nici zece minute, nu mai e unul. Au fost cu toții târâți înăuntru. O idee salvatoare îi trece lui Milo prin minte: să se ridice și să se arunce asupra lor.

Amândoi, simultan. N-or să-i învingă, nebun să fii să crezi una ca asta, dar soldații au să-i doboare cu focuri precise de armă. Tot e ceva mai mult decât să fi ciopâțit cu un topor sau, Dumnezeule mare!, să fii târât prin cenușa mocirloasă cu o cange înfiptă în pulpa piciorului. Până să-și consume gândul, o sumedenie de oameni stau dimprejurul lor. Cângile le atârnă inerte pe lângă picioare. Picurii de ploaie alunecă în lungul curburii de metal, se scurg din vârful ascuțit ca un ac, alunecă precis, cad în cenușa noroioasă. Abu poate să vadă limpede tenta rozalie a picăturilor, e la o palmă de o cange absurd de curbată. Vârful tăios are o buză, exact modelul unui ac de pescuit. I-a arătat unul taică-său, cu un miliard de ani în urmă, pe vremea când mai trăia. Sângele lins de pe fier, cade pic cu pic în mocirlă, lacrimi din apă de ploaie.

Și cât a luptat să găsească o soluție. Cât s-a străduit să reziste. Cuvintele oamenilor importanți din viața lui îi alunecă acum prin minte, la fel de precis ca picurii sângerii în lungul fierului curbat. Dar noi suntem supraviețuitori. Poate chiar ultimii din lume. Nu poți să știi niciodată. Nu ne putem permite luxul să abandonăm lupta, îi spusese Ed. Tu ai să fii un arcaș iscusit, îl asigurase maică-sa, înainte să se prăpădească.

Apoi, taică-său, care refuzase antibioticele, murind ca el să supraviețuiască. Și mulți alții, care l-au susținut și pe care el, acum, îi dezamăgește. Toată speranța, tot sacrificiul. O moarte așa de parșivă? Poate că, până la urmă, n-a fost nimic mai mult decât alergătura unui șoarece în-

spre capcană. Tot timpul fugind, încercând să trișeze finalul inevitabil.

Milo e la un pas să sară ca un leu încolțit, când unul din soldați le spune:

— Nu vrem să vă facem niciun rău.

Dar oare de câte ori n-au auzit asta cei care acum zac morți? Ce te costă să minți? Ce mai înseamnă o minciună într-o lume ca asta? În lumea postapocaliptică, pe care nebunii de nimeni crezuți au propăvăduit-o, care au spus mereu că zeii bunătății și ai daniei vor deveni amintiri șterse, niște simulacre costelive care-și vor plânge zilele de glorie demult apuse, e lumea în care răul suprem a triumfat. E lumea nebună de după cenușă, ce nu mai permite nimănui să spere.

Milo e hotărât și are sufletul mult prea ros de lumea tristă a cenușii ca să mai creadă în promisiuni de genul ăstora – nu vrem să-ți facem nimic. E în picioare, la numai un pas, gata-gata să-l prindă de braț pe unul din soldați. Abu îi urmează exemplul, îndeaproape – se avântă orbește în lupta fără sorți de izbândă. Dar luptătorii pe care ei îi atacă nu sunt chiar niște nepricepuți care s-au trezit cu puștile în mână peste noapte. Folosind manevre complicate și dând dovadă de o viteză uluitoare, îi pun la pământ ca pe niște amatori. Câte un firicel de sânge alunecă singuratic și leneș pe tâmplele celor căzuți.

După un timp, Abu se trezește într-un tunel de un alb imaculat. Imposibil de lung, indiferent în care parte

s-ar uita, stânga sau dreapta. Totul e atât de curat și perfect lucrat, încât are senzația că e un loc fără sfârșit. Speriat, începe să fugă. Și tot fuge – prea mult timp ca să-și mai dea seama cât – cu ropotul imprecis al pașilor lui bătând podeaua curată, până când, în fața lui, undeva, departe, întrezărește o siluetă. E un bărbat, fără doar și poate, numai că puștiul nu poate să-l recunoască. E prea departe de el. Se oprește din fugă și pentru un moment nu știe ce să mai facă. Ar trebui să fugă îndărăt? Să aștepte, să vadă ce urmează? Să strige?

Liniștea instalată e totuna cu perfecțiunea. E atât de liniște, încât ai putea să auzi un ac cum lovește podeaua. Abu înaintează. Pas după pas, trebuie să afle, să știe ce i se întâmplă, să i se spună unde a fost dus. Bărbatul stă în picioare, poartă o salopetă albă. Curată cum nu s-a mai văzut niciodată în lumea cenușii. Are capul plecat, privirea țintuită în podea. Abu continuă să meargă înspre bărbat, care începe din ce în ce mai mult să semene cu Milo. Și, după încă vreo doi pași, chiar e el. Nerăbdător, băiatul grăbește pasul. Brusc, Milo ridică privirea înspre Abu și-l fixează cu întunecimea completă a ochilor ca două prune coapte. Își cască gura într-un mod absurd, aproape grotesc. Pe lângă sunetul metalic din gura sluțită, căscată în mod nefiresc, ies viermi, gândaci de bucătărie, tânțari, muște și tot felul de alte gângănii.

— ...te-te!

Sunetul se tot repetă, e o gâlgâitură indescifrabilă, e rupt în bucăți de valurile de insecte.

— ...ește-te!

Și tot lovește pereții, umple aerul, sunetul acesta distonant.

— ...rezește-te!

Abu deschide ochii și Milo e deasupra lui. Nimic din jurul lui nu mai e alb. Doar tonuri de negru și gri. Bărbatul îl ține de umeri, îl scutură ușor.

— Hai, trezește-te, băiete!

E bucuros, Abu. Totul n-a fost decât un coșmar. Expresia chipului nu-i chiar definiția completă a fericirii, pentru că rămășițele visului mai sunt încă impregnate în piele. O să dispară, evanescent, numai că tristețea e întreținută de revenirea la realitatea înconjurătoare: sunt prizonieri. Mărturie sunt gratiile din fier solid.

— E o celulă, îi explică Milo, pentru că-l vede pe băiat cum se tot uită dintr-o parte în alta. Suntem într-un vechi penitenciar – și-i explică, răbdător, definiția locului în care zac întinși pe podeaua cimentuită.

E spațiul îngust și dezgustător de trist, sunt barele din fier, groase, învelite de un strat generos de rugină. Mai e coridorul, lung și subțire ca un mat întins, și pe urmă sunt mai multe celule. La fel de înguste, la fel de triste. Diferența e că în celelalte celule ostatecii stau câte unul. Nu doi, așa cum stau ei. De ce? Faptul că ei doi se cunosc unul cu celălalt să fie singura rațiune a neseparării?

De undeva răsună zornăitul unui mănunchi de chei. O ușă clănțăne și lasă pe cineva să intre – sau să iasă? Nu pot să vadă nimic dincolo de colțul peretelui. Se aud pași în

lungul coridorului. Cineva vine. Sunt mai mulți – doi, trei, patru? Foarte mulți pași. Sunt trei și acum stau dinaintea ușii celulei lor. Unul din ei ține mănunchiul de chei, altul ține cu ambele mâini o cutie din lemn, ultimul nu duce nimic. Toți au arme automate, aruncate neglijent în spinare. Se văd gurile țevilor ațintite înspre tavan, dincolo de linia umerilor înveliți de uniforme. În timp ce soldatul zornăie din nou mormanul de chei, cel care a venit cu mâinile goale le spune:

— În fundul celulei! Lipiți de perete! Unul lângă celălalt! Mâinile la spate!

Cuvintele sună grav, ca bătutul unor cuie într-o bucată de scândură. Ordinul e executat imediat. Sunt toți înăuntru și îi examinează atent pe cei doi prizonieri, care s-au conformat cerințelor.

Bărbatul pune cutia de lemn jos, pe pardoseală. Acum, c-au intrat în celulă și sunt la nici un metru de ei, camera parcă s-a umplut de un miros ciudat. În alte circumstanțe ai fi spus că era ceva acolo, ceva mai mult decât frica. Dar tensiunea e mult prea mare ca ei să treacă dincolo de granița temerii de moment. E o frică solid construită de sistemul de alarmă, care urlă în capetele lor. Sunt fel și fel de gânduri și scenarii care li se împletesc prin mințile ostenite, concluzia e numai una: pieirea. În ce fel și cât de curând, ăsta e un aspect care ține de detalii fine, pe care numai fatalitatea poate să-l cunoască.

— Cine sunteți?

Amândoi își spun numele, însă, din punctul de vedere al lui Milo, întrebarea e una total lipsită de sens. Ce rele-

vanță puteau să aibă numele lor? Un nume rămâne nimic altceva decât un zgomot distinct, o formă de apelativ seacă, din moment ce omul, ca membru al unui grup social, nu mai reprezintă nimic. Nu mai sunt țări, nu mai sunt orașe, regiuni, sate sau oricare alte forme de organizare. Suveranul absolut, idolul suprem, rămâne instinctul supraviețuirii. Singura formă de guvernare, care funcționează după un principiu simplu: cei slabi pier, cei puternici supraviețuiesc. Atât de simplu. Cea mai răspândită și mai eficientă formă de organizare pe care natura a pus-o la dispoziție. Fără birocrație, fără termene. Doar decizia instinctului.

Instinctul lor, a celor doi, le cere să facă ceva. Orice, numai să scape. Doar că, de data asta, sunt nevoiți să spună pas. Rămâne rațiunea, care e ceva mai îndrăzneață decât o cotarlă aflată la înghesuială: fiți complianți.

— Unde mergeați?

Milo ezită un moment, pe urmă se scutură și își găsește, întrucâtva, suficient curaj cât să articuleze cuvintele:

— Mergem... Adică mergeam, vreau să spun, în căutarea unei baze militare.

Bărbații se uită unul la celălalt. Își fac semne, dau din capete unul spre altul. Abu și Milo nu pricep nimic din semnele alea stranii. Unul împinge cu piciorul cutia din lemn, care acum e și mai aproape de cei doi prizonieri.

— Deschide-o!

Întrebarea îi e adresată, în mod evident și expres, lui Milo, care face ce i s-a cerut. Se apleacă și deschide capa-

cul. Se uită atent. Înăuntru sunt... Dumnezeule mare!, bărbatul face un pas îndărăt și se uită speriat la cei trei indivizi. Până la urmă, nu s-au înșelat. Lui Milo aproape că-i dau lacrimile. Și nu sunt deloc emoții constructive, e o cantitate incomensurabilă de frică pură.

— Scoate farfuria!

Milo e lângă Abu și nu face nimic, se uită în gol, ignorând involuntar ordinul, pentru că mintea lui a fugit în căutarea unei soluții disperate. Unul dintre bărbați, cel care a adus cutia în celulă, face un pas în față. Ridică o mână și, folosindu-se de un gest ca un fulger, îi șterge o palmă lui Milo. Plesnitura răsună în interiorul celulei și-l determină pe bărbat să facă un pas într-o parte. Abu s-a transformat într-un butuc. Imposibilitatea momentului îi ordonă să se uite tâmp. E limpede pentru el: nu e nimic care să poată fi făcut.

— Ți-am spus să scoți farfuria!

Milo se apleacă și o scoate din cutie.

— Pune-o jos!

O pune pe cimentul rece al pardoselei.

E o farfurie din tablă, împestrițată de rugină. Pe ea sunt mai multe degete. Sunt fripte. Arată grotesc. Așadar, nasurile lor nu mințeau. Mirosul acela ciudat...

— Ce mai aștepți? Mănâncă!

Nici măcar nu-și dau seama când scutură amândoi din cap: nu! Bărbatul își trage arma de pe umăr și, cu vârful negricios al țevii, îl împunge pe Milo în burtă.

— Ia și mănâncă, tâmpitule. N-auzi? Altfel îți găuresc burta.

Refuzul e tot acolo, ferm. Patul de lemn al puștii execută un arc de cerc și-l pocnește pe Milo direct și violent peste obrazul stâng. Se împleticește. N-a văzut-o pe-asta venind. Cu o palmă tremurândă, își ține obrazul. Un firicel de sânge i se scurge dintr-o nară. Lovitura a fost una serioasă. Ușurel, amorțeala începe să piardă din intensitate. După ce șocul psihic al gestului neașteptat se estompează, apare durerea. Se gândea că avea să se ajungă aici, la impulsuri de violență, însă nu la o evoluție negativă chiar atât de abruptă.

— Mănâncă!

Din nou, răspunsul e nu. O altă lovitură cu patul puștii. Imediat, mai vine și un pumn, în falca opusă. Capul joacă dintr-o parte în alta. Milo scoate câte un icnet scurt după fiecare lovitură încasată. Abu reacționează, dar e numai o mișcare involuntară, dictată de teamă. Mâinile-i tresar. Automatele celorlalți doi indivizi sunt îndreptate imediat către el.

— O singură mișcare și-ți întind creierii pe pereți. Ai înțeles, căcănarule?

Ce n-ar fi de înțeles într-o situație ca asta? Privirile celor doi sunt de oțel. Un urlet puternic îi face pe toți să tresară. E unul din prizonierii aflați în celulele de vizavi.

— Omoară-l pe căcănar! începe să strige prizonierul. Zboară-i creierii și pe urmă adă-l aici, aproape.

— Taci, stârpitură! țipă soldatul, care acum s-a întors să identifice vinovatul.

— Du-te dracului!

Prizonierul începe să urle și să râdă și să se zbată, cu palmele amândouă încleștate de barele celulei. Trage și împinge, cât poate de violent. Fierul zăngăne. Clănțăne ca maxilarul unui craniu posedat.

— Taci, am zis!

— Hai sictir, jigodie!

Fără niciun avertisment prealabil, soldatul armează, ține și trage. Bubuiala asurzitoare umple spațiul îngust din celulă și pe urmă se scurge în lugul holului. Ca șoapta unui leviatan furios, zgomotul focului de armă face lumea dimprejur să tresară. Urechile încep să le piuie.

— La naiba, Adam! Puteai să faci un semn, ceva. Să știm ce ai de gând, să ne acoperim și noi urechile, se vaită unul din camarazi, cu mâna dusă la o ureche.

— Nenorocitul m-a scos din sărite. Mi-am pierdut firea.

În pușcărie cade o liniște ca de cimitir. Mortul a încasat glonțul drept în cap și din tigva-i numai piele și os a rămas doar o masă amorfă de materie organică. Corpul a sărit cât colo, într-o poziție ciudată, aparent imposibilă. O băltoacă lucitoare, negricioasă, începe să crească în jurul craniului sfărâmat.

Gândurile le joacă prin minte ca o minge de ping-pong. Oricât ar vrea să fie altfel, nu-i decât într-un fel: au să crape. Amândoi. Aici. Acum. Poate nu chiar în minutul următor, dar în niciun caz mai mult de treizeci.

Și totuși, de ce n-au făcut-o până acum? Ce ar putea să le ofere ei, mai mult decât trupurile lor?

— Mănâncă!

Milo scutură din cap: nu.

O nouă lovitură. De data asta, e una peste obrazul drept. Și un picior în nas, imediat ce Milo s-a lăsat mult pe o parte. Se lățește pe ciment, cu gura-i tremurândă chiar în buza farfuriei. Împleticindu-se, abia reușește să apuce cu o mână unul din degetele fripte. Îl îndeasă în gură și începe să mestece. Lumina ochilor începe să se aprindă. Falangele frăgezite de foc încep să plesnească. Mai mestecă de două ori și pe urmă varsă. Amestecătura de oase rupte, piele arsă și salivă plescăie pe beton. Milo continuă să icnească. Fire lungi de scuipat cleios i se preling printre buzele tumefiate. În resturile din vărsătură parcă ar luci și-un dinte. Abu se holbează. Nu e prea sigur, dar nici n-ar mira pe careva ca Milo să fi pierdut unul.

— Buuun! zice soldatul. Figura-i e indiferentă: nici mulțumire, nici dezgust. Acum tu. Se uită încruntat la băiat. Hai! Pune și crapă în tine.

Abu s-a tras mult în lături, e lipit de zid. Fața îi e înțepenită de frică într-un mod absurd, nefiresc. Nu pot! Nu pot! Nu vreau! Nu pot! Nu vreau să mănânc! Cuvintele îi joacă prin minte, caleidoscopic. Gustul de carne de om friptă, pe care a mâncat-o, accidental, cu mult timp în urmă, în casa de pe deal, îi revine în minte. Atât de reală, atât de fidelă, aroma dulceagă, textura unsuroasă a bucăților de carne de om.

Ce bine ar fi fost ca totul să fie un vis urât. Dar uite că nu e și trebuie să accepte, deși, la naiba!, că nu poate deloc, oricât ar încerca.

Milo tot icnește, dar sforțările lui și-au mai pierdut din amplitudine. S-a ridicat și acum stă într-o rână. Se uită descumpănit cum nenorociții ăia îl hăituiesc pe băiat.

Abu primește o palmă și gestul nu-l surprinde. Anticipând mișcarea, reușește să mai atenueze din șocul loviturii, neopunând rezistență. Cade, e o cârpă întinsă pe jos. Se gândește că gestul lui a fost mult prea teatral. S-au prins, oare? Poate că da, poate că nu.

Și exact în clipa în care puștiul cântărește probabilitățile, vine piciorul în burtă. Stomacul i se comprimă ca o minge spartă sub roata unui camion. Scuipă tot aerul afară și, momentul de izolare, cele trei-patru secunde consecutive de greva oxigenului, sunt identice cu distanța de un kilometru a unei căderi accidentale în gol.

Mai vine una, o lovitură ca la carte, un bocanc devastator, pe undeva prin coaste. După toate aparențele, indivizii ăștia și-au pierdut cheful de trăncăneală. Se grăbesc sau se plictisesc. Alt șut. În cap. Privirea lui Abu fileză, celula se umple de scânteie.

Oare chiar nu-i un vis?

Nu e. Mai vine un picior, direct în bot. Puștiul simte cum buzele i se umflă ca un balon. Își duce mâinile la gură. Nu-s chiar atât de umflate, evident că propriopercepțiile sunt denaturate, dar durerea... Durerea e tot ce se poate mai aproape de adevăr. Și e vie.

— Tot nu mănânci?

Abu rămâne acolo unde e. Dacă Dumnezeu chiar există cu adevărat, atunci acum ar fi momentul cel mai potrivit

s-o dovedească. Băiatul își închipuie cum El poruncește și peste lume se lasă o pace ce amorțește toată ura. E încleiată în chihlimbar, toată ura care a plutit vreodată pe fața pământului, ca o insectă veninoasă.

Soldatul apucă arma, îl împunge în obraz.

— Tot nu ți-e foame, căcănarule?

Chiar n-are nimeni ochi pentru toată suferința care s-a abătut peste lume?

— Mănâncă! Fir-ai tu să fii de mucos afurisit! Mănâncă sau ai să crăpi!

Un zid de negură densă e granița dintre real și ireal. Cât să mai fie până când își vor pierde complet răbdarea? Poate nu mult, speră Abu, ca pentru el. Să se decidă o dată, să-l mitralieze sau ceva, să-i facă felul.

Simte cum e apucat de subsuori și e ridicat.

— Deci e mai simplu s-o iei pe coajă, decât să crăpi în tine un deget fript, ha?

Abu își pleacă pe o parte țeasta umflată de la bumbăceală. Ceea ce soldații iau drept un răspuns afirmativ, în fapt nu-i altceva decât neputința de a-și mai ține capul țeapăn. Acum parcă nici nu mai vede bine. Probabil că pe undeva, pe parcurs, torționarii i-au scăpat și una, două peste ochi, dar el n-a mai băgat de seamă. Sau o fi numai de la oboseală? Îi vine să leșine. Dar nu e lăsat. Primește mai multe palme. E limpede că astea au fost aplicate doar ca să-l țină treaz, nu ca să-i facă și mai mult rău.

Figura încruntată a soldatului e numai o umbră ștearsă, imaginea defectuoasă a unui televizor avariat. Abu simte

o apăsare rece pe tâmplă și se aude clănțănitul unei arme. O pușcă? Un pistol? Dar mai contează în vreun fel? Important e că până la urmă s-au decis să-i facă felul. Are să fie, în cele din urmă, liber. Are să scape, odată pentru totdeauna, de blestemata asta de cenușă.

Corpul îi e scuturat de un spasm teribil și celula începe să se învârtă cu el ca un nenorocit de carusel posedat. Jetul de vomă îmbracă pielea scorojită a bocancilor soldatului din fața lui Abu. Bărbatul înjură de mama focului și sare un pas în spate. Imediat se așterne liniștea, după ce o voce puternică spune:

— E suficient! Luați-l de aici.

A mai intrat cineva în celulă? E numai părerea minții lui derutate de oboseală și durere?

Se mai aude o bubuitură – s-aude?, e numai în capul lui? – și pe urmă îi este permis să leșine. Oh!, dulce leșin, venit ca o binecuvântare. Vârfurile încălțărilor scâlciate târșâie cimentul dur, în timp ce este târât afară din celulă.

Când se trezește, e întins pe jos, pe o saltea moale – atât de moale. Nu s-a mai simțit așa de confortabil de nici nu mai știe când. Ba da, știe, de pe vremea când ai lui trăiau. Și cât de mult ar vrea să se bucure de tot confortul ăsta, de moliciunea pufoasă a saltelei, dar nu-l lasă durerea. Îl țin coastele, buza pare o bucată de cauciuc supradimensionată. Cu ochiul stâng abia dacă mai poate să vadă. Se ridică pe coate și se uită în jur. Unde e? Tot într-o celulă. Prin clarobscurul înghesuit între pereți poate să dis-

tingă liniatura barelor din fier dur. Dincolo de zăbrelele ruginite se întinde o fâșie lungă de mutenie absolută. E singur. Unde l-au dus pe Milo?

— Cum te simți, copile?

Vocea îl face pe Abu să tresară și cât ar vrea să-i zică vreo două. L-au înțepat coastele, a văzut stele atunci când a vrut să se tragă în lături și să scruteze colțurile celulei. Însă l-au apucat niște junghiuri tăioase, de a căzut pur și simplu înapoi. Ca și cum cineva ar arunca o bucată de cârpă inutilă. Noroc de saltea, altfel și-ar fi spart capul ori, în cel mai fericit caz, s-ar fi pricopsit cu un cucui cât un pietroi.

Până să poată să facă el ceva ca să vadă despre cine-i vorba, o lumină slabă începe să tremure pe pereții mânjiți de mizerie. Nu-i Milo. Nu i-a recunoscut vocea. Indiferent cât de zăpăcit e, tot l-ar fi recunoscut. E clar, aici e altul. De unde să scoată Milo o lanternă? Poate e unul din soldații ăia torționari. Poate altul. Cine să știe?

— Stai, nu te mai chinui. Vin eu la tine.

E un moș. Abu îl vede cu coada ochiului, abia se mișcă. O figură cocârjată care prinde cu greutate contur în umbrele profunde. Dacă nu ar fi fost toate durerile astea, ar fi putut să scape. Să facă ceva. Babacul nu reprezintă o amenințare. Dar tocmai din motivul ăsta l-au lăsat pe mâna moșului, pentru că el abia e în stare să se întoarcă pe o parte. Darămite să găsească puterea să se lupte, fie și cu un bătrân. Apoi sunt barele. Oh, desigur, pentru o clipă a uitat că-i într-o celulă. Speranța i se surpă, un mal ros de ape tulburi.

Babacul îi aruncă un zâmbet larg, care, spre uimirea lui Abu, pare unul sincer. Limpede, vaporos, ca o bucată de pânză curată fluturată în vânt.

— Felicitări, copile! N-am mai văzut unul ca tine de ceva timp. Și, crede-mă pe cuvânt, a trecut mult de atunci. Continuă să-i zâmbească, după care reia: iar asta... Ei bine, asta te-a scos la liman.

Moșul flutură ceva prin aer, Abu nu prea poate să bage de seamă ce-i. Un dreptunghi negricios. Multe chestii se pot ascunde sub forma unui dreptunghi negricios. Ce-i aia? Și, imediat ce văpaia de lumină mai scutură de câteva ori umbrele, Abu distinge crucea de pe coperta cartonată. Biblia, ediția de buzunar. Își amintește că Milo i-a dat-o să se uite la ea, chiar s-o păstreze un timp, să mai citească din ea. El a învelit-o într-o bucată de celofan ceva mai curat și pe urmă a ascuns-o în buzunarul gecii jegoase. Ei au găsit-o.

Dar toți i-au spus că antropofagii – a reținut termenul, da, i s-a părut realmente interesant – sunt oameni răi. De ce să fie ei încântați de cartea asta măruntă, când nu sunt altceva decât seva răului? Și, în fond, cum mama naibii l-a scos la liman, cu ce i-a fost realmente de folos, dacă ei l-au snopit în bătaie?

Probabil că nedumerirea i se citește pe chipul de copil trist cufundat în umbrele deznădejdii, pentru că moșul îi mai zice:

— Trebuie să ne ierți pentru toată suferința, dar asta e singura cale spre purificare. Însă omul trebuie să cunoască

taina sacrificiului. Uite unde s-a ajuns, unde a adus omul lumea. Toată cenușa asta, toată suferința, dacă nu simbolizează renașterea, atunci ce poate să însemne?

Abu se uită la moș cu o privire tocită, ca și cum ar fi intrat într-o cameră și a prins o conversație începută de ceva timp și nu poate să priceapă tâlcul vorbelor. Sau, ca să pună totul într-un scenariu mai simplu, moșneagul ăsta e un dement.

— Suferința purifică. Înțelegi? Desigur, e foarte dificil să vezi asta acum, dar va veni timpul când o să înțelegi.

Abu ar vrea să se ridice, dacă ar putea. Simte că are mai mulți spini în loc de coaste.

— Unde-i Milo? cuteză el să întrebe.

Moșneagul se lasă pe-o parte. Fâșia de lumină care pornește din sticla lanternei și se izbește de tavanul găunos și cenușiu, îl face pe moș să arate ca un guru din piatră veche, murdară.

— Uite cum stă treaba, băiete. În lumea asta nu mai există răbdarea care era odinioară. Așa că am să fiu sincer cu tine. Prietenul tău e mort. A fost o chestiune de alegeri, pricepi? Nu trebuie să te simți vinovat.

Lacrimile încep să lingă obrazul murdar al băiatului.

— De ce l-ați omorât? Nu v-a făcut niciun rău.

Moșul pune lanterna într-un fel, rezemată de un perete. Fâșia de lumină chioară se ridică înspre tavan. În timp ce-i explică, babacul dă din mâini:

— E complicat, copile. Îmi pare rău. A ales să mănânce. N-ar fi trebuit să cadă pradă ispitei, n-ar fi trebuit să mă-

nânce. N-a fost altă cale decât moartea. Sufletul îi era atins de umbra sălbăticiei. Pricepi? Dincolo de atingerea sălbăticiei, omul începe să moară. I se veștejește spiritul așa cum se usucă o plantă lipsită de apă și soare. Nu mai rămâne decât o carcasă umblătoare. Nu e nimic pentru care să mai lupți, nu mai poți să salvezi nimic, e un izvor care a secat.

Bătrânul se scotocește prin buzunare. Găsește ceea ce caută și lucrurile sunt înșirate pe jos, pe ciment. Abu se ridică încet, atât cât poate, se sprijină în cot, să vadă ce a pus moșneagul acolo. E un briceag și o bucățică de lemn, pe care e scrijelit ceva. Dacă-și mijește ochii, pare că acolo ar fi imaginea prea puțin artistică a unei flori.

— Sunt două opțiuni, îi mai zice moșul. Fie rămâi, fie pleci.

Abu se uită lung, ca și cum n-a priceput o iotă din ce i s-a spus. Moșul continuă să-i vorbească:

— Da, dacă vrei, o să te lăsăm să pleci. Spiritul tău e pur, nu meriți să fii jertfit, ca pe o oaie. Numai destinul poate să decidă în dreptul celor curați. Deși, crede-mă pe cuvânt – moșul face o pauză. Dar presupun c-o știi deja, lumea nu mai e o poveste frumoasă. Însă e alegerea ta. Așadar, pleci sau stai? La asta trebuie să te gândești.

Ar pleca, chiar în clipa asta, dar unde să se mai ducă? N-are provizii, coastele îl împung ca niște vârfuri de suliți. Să fie totul un soi de glumă nebună? Să bată oamenii, să le rupă oasele și apoi să-i lase liberi, ca pe niște animale rănite? Există ceva comic în toate astea, ceva ce el nu poate să priceapă?

Moșul își strânge lucrurile – lanterna, cuțitul, bucățica aia de lemn – de pe jos, de unde le-a lăsat mai înainte, și apoi se ridică.

— Nu-i nevoie să-mi spui acum. Mai pot să aștept. Vin mai încolo și îmi spui atunci.

Se întoarce și pornește cu mersul lui greoi înspre ușă.

— Nu, se trezește Abu vorbind. Stau.

Babacul se întoarce în loc, pare surprins.

— Ești sigur?

— Da, sunt sigur. Stau. Nu știu unde să mă mai duc.

— Prea bine.

Bătrânul vine înapoi și stă turcește dinaintea lui Abu. În mâna dreaptă are briceagul. Plăcuța de lemn e pusă jos. Lanterna sprijinită tot de perete, luminează slab, într-o parte.

— Întinde palma. Nu-ți fie frică. Așa. E numai o pișcătură.

Vârful ascuțit al lamei crestează pielea unui deget. O mărgică de sânge negricios tot crește. Moșul lasă briceagul și apucă bucata de lemn. O presează pe rana minusculă.

— Asta e noua ta identitate, băiete.

Îi arată fața desenată a lemnului. Sângele a murdărit floarea. Nu chiar toată, numai vreo două, trei petale. A patra doar pe jumătate.

Degetele noduroase ale bătrânului țin bucata de lemn presată de beton și, cu vârful briceagului, zgârie ceva pe fața opusă florii, pe fața nescrisă încă. Abu urmărește cum cifrele sunt crestate în fibra uscată. E un 1, urmat de

un 0. Și apoi un alt 0. Când a terminat, îi întinde lemnul lui Abu.

— Știu că pentru tine sunt aproape de definiția nebuniei, dar o să vină o vreme în care ai să crezi. O să vină o vreme în care ai să pricepi.

Abu se uită lung și pierdut. Ar fi trebuit să ceară să fie lăsat să plece? Moșul chiar e un smintit? Oamenii ăștia sunt cu toții nebuni? Dar unde să se ducă? Ce să mai facă? Încotro să apuce de unul singur?

— Acum, odihnește-te. Trebuie să te refaci. O să-ți trimit ceva de mâncare. Și niște apă.

Omul sfrijit deschide ușa. Nici măcar n-a fost încuiată în tot timpul cât a stat acolo. Pașii greoi chinuiesc cimentul și vocea lui reverberează în întunericul păstos.

— Ai făcut alegerea corectă, copile. O să fie bine, ai să vezi. Ai făcut alegerea corectă. Da, da. Alegerea corectă, băiete. O să fie bine. O să vină vremea când o să pricepi când o să poți să vezi.

Abu se uită la bătrân, cum abia se mișcă, cu mersul lui târșa-târșa.

— Unde suntem aici? strigă Abu.

Moșneagul se-ntoarce, fața brăzdată de o rețea de riduri profunde e pe jumătate luminată de raza lanternei.

— Ai ajuns, băiete. Poți să spui că ți-ai dus la bun sfârșit misiunea. Ești în baza militară pe care o căutați. Mai mult ca sigur, ultima enclavă a lumii de odinioară.

După toate aparențele, se gândește că ar trebui să fie vesel. Numai că a ajuns la o oboseală a sufletului, care-l

face să se târască prin lume ca o șopârlă printr-o baltă mocirloasă. Și simte că nu prea mai poate. Alți oameni, altă tabără. Munca, tot mai anevoioasă, în încercarea de a hrăni lujerii vestejiți ai speranței. Să te convingi că mai e ceva pentru care să lupți, să tragi de tine ca un animal în lanțuri grele, cu gândul nebun că nu trebuie să te lași învins. A trecut prin atât de multe. Priceperea sau poate doar norocul l-au scăpat de fiecare dată. Și totuși, la ce folos să mai scapi, când salvarea e nimic mai mult decât o punere în scenă a unui final inevitabil derulat la nesfârșit? Alți actori, aceeași scenă.

"Dincolo de atingerea sălbăticiei, omul începe să moară. I se veștejește spiritul așa cum se usucă o plantă lipsită de apă și soare. Nu mai rămâne decât o carcasă umblătoare. Nu e nimic pentru care să mai lupți, nu mai poți să salvezi nimic, e un izvor care a secat. "

ISBN 978-606-8879-65-9

www.colectiasf.ro